JAMES BOND

007 LEGENDS

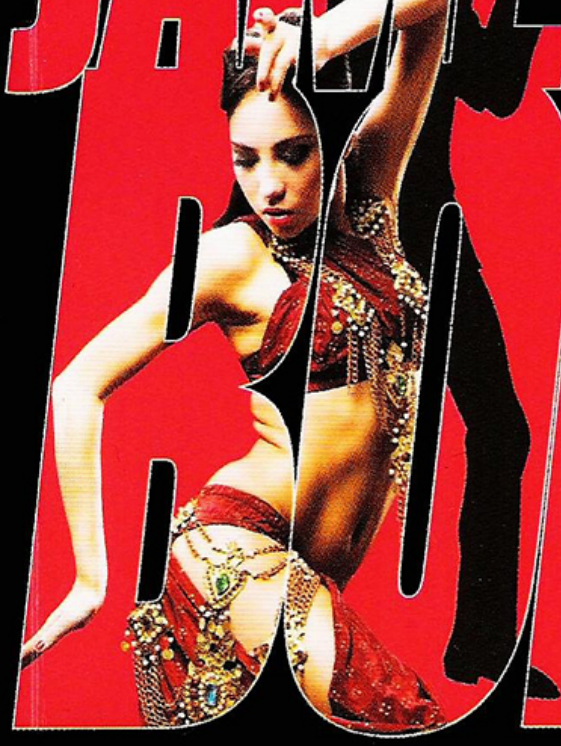

IAN FLEMING

CARACATIȚA

Volumul 1

www.virtual-project.eu

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul din romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional.

Este de asemenea autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Coperta: Marian Toader
Redactor: Larisa Barbu

Caracatița. Povestiri
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Octopussy
copyright © The Literary Executors of Ian Fleming,
1965,1966

The Property of a Lady
copyright© Ian Fleming, 1963

The Living Daylights
copyright © Ian Fleming, 1962

007 in New York
copyright © Ian Fleming, 1963

Introduction
copyright © Peter Janson-Smith, 2001

James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Caracatița : povestiri / Ian Fleming ; trad.: Mihaela Georgescu. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-0-3

I. Georgescu, Mihaela (trad.)

821.111-32=135.1

Caracatița

– Ştii ce? se adresă maiorul Dexter Smythe caracatiței. Dacă reuşesc, îți voi oferi o mare desfătare, o masă copioasă.

Vorbise cu voce tare şi respirația îi aburi vizorul măştii sale Pirelli. Îşi lăsă picioarele în nisip lângă ascunzătoarea din coral şi se ridică. Apa îi ajunse până la subțiori. Îşi scoase masca şi scuipă în ea, frecă apoi vizorul, îl clăti şi-şi trase din nou elasticul măştii pe după cap. Se aplecă iarăşi.

Ochiul din sacul maroniu tărcat încă îl mai privea cu atenție prin deschiderea din mărgean, dar de data asta vârful unui singur mic tentacul se ivea timid cu câțiva centimetri din întunecimea adâncului şi îşi căuta confuz hrana cu ventuza-i rozalie superioară. Dexter Smythe zâmbi satisfăcut. Dacă ar fi avut timp, poate încă o lună, pe lângă cele două în care se împrietenise cu caracatița, ar fi reuşit s-o îmblânzească pe draga de ea. Dar nu va avea acea lună la dispoziție. Să-şi încerce norocul astăzi, să coboare până la ea şi să-i ofere tentaculului mâna lui în locul mult aşteptatei bucățele de carne crudă de la capătul harponului său, să dea mâna cu ea, ca să zicem

aşa? Nu, Pisicuţo dragă, se gândi el. Încă nu pot să am prea mare încredere în tine. Aproape sigur ar scoate, cât ai clipi din ochi, alte tentacule prin deschiderea aceea şi i-ar înşfăca braţul. Era suficient să fie târât în jos mai puţin de două picioare, şi supapa de la mască s-ar fi închis automat şi s-ar fi sufocat în interiorul ei sau, dacă şi-ar fi smuls-o, s-ar fi înecat. Cu puţin noroc, ar putea pătrunde cu o lovitură rapidă de harpon, dar nu ar fi suficient ca s-o ucidă pe Pisicuţă. Nu. Poate tot azi, dar mai târziu. Ar semăna cu jocul de la ruleta rusească şi poate cu aceaşi şansă, de cinci la unu. Ar putea fi o scăpare rapidă, bizară, de necazurile sale. Dar nu acum. Acea problemă interesantă ar rămâne nerezolvată. Şi doar îi promisese drăguţului de profesor Bengry, de la Institut! Dexter Smythe înotă alene spre recif; privirea sa căuta numai o formă, o formă sinistră, triunghiulară, mică şi grasă a unui peşte scorpion, sau, cum i-ar zice Bengry, *Scorpaena Plumieri*. Maiorul Dexter Smythe, ofiţer al Imperiului Britanic, din Marina Regală (pensionat), era ceea ce rămăsese dintr-un ofiţer odată curajos şi foarte ingenios, un bărbat chipeş, un mare cuceritor în toată viaţa sa militară, mai ales al femeilor din serviciul auxiliar al marinei militare engleze şi ATS[1] care asigura personalul din comunicaţii şi din secretariatul grupelor operative în care fusese numit la sfârşitul carierei sale. Acum avea cincizeci şi

[1] *Auxiliary Territorial Service* – aripa feminină a Armatei engleze, în timpul celui de-al doilea război mondial (*n. trad.*).

patru de ani, era puțin chel, şi burta i se revărsa peste slipul Jantzen. Şi suferise şi două tromboze coronariene. Doctorul său, Jimmy Greaves (care fusese unul din marii jucători de poker de la Clubul Reginei când Dexter Smythe sosise prima oară în Jamaica), descrisese, pe jumătate glumeț, a doua tromboză, care avusese loc cu numai o lună înainte, ca „a doua avertizare". Dar, în hainele bine alese, venele sale varicoase nu se vedeau şi burta era aplatizată de o curea discretă peste o centură fără cusur, astfel încât era o apariție încă plăcută, ca bărbat, la un cocktail sau dineu pe Țărmul Nordic şi era un mister pentru prietenii şi vecinii săi de ce, în pofida celor 50 ml de whisky şi a celor zece țigări pe zi pe care i le permisese doctorul, continua să fumeze ca un şarpe şi se ducea în fiecare noapte beat la culcare, ca un bețiv, deşi un bețiv prietenos.

Adevărul era că Dexter ajunsese la granița dorinței de a muri. Multe erau rădăcinile acestei stări mentale şi nu toate erau chiar aşa de complexe. Era iremediabil legat de Jamaica şi lenevia tropicală îl călise treptat, astfel încât, în aparență, părea o bucată de lemn de esență tare, dar care, sub suprafața lustruită, avea un miez erodat până devenise pulbere de termitele leneviei, de autoindulgență, de culpa unui păcat străvechi şi de aversiunea generală față de sine. De la moartea lui Mary, care survenise cu doi ani în urmă, nu mai iubise pe nimeni. Şi nici nu era convins că o iubise şi pe ea cu adevărat, dar ştia că în fiecare clipă a zilei tânjea după dragostea ei pentru el şi

după cicăleala ei veselă, neglijentă şi după prezenţa ei adesea iritantă. Acum, deşi mânca gustările şi bea martini-urile lor, arăta numai dispreţ faţă de femeile uşoare din lumea internaţională pe care o frecventa şi cu care se întovărăşea pe Ţărmul Nordic. S-ar fi putut, poate, împrieteni cu persoane din armată, cu domnii – fermieri din teritoriile indigene sau proprietarii de plantaţii de pe coastă –, cu profesionişti şi politicieni, dar ar fi însemnat să redobândească un scop serios în viaţă – care era însă mereu amânat de lenevia sa, de acedia[1] sa spirituală – şi să bea mai puţin, ceea ce categoric nu dorea să facă. Aşa că maiorul Smythe era plictisit, plictisit de moarte şi, dacă nu ar fi existat un element în viaţa sa, ar fi înghiţit cu mult timp în urmă sticla cu barbiturice de care făcuse rost cu uşurinţă de la un medic de prin partea locului. Ancora de salvare care-l făcea să se agaţe de marginea stâncii era una firavă. Beţivii notorii îşi schimbă direcţia spre o exagerare a temperamentelor lor de bază, cele patru temperamente clasice – sanguin, flegmatic, coleric şi melancolic. Beţivul sanguin se înveseleşte până la isterie şi idioţenie. Flegmaticul se cufundă în mlaştina depresiei posace. Colericul este beţivul luptător al caricaturiştilor care-şi petrece o bună parte din viaţă prin închisori pentru că a distrus oameni şi lucruri, iar melancolicul cade sub povara autocompătimirii, sentimentalismului şi lacrimilor. Maiorul Smythe era un melan-

[1] Stare patologică de plictis (*n. trad.*).

colic care alunecase pe panta imaginației sporovăitoare țesute pe seama păsărilor, insectelor și peștilor care populau cele două hectare de la Wavelets (denumirea pe care o dăduse el micuței vile este simptomatică), plaja și recifu l de coral de dincolo de ea. Prefera în mod deosebit peștii. Se referea la ei ca la „oameni" și, deoarece peștii din recif rămân în teritoriile lor tot la fel cum o fac și păsările mici, după doi ani îi cunoștea pe toți cât se poate de bine, „îi iubea" și credea că și ei îl iubeau la rândul lor.

Cu siguranță că îl cunoșteau, deoarece, așa cum ocupanții grădinilor zoologice își cunosc îngrijitorii, și el era un furnizor zilnic obișnuit, care scormonea algele și tulbura nisipul și stâncile pentru mâncăcioșii de pe fundul mării, care sfărâma arici de mare pentru micile carnivore și scotea la lumină fragmente de deșeuri de pește pentru cei mai mari, iar acum, când înota încet și puternic în susul și în josul recifului și prin canalele care duceau în larg spre ape adânci, „oamenii" lui forfoteau în jur, fără teamă și răbdători, năpustindu-se spre vârful harponului cu trei dinți, pe care-l cunoșteau numai ca pe o lingură excesiv de darnică, repezindu-se chiar până la vizorul măștii Pirelli și chiar, în cazul domnișoarelor certărețe, pișcându-l ușor de gambe și de laba piciorului.

O parte din sufletul maiorului Smythe prelua toți acești „omuleți" strălucitor colorați, dar astăzi trebuia să rezolve o problemă în timp ce-i saluta cu cuvinte nerostite – „'Neața, Beau

Gregory", adresate domnişoarei de culoare albastru-închis stropită cu pete de un albastru-deschis, „peştele bijuterie" care seamănă leit cu modelul înstelat al unei sticle de parfum Worth – „Vol de Nuit", „Scuze. Nu astăzi, iubito", unui peşte fluture care bătea din aripi cu „ochi" negri falşi pe coadă şi, „Oricum eşti prea gras, Blue Boy", adresându-se unui peşte papagal indigo care trebuie că avea o greutate de cinci kilograme – singurul lui duşman de pe recif, singurul pe care l-a ucis la prima vedere, un peşte scorpion.

Peştele scorpion populează majoritatea apelor sudice ale lumii, şi *„rascasse"*[1], care stă la baza *bouillabaisse*[2], face parte din aceeaşi familie. Varietatea din Indiile de Vest atinge o lungime de numai treizeci de centimetri şi are o greutate de aproape o jumătate de kilogram. Este pe departe cel mai hidos peşte din mare, de parcă natura te-ar avertiza. Este de un gri maroniu tărcat, cu un cap zburlit de formă triunghiulară. Are „sprâncene" cărnoase, clăpăuge, care se revarsă peste ochii roşii furioşi, şi o coloraţie şi o siluetă întreruptă, care reprezintă un camuflaj perfect pe recif. Deşi este un peşte mic, gura lui cu dinţi puternici este aşa de mare încât poate înghiţi cei mai mulţi peşti de recif întregi. Dar arma lui supremă se află în aripioarele dorsale erectile, din care primele câteva acţionează la contact precum acele

[1] Peşte mediteranean, ingredient pentru *bouillabaisse* (*n. trad.*)

[2] Fel de mâncare provensal (*n. trad.*)

hipodermice, sunt alimentate de glande otrăvitoare care conțin suficientă tetrodotoxină încât să ucidă un om dacă îl ating doar în treacăt într-un punct vulnerabil – o arteră, de exemplu, sau deasupra inimii sau în vintre. Aceştia constituie adevăratul pericol pentru înotătorii din jurul recifului, cu mult mai periculoşi decât baracuda sau rechinul, deoarece, fiind extrem de încrezători în camuflajul lor şi în armură, aceştia fug fără să facă altceva decât să se apropie foarte mult de picior sau să aibă un contact efectiv. Apoi se mişcă repede şi uşor câțiva metri pe pectoralii lați şi neobişnuit de vărgați şi se aşează din nou vigilenți, fie pe nisip, unde seamănă cu o grămadă enormă de corali, sau printre stânci şi alge marine, unde pur şi simplu dispar. Şi maiorul Smythe era hotărât să găsească unul, să-l prindă cu harponul şi să-l dea caracatiței lui, să vadă dacă aceasta l-ar lua sau l-ar refuza cu dispreț, să vadă dacă unul dintre marii răpitori ai oceanului ar recunoaşte lipsa de însuflețire a altuia, dacă ştie de otrava lui. Ar mânca caracatița stomacul şi ar lăsa şira spinării? Ar mânca tot, şi dacă da, ar suferi din cauza otrăvii? Acestea erau întrebările la care Bengry de la Institut dorea să primească chiar azi un răspuns, deoarece se apropia începutul sfârşitului vieții maiorului Smythe la Wavelets şi, deşi aceasta ar putea însemna sfârşitul mult iubitei lui Caracatițe, maiorul Smythe se hotărâse să afle răspunsurile şi să lase o mică amintire a vieții sale, acum inutile, undeva într-un

colț prăfuit, într-unul din dosarele de biologie marină ale Institutului.

Pentru că, numai cu două ore în urmă, viața și așa tristă a maiorului Dexter Smythe se înrăutățise foarte mult. Într-atât de mult, încât ar fi norocos dacă, peste câteva săptămâni – timp în care să se expedieze telegrame de la Guvern la Ministerul Coloniilor al Marii Britanii, și care să fie retransmise Serviciului Secret și de acolo Scotland Yard-ului și Procurorului Public, și pentru transportul maiorului Smythe la Londra sub escorta poliției – reușea o condamnare la închisoare pe viață.

Și totul din cauza unui ins pe nume Bond, comandorul James Bond, care-și făcuse apariția la zece treizeci în dimineața aceea, venind din Kingston cu un taxi.

Ziua începuse firesc. Maiorul Smythe se trezise din somnul său indus de Secconal, înghițise vreo două pastile de Panadol (starea inimii îi interzicea să ia aspirină), făcuse un duș, mâncase foarte puțin la micul dejun sub migdalii în formă de umbrelă și petrecuse o oră hrănind păsărelele cu resturile de la micul dejun. Își luă apoi dozele prescrise de anticoagulant și cele pentru tensiune arterială și-și omorî timpul cu ziarul *Daily Gleaner* până ce putea servi gustarea de la ora unsprezece, pe care o devansase de câteva luni la ora zece și jumătate. Tocmai își turnase prima rundă din cele două de coniac tare și băutura gazoasă cu ghimbir, „băutura beților", când auzi mașina înaintând pe alee.

Luna, menajera lui de culoare, veni în grădină şi anunţă:

– Vă caută un domn, domnule maior.

– Cum se numeşte?

– El nu a zis la mine, domnule maior. El a zis la mine să spun că vine de la Guvern.

Maiorul Smythe nu purta altceva decât un şort kaki şi sandale. Spuse:

– Foarte bine, Luna. Invită-l în camera de zi şi spune-i că vin într-o clipă, şi se întoarse în dormitor şi-şi puse o sahariană albă şi pantaloni, apoi îşi perie părul. De la Guvern! Ce dracu mai este şi asta?

Cum a intrat în camera de zi şi l-a zărit pe bărbatul înalt îmbrăcat cu un costum tropical bleumarin stând în picioare la fereastră şi privind spre mare, maiorul Smythe a intuit oarecum vestea proastă. Apoi, când bărbatul s-a întors încet să-l privească cu ochii lui vigilenţi, serioşi, gri-albăstrui, a înţeles că era vorba despre un formalism birocratic; când nu i s-a răspuns la zâmbetul său bucuros, a înţeles că era vorba despre un formalism birocratic nefavorabil. Un frison îl furnică pe maiorul Smythe pe şira spinării. Deci aflaseră cumva.

– Ei bine, sunt Smythe. Bănuiesc că sunteţi de la guvern. Ce mai face Sir Kenneth?

Nu se punea problema să-şi strângă mâinile. Omul răspunse:

– Nu l-am întâlnit, am sosit de-abia de două zile. Am fost mai tot timpul plecat de pe

insulă. Mă numesc Bond, James Bond. Sunt de la Ministerul Apărării.

Maiorul Smythe îşi aminti de eufemismul străvechi pentru Serviciul Secret. Şi spuse cu un optimism forțat:

– Oh, vechea firmă?

Întrebarea a fost ignorată.

– Putem sta de vorbă undeva?

– Da. Oriunde doriți. Aici sau în grădină? Beți ceva? Maiorul Smythe zornăi gheața din paharul pe care încă îl mai ținea în mână. Rom şi băutura gazoasă cu ghimbir – otrava locală. Prefer băutura gazoasă simplă.

Minți cu automatismul firesc al alcoolicului.

– Nu, mulțumesc. Şi aici ar fi bine.

Omul se rezemă neatent de pervazul lat din mahon.

Maiorul Smythe s-a aşezat, şi-a aruncat un picior semeț peste brațul jos al unui fotoliu confortabil de colonist englez pe care-l copiase după un fotoliu original făcut de un tâmplar local de mobilă fină. Scoase suportul cu băuturi din celălalt braț, luă o duşcă din paharul său şi îl strecură pe neobservate, cu o mână deliberat fermă, în lăcaşul din lemn.

– Ei bine, spuse el cu voioşie privindu-l pe celălalt bărbat drept în ochi, cu ce vă pot fi de folos? Cineva a făcut o treabă murdară pe Țărmul de Nord şi aveți nevoie de ajutor? Să fiu bucuros că mă înham din nou. E mult de atunci, dar încă îmi mai aduc aminte de vechile practici.

– Vă deranjează dacă fumez?

Bărbatul își scosese deja tabachera. Era plată, dintr-un metal ca pentru arme și încăpeau cam cincizeci de țigări în ea. Acest mic gest, care trăda într-un fel o slăbiciune comună, îl consolă pe maiorul Smythe.

– Câtuși de puțin, dragul meu domn. Dădu să se ridice, cu bricheta pregătită.

– E-n regulă, mulțumesc. James Bond își aprinsese deja țigara. Nu, nu s-a întâmplat nimic aici. Am fost trimis să vă rog să vă amintiți de activitatea desfășurată în cadrul Serviciului la sfârșitul războiului. James Bond se opri și-l privi cu atenție pe maiorul Smythe. Mai ales de perioada când ați lucrat în cadrul Biroului Obiective Speciale.

Maiorul Smythe râse brusc. Știa asta. Era absolut sigur de asta. Dar când auzise asta din gura acestui bărbat, râsetul maiorului Smythe ieșise ascuțit, ca țipătul unui om lovit.

– Oh, Doamne. Da. Bătrânul Birou al Obiectivelor Speciale. Era o adevărată corvoadă.

Râse din nou. Simți din nou acea gheară a anghinei care-i străpunse pieptul, determinată de tensiunea a ceea ce știa că va urma. Își vârî mâna adânc în buzunarul de la pantaloni, apucă sticluța și strecură pilula albă de nitroglicerină sub limbă. Se amuză văzând cum tensiunea se acumula la celălalt bărbat, cum ochii i se îngustau vigilenți. „Totul este în regulă, dragul meu. Nu este pilula morții." Apoi spuse:

– Aveți probleme cu acidoza? Nu? Pe mine mă omoară când sunt pilit. Aseară. Petrecere

la Jamaica. Ar trebui să ne dăm seama că nu ne oprim la douăzeci şi cinci de ani. Haide totuşi să revenim la Biroul Obiective Speciale. Cred că nu mai suntem mulți. Simți că durerea din piept se retrase în vizuina ei. Este ceva în legătură cu istoricul oficial?

James Bond îşi privi vârful țigării.

– Nu tocmai.

– Cred că ştiți că am redactat cea mai mare parte din capitolul despre această autoritate pentru volumul de istorie a războiului. A trecut mult timp de atunci. Nu prea cred că aş mai avea multe de adăugat azi.

– Nu mai este nimic de adăugat despre operațiunea din localitatea numită Ober Aurach din Tirol, cam la o distanță de o milă de Kitzbühel?

Unul din numele care-l obsedase în toți acești ani forță un alt zâmbet pe fața maiorului Smythe.

– A fost floare la ureche. Nu s-a văzut niciodată teatrul unui asemenea măcel. Toți acei bandiți din Gestapo încăpățânați în credința lor. Toți erau beți ca porcii. Îşi păstraseră toate dosarele. Le-au predat fără a clipi. Credeau că aşa îşi uşurau situația. Ne-am aruncat rapid ochii peste ele şi le-am expediat pe toate în tabăra de la München. Nu am mai auzit de ei. Cred că cei mai mulți au fost spânzurați pentru crime de război. Le-am predat în mare grabă la cartierul general de la Salzburg. Apoi ne-am deplasat pe valea Mittersill după un alt refugiu. Maiorul Smythe mai trase o duşcă bună şi-şi aprinse o țigară apoi îşi ridică privirea. Ca să nu mai lungim vorba, cam asta-i.

– Cred că pe atunci erați Numărul Doi. Comandantul era american, un anume Colonel King din armata lui Patton.

– Așa este. Un tip de treabă. Purta mustață și nu prea avea aerul unui american. Se pricepea bine la vinurile de prin partea locului. Un tip foarte civilizat.

– În raportul referitor la operațiune a menționat că v-a predat toate documentele pentru o verificare preliminară pentru că erați specialistul german din unitate. I le-ați returnat apoi pe toate cu observațiile făcute? James Bond făcu o pauză. Chiar pe toate?

Maiorul Smythe ignoră insinuarea.

– Chiar așa. Cele mai multe erau liste cu nume. Marfă importantă pentru contrainformații. CI-știi din Salzburg au fost foarte încântați de materiale. Le-a oferit multe piste noi. Cred că originalele zac pe undeva. Or fi fost folosite în procesele de la Nürnberg. Da, pentru numele lui Dumnezeu! Acelea au fost câteva din cele mai plăcute luni din viața mea, hoinărind prin țară cu grupele operative ale Biroului Obiective Speciale. Vin, femei și cântece! Și poți s-o mai spui o dată!

Aici maiorul Smythe rostea purul adevăr. Purtase un război periculos și incomod până în 1945. Când s-au format Trupele Speciale în 1941 s-a oferit voluntar și a fost scos din Marina Regală pentru Operațiile Comune ale Cartierului General sub comanda lui Mountbatten. Atunci, germana lui excelentă (mama lui era din Heidelberg) l-a ajutat să obțină postul de neinvidiat de

anchetator în Trupele Speciale de pe continent. Fusese norocos doi ani să scape nevătămat din această activitate şi cu titlul de ofiţer al Imperiului Britanic (militar), care s-a acordat puţinor cadre în ultimul război. Şi apoi, când se pregătea înfrângerea Germaniei, Serviciul Secret şi Operaţiunile Comune au format împreună Biroul Obiective Speciale şi maiorul Smythe a primit temporar rangul de locotenent-colonel şi a fost însărcinat să formeze o unitate al cărei obiectiv era lichidarea ascunzătorilor Gestapoului şi ale Abwehrului în momentul în care se apropia capitularea Germaniei. Departamentul Serviciilor Secrete a aflat de plan şi a insistat să participe la acţiune, făcând front comun cu aripa americană, şi aşa s-au format şase unităţi, şi nu numai una, care au intrat în acţiune în Germania şi în Austria chiar în ziua capitulării. Erau unităţi alcătuite din douăzeci de oameni, dotate fiecare cu vehicule uşoare blindate, şase jeep-uri, un autocamion pentru radiotelegrafie şi alte trei camioane, controlate de un cartier general anglo-american din SHAEF[1], care le furniza şi obiectivele culese de serviciile de informaţii ale armatei, de la SIS[2] şi OSS[3]. Maiorul Smythe

[1] *Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force* – statul-major al Comandamentului Forţelor Aliate, care a activat în Europa de nord-vest de la sfârşitul anului 1943 până la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, în 1945 (*n. trad.*).

[2] *Secret Intelligence Service* – Agenţia de informaţii britanică, cunoscută ca MI6 (*n. trad.*).

[3] *Office of Strategic Services*, precursor al CIA (*n. trad.*).

fusese Numărul Doi din grupele speciale „A", cărora li se încredințase Tirolul – o zonă bogată în ascunzători cu acces ușor spre Italia și poate cu ieșire din Europa –, și se știa că fusese ales ca adăpostul subteran numărul unu din tranșee pe care grupele speciale îl urmăreau. Și, cum maiorul Smythe de-abia îi spusese lui James Bond, se distraseră de minune. Și totul fără să se tragă un foc – adică cu excepția celor două trase de maiorul Smythe.

– Vă spune ceva numele Hannes Oberhauser? spuse întâmplător James Bond.

– N-aș zice, se încruntă maiorul Smythe, încercând să-și amintească. Erau optzeci de grade la umbră, dar el tremura.

– Atunci să vă aduc eu aminte. În aceeași zi în care vi s-au dat acele documente să le studiați făceați investigații la Hotelul Tiefenbrunner, unde erați încartiruit, ca cel mai bun ghid montan din Kitzbühel. Vi s-a menționat Oberhauser. A doua zi i-ați cerut CI-stului o zi liberă, care vi s-a dat. Dis-de-dimineață, în ziua următoare, ați plecat la cabana lui Oberhauser, l-ați arestat și ați plecat cu el în jeep-ul dumneavoastră. Asta vă spune ceva?

Expresia aceasta – „vă spune ceva". De câte ori oare nu o folosise chiar maiorul Smythe când încerca să prindă în capcană un mincinos german? Nu te grăbi. Ești pregătit de ani buni pentru așa ceva. Maiorul Smythe dădu din cap cu un aer de îndoială:

– N-aș crede.

– Un bărbat cu păr grizonat şi cu un picior protezat. O rupea în engleză, deoarece fusese instructor de schi înainte de război.

– Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta, spuse maiorul Smythe privindu-l sincer pe Bond în ochii lui reci, luminoşi.

James Bond scoase din buzunarul interior un carneţel din piele albastră şi îl răsfoi. Apoi se opri. Îşi ridică privirea şi spuse:

– Pe atunci, ca arme uşoare purtaţi un Webley & Scott 45 cu numărul de serie 8967/362.

– Cu siguranţă că era un Webley. Afurisită armă, greoaie. Sper că acum au ceva care să semene cu un Luger sau cu greoiul Beretta. Dar n-aş putea spune că am remarcat vreodată numărul.

– Nu contează numărul. Am data la care Cartierul General vi l-a emis şi data când l-aţi înapoiat. Aţi semnat în registru de fiecare dată.

– Atunci trebuie să fi fost arma mea, ridică din umeri maiorul Smythe. Dar vocea sa trăda furie şi nerăbdare. Şi ce rost au toate astea, dacă mi-e îngăduit să întreb?

James Bond îl privi aproape cu curiozitate. Şi de data asta spuse cu o voce nu tocmai amabilă:

– Ştii foarte bine ce vreau să spun, domnule Smythe. Făcu o pauză, părând că reflectează. Să vă spun eu despre ce este vorba. O să ies în grădină zece minute sau cam aşa ceva, ca să vă dau timp să reflectaţi. Apoi treceţi pe la mine. Adăugă serios: Vă veţi uşura situaţia dacă veniţi cu versiunea originală.

Se îndreptă apoi spre uşa ce dădea în grădină. Se întoarse către maior:

– Mi-e teamă că trebuie doar să precizaţi toate amănuntele. Am discutat ieri cu fraţii Foo din Kingston. Ieşi apoi pe peluză.

Ceva îl făcu pe maiorul Smythe să se simtă uşurat. Cel puţin acum se sfârşise bătălia eminenţelor cenuşii, încercarea de a inventa alibiuri, eschivări. Dacă acest om, Bond, ajunsese la fraţii Foo, la oricare din ei, aceştia trebuie să fi divulgat un secret. Ultimul lucru pe care îl doreau era să se pună rău cu guvernul şi oricum rămăseseră numai puţine documente.

Maiorul Smythe se ridică vioi în picioare, se duse la servanta încărcată şi-şi mai turnă un coniac şi o băutură cu ghimbir, aproape jumi-juma. Mai era încă timp şi putea să reziste. Viitorul nu-i rezerva multe situaţii similare. Se duse înapoi la scaunul lui şi-şi aprinse cea de a douăzecea ţigară din ziua aceea. Îşi privi ceasul. Era unsprezece şi jumătate. Dacă ar putea scăpa de individ într-o oră, ar avea mult timp să petreacă cu „oamenii" lui. Se aşeză jos, bău şi îşi puse ordine în gânduri. Putea lungi sau scurta povestea, putea aduce vorba despre vreme şi despre cum miros florile şi pinii la munte sau o putea reteza. Ar prefera s-o reteze.

Sus, în imensul dormitor din Tiefenbrunner, cu grămada de documente galbene şi cenuşii întinse pe patul liber, nu căuta ceva anume, lua doar modele de ici-colo concentrându-se asupra celor însemnate cu roşu KOMMANDOSACHE,

HÖCHST VERTRAULICH[1]. Şi nu erau multe şi majoritatea erau rapoarte confidenţiale despre ofiţerii germani de stat major, interceptări ale codurilor sparte ale aliaţilor şi locurile unde se aflau banii secreţi. Deoarece acestea erau ţintele importante ale Poliţiei „A", maiorul Smythe le-a cercetat amănunţit, cu o deosebită emoţie – produse alimentare, explozivi, arme, date de spionaj, dosare ale personalului din Gestapo – un transport extraordinar! Şi apoi, la fundul pachetului, era un singur plic sigilat cu ceară roşie şi marcat A SE DESCHIDE NUMAI ÎN CAZ DE FORŢĂ MAJORĂ. Plicul conţinea o singură coală de hârtie. Nu era semnată şi câteva cuvinte erau scrise cu cerneală roşie. Titlul era VALUTA, şi sub el era scris WILDE KAISER. FRANZISKANER HALT. 100 M OESTLICH STEINHÜGEL. WAFFENKISTE. ZWEI BAR 24 KT[2] şi apoi o listă de măsurători în centimetri. Maiorul Smythe îşi ţinea mâinile depărtate de parcă ar fi spus o poveste despre un peşte pe care îl prinsese. Fiecare lingou trebuia să fie de mărimea a două cărămizi. Şi o singură monedă englezească de aur de numai 18 carate se vindea astăzi cu două sau trei lire. Era o avere colosală. În valoare de patruzeci, cincizeci, o sută de lire! Poate chiar o sută! Nu avea nici o idee, dar, foarte calm şi rapid,

[1] Document strict secret, de importanţă deosebită (*n. trad.*).

[2] MASIVUL MUNTOS WILDE KAISER. CABANA FRANZISKANER. 100 M SPRE EST DE STEINHÜGEL. O LADĂ CU ARME. DOUĂ LINGOURI DE AUR DE 24 CARATE *(n. trad.)*.

pentru cazul în care cineva ar fi intrat, dădu foc la hârtie şi la plic, transformă cenuşa în pulbere şi o aruncă în toaletă. Scoase apoi harta la scară mare a artileriei austriece din zonă şi într-o clipă puse degetul pe Franziskaner Halt. Era marcat ca un refugiu montan nelocuit, pe o curmătură, chiar sub piscurile cele mai înalte şi estice ale Munţilor Kaiser, acel lanţ muntos cu colţi uriaşi de piatră care-ţi insuflau teamă şi care oferea Kitzbühel-ului orizontul nordic ameninţător. Şi movila de pietre trebuie să fie cam acolo, indică el cu degetul, şi totul era la o depărtare de numai zece mile şi poate la cinci ore de urcat.

Începutul fusese aşa cum îl descrisese acest individ, Bond. Plecase spre cabana lui Oberhauser la patru dimineaţa, îl arestase şi relatase familiei sale care se plângea şi protesta că, el, Smythe, îl ducea la o tabără de anchetare din München. Dacă dosarul ghidului este curat, el se va întoarce acasă într-o săptămână. Dacă familia făcea tapaj, i-ar fi creat probleme lui Oberhauser. Smythe refuzase să-şi dea numele şi avusese prudenţa să ascundă numerele de la jeepul său. Poliţia „A" ar fi alertată în douăzeci şi patru de ore şi până când ar fi ajuns puterea executivă militară la Kitzbühel, incidentul ar fi fost deja îngropat sub mlaştina harababurii ocupaţiei.

Oberhauser fusese un tip destul de drăguţ după ce îşi revenise din spaimă, şi când Smythe discută în cunoştinţă de cauză despre schi şi alpinism, pe care le practicase înainte de război,

tovarăşul, aşa cum îşi propusese Smythe, se albi la faţă. Drumul lor trecea pe la poalele lanţului muntos Kaiser spre Kufstein şi Smythe conducea încet, comentând cu admiraţie culmile care erau acum învăluite în culoarea rozalie a zorilor. În cele din urmă, sub Culmea Gold, aşa cum o numea pentru sine, încetini, ieşi de pe drum într-o poieniţă cu iarbă şi opri. Se întoarse din locul lui şi spuse cu seninătate: „Oberhauser, eşti un om pe placul meu. Avem multe preocupări comune şi din felul cum vorbeşti, şi cum cred eu că eşti, sunt convins că nu ai colaborat cu naziştii. Şi acum să-ţi spun ce o să fac. Vom petrece ziua căţărându-ne pe Kaiser şi apoi te voi duce înapoi la Kitzbühel şi voi raporta superiorului meu că ai fost eliberat la München." Rânji optimist. „Ce zici de asta?"

Omului aproape că-i venea să plângă de recunoscător ce era. Dar oare putea obţine vreun document care să ateste faptul că este un bun cetăţean? Desigur. Semnătura maiorului Smythe ar fi suficientă. Pactul fusese încheiat, jeep-ul a fost urcat pe o potecă şi era bine ascuns, încât nu se putea vedea de pe drumul pe care porniseră în pas vioi, urcând prin colinele cu parfum de pin de la poalele muntelui.

Smythe era îmbrăcat adecvat pentru ascensiune. Nu avea nimic sub sahariană, era în şort şi era încălţat cu ghete excelente, cu talpă de cauciuc, făcute pentru paraşutiştii americani. Singura lui povară era arma Webley & Scott şi, cu mult tact, deoarece Oberhauser era la urma

urmei unul din inamici, Oberhauser nu a sugerat să o abandoneze după vreo stâncă care să bată la ochi. Oberhauser purta costumul său cel mai bun şi cele mai bune încălțări, dar nu părea să fie deranjat de asta şi l-a asigurat pe maiorul Smythe că nu vor avea nevoie de corzi şi de pitoane ca să se cațere şi că exista o cabană chiar deasupra lor unde se şi puteau odihni. Se numea Franziskaner Halt.

– Chiar este? întrebă maiorul Smythe.

– Da, şi mai jos de ea se află un mic gheţar. Foarte frumos, dar vom urca în jurul lui. Sunt multe crevase.

– Zău? spuse maiorul Smythe meditativ. Examină din spate capul lui Oberhauser, care era acum îmbrobonat de sudoare. În fond, era un blestemat de Kraut sau în orice caz din localitatea cu acelaşi nume. Ce mai conta unul? O să fie la fel de uşor de parcă ai doborî un buştean. Singurul lucru care-l neliniştea pe maiorul Smythe era cum să coboare afurisitul de material de pe munte. S-a hotărât să atârne cumva lingourile pe spatele său. La urma urmei, putea să le ducă cea mai mare parte a drumului în lada cu cartuşe sau câte şi mai câte.

Era o corvoadă lungă, plictisitoare să te cațeri pe munte şi când ajunseră deasupra liniei copacilor se ivi şi soarele şi era foarte cald. Şi erau numai stânci şi grohotiş, iar deplasarea lor îndelungată în zigzag desprindea bolovani şi prundiş, care huruiau şi se sfărâmau pe versantul ce devenea din ce în ce mai abrupt pe măsură

ce se apropiau de punctul final, un vârf cenuşiu şi ameninţător care străpungea abastrul cerului de deasupra lor. Amândoi erau dezbrăcaţi până la brâu şi asudau atât de tare, încât sudoarea li se prelingea pe picioare până în bocanci, dar, în ciuda şontâcăielii lui Oberhauser, menţineau un ritm bun şi, când s-au oprit să bea ceva şi să se răcorească la un pârâu de munte care curgea cu putere, Oberhauser îl felicită pe maiorul Smythe pentru condiţia sa fizică. Maiorul Smythe, cu mintea-i încărcată de vise, spuse tăios şi fals că toţi soldaţii englezi au o condiţie fizică bună şi-şi continuară drumul.

La prima vedere, stânca nu era dificilă. Maiorul Smythe ştia că nu, căci altfel nu s-ar fi putut construi cabana alpiniştilor chiar în vârf. Punctele de sprijin fuseseră tăiate pe faţa stâncii şi existau din loc în loc picioare de fier montate în crevase. Dar nu ar fi putut găsi singur potecile în zigzag şi se felicită că luase hotărârea să vină cu un ghid.

Când mâna lui Oberhauser încercă să se prindă de ceva, dislocă o mare lespede din stânca care fusese slăbită de-a lungul anilor de zăpadă şi de ger şi o trimise la poalele muntelui sfărâmată. Maiorul Smythe se gândi deodată la zgomot.

– Sunt mulţi oameni pe-aici? întrebă el urmărind lespedea care se prăvălea cu putere spre linia copacilor.

– Nici ţipenie de om până în apropiere de Kufstein, spuse Oberhauser. Şi arătă spre lanţul

arid de culmi înalte. Nu sunt păşuni. Este puţină apă. Numai alpiniştii ajung prin zonă. Şi de la începutul războiului... Lăsă propoziţia neterminată.

Au ocolit gheţarul cu colţi albaştri aflat mai jos de punctul final. Ochii grijulii ai maiorului Smythe cuprinseră lăţimea şi adâncimea crevaselor. Da, s-ar potrivi. Chiar deasupra lor, poate cu o sută de picioare mai sus, în bătaia vântului, se afla acoperişul cabanei. Maiorul Smythe măsură unghiul pantei. Acum sau mai târziu? Aprecie că mai târziu. Demarcaţia ultimei traverse nu prea era clară.

Au ajuns la cabană în fix cinci ore. Maiorul Smythe spuse că vrea să se destindă şi hoinări la întâmplare de-a lungul crestei spre est, neacordând nici un fel de atenţie extraordinarei panorame a Austriei şi Bavariei care se întindea în ambele părţi, poate cincizeci de mile, în aburul ridicat de caniculă. Îşi număra paşii cu atenţie. La exact 120 de paşi se afla o movilă de pietre, poate un memorial drag în onoarea vreunui alpinist demult răpus. Ştiind altceva, maiorul Smythe tânjea să termine ce avea de făcut în locul acela şi chiar în momentul acela. În schimb, îşi scoase arma Webley & Scott, privi cu coada ochiului spre ţeavă şi roti repede cilindrul. Apoi se întoarse.

Era răcoare acolo, sus, la zece mii de picioare sau mai mult, şi Oberhauser intrase în cabană şi ataţa de zor focul. Maiorul Smythe şi-a stăpânit groaza când a văzut asta.

– Oberhauser, zise el optimist, hai afară şi arată-mi priveliştea. Este o priveliște minunată de aici de sus.

– Desigur, domnule. Oberhauser l-a urmat pe maior şi au ieşit din cabană. Afară a căutat ceva în buzunarul de la şold şi a scos ceva înfăşurat în hârtie. A desfăcut hârtia şi a scos la iveală un cârnat tare, încreţit. I l-a oferit maiorului: Este ceea ce noi numim un „Soldat", îi spuse el timid. Carne afumată. Foarte tare, dar bună. Zâmbi. Seamănă cu ceea ce se mănâncă în westernuri. Cum se cheamă?

– „Biltong", spuse maiorul. Atunci, dar şi mai târziu, acest lucru l-a dezgustat puţin. Spuse: Lasă-l în cabană. Îl mâncăm mai târziu. Se vede Innsbruckul? Arată-mi priveliştea din această parte.

Oberhauser intră în cabană şi ieşi iarăşi. Maiorul se alinie chiar în spatele lui, în timp ce el vorbea arătând vârful clopotniței unei biserici îndepărtate sau vârful unui munte.

Ajunseră în punctul de deasupra ghețarului. Maiorul Smythe îşi scoase revolverul şi, de la o distanță de două picioare, trase două gloanțe la baza țestei lui Hannes Oberhauser. Nici o greşeală! Mort!

Impactul gloanțelor l-a doborât din picioare pe ghid, care căzu de pe stâncă. Maiorul Smythe îşi întinse gâtul, ca să vadă mai bine. Corpul se lovise numai de două ori şi apoi se prăbuşise în ghețar. Dar nu în crăpătura lui adâncă, ci la jumătatea distanței, pe un petec de zăpadă veche. La naiba! spuse maiorul Smythe.

Ecoul detunăturii profunde a celor două împuşcături care se auziseră printre munți se stinse. Maiorul Smythe se mai uită o dată la pata neagră de pe omătul alb şi se grăbi să plece de pe coastă. Mai întâi lucrurile urgente!

A început din vârful movilei de pietre, muncind de parcă era fugărit de dracu', aruncând la întâmplare, spre dreapta sau spre stânga, în josul muntelui, bolovanii grei. Mâinile începuseră să-i sângereze, dar nici nu băgă de seamă. Mai rămăseseră vreo 60-70 de centimetri, şi nimic! Chiar nimic! Se aplecă spre ultima grămadă scurmând cu febrilitate. Şi apoi, în sfârşit! Marginea lăzii de metal. Mai dădu câteva pietre la o parte şi văzu toată lada. O ladă de cartuşe Wehrmacht, veche, cenuşie, cu urmele încă vizibile ale unor inscripții. Maiorul Smythe scoase un strigăt de bucurie. Se aşeză pe o lespede tare de piatră şi gândul îi fugi la maşini Bentley, Monte Carlo, apartamente penthouse, magazine Cartier, şampanie, caviar şi, absurd, dar pentru că-i plăcea golful, la un set nou de crose de fier Henry Cotton.

Îmbătat cu visele sale, maiorul Smythe stătu acolo cam un sfert de oră, uitându-se la lada cenuşie. Apoi îşi aruncă privirea spre ceas şi sări iute în picioare. E cazul să mă descotorosesc de dovezi. Lada era dotată cu mânere pe ambele părți. Maiorul Smythe se aşteptase ca lada să fie grea. Comparase mental posibila ei greutate cu lucrul cel mai greu pe care-l cărase vreodată – un somon de douăzeci de kilograme pe care-l prinsese în Scoția chiar înainte de izbucnirea războiului

–, dar lada avea o greutate de două ori mai mare şi nu putea decât să o salte cu greu din ultimul lăcaş stâncos din iarba alpină. Îşi băgă batista prin unul din mânere şi târî lada pe creastă până la cabană. Apoi se aşeză pe pragul de piatră al uşii şi, nescăpând lada din ochi, muşcă cu dinţii săi puternici din cârnatul afumat al lui Oberhauser şi se gândi să-şi ia cei cinci mii de lire – pentru că la cifra asta se gândise la poalele muntelui şi în noua ascunzătoare.

Cârnatul oferit de Oberhauser a fost o masă adevărată de alpinist – tare, cu suficientă grăsime şi cu mult usturoi. Bucăţele de cârnat intraseră neplăcut între dinţii maiorului Smythe. Se scobi între dinţi cu o aşchie dintr-un băţ de chibrit şi scuipă resturile de cârnat. Apoi mintea sa inteligentă se activă şi căută cu meticulozitate printre pietre şi iarbă, adună bucăţelele de cârnat pe care le scuipase şi le înghiţi. De acum putea fi considerat criminal – tot atât de vinovat ca şi când ar fi jefuit o bancă şi ar fi împuşcat paznicul. Era un poliţist care se transformase în spărgător. *Nu trebuie* să uite lucrul acesta! Dacă ar uita, ar însemna să moară – moarte în loc de Cartier. Tot ce trebuia să facă era să-şi dea tot timpul osteneala. O să-şi dea osteneala şi, pentru numele lui Dumnezeu, o să şi-o dea tot timpul. Apoi, pentru totdeauna, va fi bogat şi fericit. După ce s-a străduit să distrugă orice semn de intrare în cabană, a târât lada de cartuşe până la marginea ultimei stânci şi, dorind să o îndepărteze de gheţar, a înclinat-o şi a lansat-o în spaţiu, rugându-se.

Răsucindu-se încet în aer, lada cenuşie a izbit prima dată panta abruptă a suprafeței stâncii, a sărit încă trei sute de metri, a aterizat cu un sunet metalic într-un grohotiş şi s-a oprit. Maiorul Smythe nu putea vedea dacă s-a deschis în cădere. Nu-i păsa ce se întâmplase. Muntele ar putea face asta în locul lui.

Aruncându-şi o ultimă privire în jur, începu să coboare stânca. Păşea cu mare grijă la fiecare pas, testa fiecare sprijin pentru mână şi pentru picior înainte de a-şi lăsa toată greutatea. Coborând, viața lui valora mult mai mult decât atunci când urcase. Se îndreptă spre gheţar şi-şi târî picioarele obosite prin zăpada care se topea până la petecul negru de pe bancul de gheață. Nu putea face nimic cu urma de paşi. În câteva zile vor fi topite de soare. Ajunse la cadavru. Văzuse multe în timpul războiului, şi sângele şi membrele fracturate nu mai însemnau nimic pentru el. Târî rămăşițele lui Oberhauser până la cea mai apropiată crevasă adâncă şi-l rostogoli în ea. Apoi merse cu atenție până la marginea crevasei şi dădu cu piciorul în zăpada care atârna şi care căzu peste cadavru. Satisfăcut de ceea ce făcuse, se întoarse pe urmele aceloraşi paşi, croindu-şi drum pe pantă, la vale, până la lada de cartuşe.

Da, Muntele deschisese capacul în locul lui. Ca din întâmplare, rupse hârtia care învelea lingourile. Cele două bucăți mari de metal străluceau în lumina soarelui. Erau aceleaşi însemne pe ambele – svastica într-un cerc sub un vultur şi data, 1943, emblema monetăriei băncii

Reichului. Maiorul Smythe dădu aprobator din cap. Înlocui hârtia şi bătu cu o piatră în capacul îndoit, pe jumătate închis. Apoi legă banduliera Webley-ului său în jurul unuia din mânere şi începu să coboare muntele trăgând după el încărcătura dificilă.

Era acum ora unu şi soarele îl ardea cu asprime pe pieptul dezgolit, prăjindu-l în propria-i sudoare. Umerii înroşiți începură să-l ardă. La fel şi fața. La naiba! Se opri la pârâul de la gheţar, îşi înmuie batista în apă şi şi-o legă pe frunte. Apoi bău pe săturate şi-şi văzu de drum, blestemând din când în când lada de cartuşe, când îl ajungea şi-l lovea peste călcâie. Dar toate aceste necazuri, arsura soarelui şi vânătăile, nu însemnau nimic în comparaţie cu ceea ce avea să se confrunte când ajungea jos, în vale şi ceea ce trebuia să rezolve. Pentru moment, de partea lui era seriozitatea. Va fi nevoie, cel puţin pe o milă, să care greutatea blestemată. Maiorul Smythe se înfioră la gândul nenorocirii care îi va apăsa pe spinarea arsă de soare. „Ei, bine", îşi spuse în sinea sa aproape zăpăcit, *„il faut souffrir pour être millionaire*[1]!"

Când ajunse la bază şi sosi momentul, se aşeză şi se odihni pe un mal acoperit cu muşchi la umbra brazilor. Apoi îşi întinse sahariana şi săltă cu efort cele două lingouri din ladă şi le puse pe mijlocul acesteia, legând capetele cămăşii cât de strâns putu în locul în care mânecile se prindeau

[1] Trebuie să suferi, dacă vrei să devii milionar (*n. trad.*)

de umeri. După ce săpă o groapă mică în mal şi îngropă lada goală, înnodă bine manşetele de la mâneci, îngenunche şi-şi strecură capul prin laţul obţinut, prinse în mâini nodurile făcute ca să-şi protejeze gâtul şi se ridică clătinându-se, chircindu-se mult în faţă ca să nu cadă pe spate. Apoi, strivit sub jumătate din greutatea sa, cu spinarea aprinsă de la contactul cu încărcătura, cu respiraţia iritată care ieşea din plămânii comprimaţi ca ai unui hamal, îşi târşi încet picioarele pe potecuţa dintre copaci.

Nici până în ziua de azi nu realiza cum reuşise să ajungă la jeep. În repetate rânduri nodurile cedau sub tensiune şi lingourile se propteau în gambele picioarelor sale şi de fiecare dată se aşeza cu capul în mâini şi apoi o lua din nou de la capăt. Dar, în cele din urmă, concentrându-se pe numărarea paşilor şi oprindu-se să se odihnească după fiecare sută de paşi, ajunse la binecuvântata maşinuţă şi se prăbuşi lângă aceasta. Şi acum trebuia să-şi îngroape tezaurul în pădure, lângă o învălmăşeală de stânci mari pe care să fie sigur că le va regăsi şi să se cureţe cât se poate de bine şi să se întoarcă apoi la scurtătură pe un drum ocolit, care evita cabana lui Oberhauser. Şi atunci totul era rezolvat şi se îmbătase dintr-o sticlă de de şnaps ieftin, mâncase şi se dusese la culcare să aibă un somn care să-l amorţească. A doua zi, Poliţia „A" din Departamentul Obiective Speciale se deplasase spre valea Mittersill-ului într-o altă încercare şi, şase luni mai târziu, maiorul Smythe

se înapoiase la Londra şi aşa războiul său se terminase.

Dar nu se terminaseră şi problemele sale. Aurul este o marfă greu de traficat, mai ales în cantitatea pe care o avea maiorul Smythe, şi trebuia acum să traverseze Canalul Mânecii cu cele două lingouri şi să le ascundă undeva. Aşa că şi-a amânat demobilizarea şi s-a agăţat de privilegiile rangului său provizoriu, mai ales din cadrul Serviciului Secret Militar, şi, nu după mult timp, a fost din nou trimis în Germania ca reprezentantul britanic al Centrului de anchetă combinată de la München. Acolo a desfăşurat o activitate eterogenă timp de şase luni, în care şi-a ridicat aurul şi l-a pus la adăpost într-o valiză învechită la cartierul său general. Apoi, în două weekend-uri libere a zburat în Anglia, de fiecare dată cărându-şi unul din lingouri într-o servietă voluminoasă. Pentru traversarea pistei de aterizare de la München şi Norholt şi manevrarea valizei sale de parcă ar fi conţinut numai documente i-au trebuit două tablete de benzedrină[1] şi o voinţă de fier, dar, în cele din urmă, şi-a pus averea la adăpost, în subsolul apartamentului din Kensington al unei mătuşi, şi putea trece la faza următoare a planului său, la huzur. A demisionat din Marina Regală, a cerut demobilizarea şi s-a căsătorit cu una din multele fete cu care se culcase de la Cartierul general al Poliţiei Departamentului Obiective Speciale,

[1] Un stimulent puternic al sistemului nervos central (*n. trad.*)

o blondă Wren încântătoare, pe nume Mary Parnell, care provenea dintr-o familie solidă din clasa de mijloc. Făceau amândoi plimbări cu una din primele bărci în formă de banană, navigând de la Avonmouth la Kingston, Jamaica, pe care amândoi îl considerau un paradis al soarelui, desfătărilor culinare şi băuturilor ieftine şi un rai magnific față de Anglia postbelică mohorâtă, restricții şi Ministerul Muncii. Înainte să plece în voiajul lor, maiorul Smythe i-a arătat lui Mary lingourile de aur, de pe care înlăturase însemnele de proveniență ale băncii Reichului.

– Am fost deştept, draga mea, spuse el, nu am încredere în liră în vremurile astea, aşa că am vândut toate hârtiile de valoare şi le-am înlocuit cu aur. Cred că valorează cam douăzeci de mii de lire, dacă joc corect. Ar trebui să ne ofere o bucată bună de viață tihnită, vânzând din când în când câte o bucățică.

Mary Parnell nu cunoştea bine domeniul legilor valutei. A îngenuncheat şi a mângâiat cu drag lingourile strălucitoare. Apoi s-a ridicat şi şi-a aruncat brațele în jurul gâtului maiorului Smythe şi l-a sărutat.

– Eşti minunat, un om minunat, spuse ea aproape înlăcrimată. Îngrozitor de deştept şi chipeş şi curajos şi acum mai eşti şi bogat. Sunt cea mai norocoasă fată din lume.

– Ei, oricum suntem bogați, spuse maiorul Smythe. Dar promite-mi că nu sufli o vorbă sau o să ne calce toți hoții din Jamaica. Promiți?

– Pe cuvânt de onoare.

Clubul Prince, de la poalele dealului ce mărginea Kingston, era fără îndoială un paradis. Mulți membri plăcuți, servitori minunați, mâncare din belşug, băuturi ieftine, şi toate într-un cadru tropical de vis pe care nici unul dintre ei nu-l văzuse vreodată. Formau un cuplu îndrăgit şi fişa de război a maiorului Smythe le permitea intrarea în societatea membrilor guvernului, după care viața lor se transformă într-un şir nesfârşit de petreceri, tenis pentru Mary şi golf (cu crosele de fier marca Henry Cotton) pentru maiorul Smythe. Seara ea juca bridge şi el o partidă de poker elevat. Da, era paradisul, în timp ce în țara lor oamenii rumegau conserve de carne, erau înşelați pe piața neagră, înjurau guvernul şi sufereau din cauza celei mai aspre ierni din ultimii treizeci de ani.

Familia Smythe şi-a achitat la început toate cheltuielile din rezervele comune de lichidități, umflate de recompensele din timpul războiului, şi i-a trebuit maiorului Smythe un an întreg de tatonări înainte de a se hotărî să intre în afaceri cu domnii Foo, care făceau import-export. Frații Foo, foarte respectați şi foarte bogați, reprezentau junta recunoscută care guverna comunitatea chineză înfloritoare din Jamaica. Se suspecta că unele dintre activitățile lor comerciale se făceau pe căi greşite în tradiția chineză, dar toate investigațiile minuțioase făcute de maiorul Smythe au confirmat faptul că aceştia erau demni de toată încrederea. Convenția Bretton-Woods, care fixa un preț mondial controlat al aurului fusese

semnată şi se ştia bine deja că la Tanger şi Macao – două porturi libere, care, din diverse motive, scăpaseră de plasa Convenției Bretton-Woods – se putea obține un preț de cel puțin o sută de dolari pe uncia de aur, sau nouăzeci şi nouă, în comparație cu prețul mondial fix de treizeci şi cinci de dolari pe uncie. Şi, foarte convenabil, frații Foo începuseră din nou comerțul cu Hong Kong-ul restabilit, deja antrepozitul furturilor de aur din vecinul Macao. Întregul cadru era, după propriul limbaj al maiorului Smythe, foarte sănătos, propice. A avut o plăcută întâlnire cu frații Foo. Nu s-au pus deloc întrebări până ce nu s-a ajuns la examinarea lingourilor. În acest moment, lipsa însemnelor de proveniență a atras o întrebare politicoasă referitoare la proveniența aurului.

– Vezi, domnule maior, spuse cel mai vârstnic şi amabil dintre frați din spatele biroului masiv, gol, din mahon, pe piața lingourilor de aur sau argint însemnele de proveniență ale tuturor băncilor naționale respectabile şi ale dealerilor respectabili se acceptă fără probleme. Aceste însemne garantează calitatea aurului. Dar desigur mai există şi alte bănci şi alți dealeri ale căror metode de purificare – şi aici zâmbetul său blând se lărgi o fracțiune – poate că nu sunt aşa de, să zicem, precise.

– Vă referiți la vechile escrocherii cu lingouri de aur, spuse maiorul Smythe cu o uşoară nervozitate. O bucată mare de plumb acoperită cu o foiță de aur?

Ambii frați au dat din cap convingători.

– Nu, nu, domnule maior. Asta iese din discuție. Fără a renunța la zâmbetul politicos, continuă: Dacă nu vă puteți aminti proveniența acestor lingouri pure, poate că nu aveți nimic împotrivă dacă facem noi o verificare. Există metode de determinare a purității corecte a unor astfel de lingouri. Fratele meu şi cu mine cunoaştem aceste metode. Dacă ați vrea să le lăsați la noi şi poate să reveniți după prânz?

Nu avea de ales. Maiorul Smythe trebuia să aibă încredere în frații Foo mai ales acum. Puteau inventa orice cifră şi el trebuia doar s-o accepte. S-a dus pe malul râului Myrtle şi a băut una sau două tării şi a mâncat un sandviş care i-a stat în gât. Apoi a revenit în biroul răcoros al fraților Foo.

Decorul era acelaşi – cei doi frați zâmbăreți, cele două lingouri de aur, servieta, dar acum mai era şi o bucată de hârtie şi un stilou Parker de aur în fața fratelui mai mare.

– Am rezolvat problema purității lingourilor dumneavoastră, domnule maior („Excepțional. Mulțumesc lui Dumnezeu", se gândi maiorul Smythe), şi sunt sigur că vei fi curios să afli posibila lor istorie.

– Bineînțes că da, spuse maiorul Smythe, bravând cu entuziasm.

– Sunt lingouri germane, domnule maior. De la banca Reichului, probabil din timpul războiului. Am dedus acest lucru din faptul că ele conțin zece la sută plumb. Sub regimul lui

Hitler banca Reichului avea prostul obicei de a amesteca aurul în acest fel. Dealerii au aflat repede acest lucru şi preţul lingourior de aur, de exemplu în Elveţia, unde multe şi-au găsit rostul, a fost coborât ca atare. Aşa că singurul rezultat al prostiei nemţeşti a fost faptul că banca naţională a Germaniei şi-a pierdut reputaţia afacerilor cinstite pe care şi-o căpătase de-a lungul vremii. Zâmbetul chinezului nu s-a schimbat. O afacere foarte proastă, domnule maior. Foarte proastă.

Maiorul Smythe fu uimit de atotcunoaşterea acestor doi oameni, căpătată prin marile canale comerciale mondiale, dar o şi blestemă. Şi ce urma acum? Spuse:

– Este foarte interesant, domnule Foo. Dar nu sunt veşti prea bune pentru mine. Nu sunt aceste lingouri „o marfă bună" sau cum oare o numiţi în lumea afacerilor cu aur?

– Nu are importanţă, domnule maior, fratele mai mare făcu un uşor gest de îndepărtare cu mâna dreaptă. Sau, mai bine-zis, are o foarte mică importanţă. Vă vom vinde aurul la valoarea reală, să zicem, optzeci şi nouă pentru puritatea aceasta. Puritatea poate fi schimbată sau nu de ultimul cumpărător. Nu este treaba noastră. Vom vinde multă marfă până atunci.

– Dar la un preţ mai mic.

– Aşa este, domnule maior. Dar cred că am veşti bune pentru dumneavoastră. Aţi estimat valoarea acestor două lingouri?

– M-am gândit la vreo douăzeci de mii de lire.

Fratele mai mare râse plin de satisfacție.

– Cred că dacă îl vindem cu cap şi încet, puteți primi mai mult de o sută de mii de dolari, domnule maior – adică cu comisionul nostru, care va include transportul şi taxele aferente.

– Şi la cât se ridică acestea?

– Ne gândeam la zece la sută, domnule maior. Dacă vă convine.

Maiorul Smythe ştia că brokerii de lingouri de aur primeau cam unu la sută. Dar ce dracu'? De la prânz făcuse o sumă frumuşică de zece mii de lire. Şi spuse:

– S-a făcut. Se ridică şi întinse mâna peste birou.

De acum încolo va trece pe la biroul fraților Foo în fiecare trimestru. Vor fi cinci sute de lire jamaicane noi în teancuri curate pe biroul mare şi cele două lingouri de aur, care se micşorau centimetru cu centimetru şi o bandă scrisă la maşină care să indice cantitatea vândută şi prețul obținut în Macao. Totul era aşa de simplu şi prietenos şi foarte profesionist şi maiorul Smythe nu avea impresia că este supus altei constrângeri în afară de procentul de zece la sută. În orice caz, nu-i prea păsa. Două mii pe an îi conveneau, şi singura grijă era acel impozit pe venit şi că lumea va întreba din ce trăieşte. Menționă fraților Foo această posibilitate. Dar aceştia i-au spus că nu are de ce să-şi facă griji, deoarece în următoarele două trimestre vor fi numai patru sute de lire în loc de cinci pe masă, şi nici una din părți nu comentă. „Comprimarea"

fusese administrată în trimestrul corect. Şi aşa zilele relaxante, însorite se scurgeau şi se întindeau peste ani. Cei doi soți Smythe se îngrăşară şi maiorul Smythe suferi primul atac coronarian, iar doctorul îi spusese să mai reducă din alcool şi din țigări şi să ia viața mai uşor. Trebuia de asemenea să evite grăsimile şi prăjelile. La început Mary Smythe încercase să fie fermă cu el, apoi, când maiorul s-a apucat să bea pe ascuns şi să mintă şi să se eschiveze, ea a încercat să renunțe la strădaniile ei de a-i controla cedarea în fața plăcerilor. Dar era prea târziu. Devenise deja pentru maiorul Smythe simbolul cerberului şi începuse să o evite. Îl dojenea că nu o mai iubeşte şi când cearta care urma era prea serioasă pentru firea ei simplă, a devenit dependentă de somnifere. Apoi, după o ceartă înflăcărată după o beție a luat o supradoză, „ca să-l învețe minte". Doza a fost însă prea mare şi a ucis-o. Suicidul a fost muşamalizat, dar norul care-a urmat nu i-a făcut deloc bine din punct de vedere social maiorului Smythe şi a revenit pe Țărmul de Nord, care, deşi era la o depărtare de numai trei mile de capitală, este, chiar şi în mica societate din Jamaica, o lume diferită. Şi acolo se stabili în Wavelets şi, după al doilea atac de cord, se apucă de băut, mai-mai să moară, când acest individ pe nume Bond apăru în scenă cu un mandat pentru o altă alternativă de condamnare la moarte în buzunarul său.

Maiorul Smythe se uită la ceas. Trecuseră vreo cinci minute după douăsprezece. S-a ridicat, şi-a

turnat un alt coniac tare şi o băutură gazoasă cu ghimbir şi ieşi pe peluza unde James Bond stătea sub migdali, privind în largul mării. Nu şi-a ridicat privirea când maiorul Smythe a tras un alt scaun de grădină din aluminiu şi şi-a pus paharul pe iarbă lângă el. După ce maiorul Smythe a terminat relatarea poveştii lui, Bond a spus impasibil:

– Da, este mai mult sau mai puțin aşa cum mi-am închipuit.

– Vreți să scriu totul şi să semnez?

– Puteți, dacă vreți. Dar nu pentru mine. Va folosi la Curtea Marțială. Vechiul dumneavoastră corp de armată se va ocupa de toate. Eu nu am nici o legătură cu aspectele legale. Eu voi redacta un raport pentru Departamentul meu propriu, menționând tot ce mi-ați relatat, şi ei îl vor înainta Marinei Regale. Apoi va ajunge la Procurorul Public, via Scotland Yard.

– Pot să vă întreb ceva?

– Sigur că da.

– Cum au aflat?

– Există un mic gheţar. Corpul lui Oberhauser a ieşit la suprafață pe fundul lui la începutul anului. Când s-au topit zăpezile, primăvara. L-au găsit câțiva alpinişti. Toate actele lui şi celelalte lucruri erau intacte. L-a identificat familia. Şi mai trebuia doar să se facă cercetări. Gloanțele au făcut lumină.

– Dar ce căutați dumneavoastră în toată afacerea asta?

– Poliția Departamentului Obiective Speciale ține de departamentul meu. Documentele

şi-au urmat cursul şi au ajuns la noi. S-a întâmplat să văd dosarul. Aveam ceva timp liber şi am cerut să mi se încredinţeze urmărirea celui ce comisese crima.

– De ce?

James Bond îl privi pe maiorul Smythe drept în ochi.

– Din întâmplare, Oberhauser mi-a fost prieten. M-a învăţat să schiez înainte de război, când eram adolescent. Era un om minunat. Mi-a fost ca un tată într-o perioadă în care chiar aveam nevoie de unul.

– Înţeleg. Şi maiorul Smythe îşi întoarese privirea. Îmi pare rău.

James Bond se ridică.

– O să mă reîntorc la Kingston. Ridică o mână. Nu, nu vă deranjaţi. Găsesc singur drumul până la maşină. Se uită la bătrân. Spuse brusc, aproape cu duritate – poate că maiorul Smythe se gândea să-şi ascundă jena – Cam peste o săptămână vor trimite pe cineva să vă aducă acasă. Apoi traversă peluza şi maiorul Smythe auzi zăngănitul metalic al demarorului şi huruitul pietrişului de pe aleea neîngrijită.

Urmărindu-şi prada de-a lungul recifului, maiorul Smythe se întreba oare ce a vrut să spună Bond cu ultimele sale cuvinte. Cu masca Pirelli pe faţă, buzele-i se retrăgeau trist de pe dinţii pătaţi. Chiar era evident. Era numai versiunea răsuflată a vechiului obicei de a-l lăsa singur cu revolverul său pe ofiţerul vinovat.

Dacă Bond ar fi vrut, ar fi telefonat la Guvern şi ar fi cerut ca un ofiţer din regimentul din Jamaica să-l aresteze. Într-un fel, a fost cumsecade. Chiar a fost? Un suicid ar fi mai mulţumitor, te-ar scuti de multă hârţogăraie şi n-ar irosi banii contribuabililor. Să-l îndatoreze pe Bond şi să facă ceea ce era mai bine? Sau să suporte consecinţele – formalităţile deznădăjduitoare, ştirile principale, plictiseala şi monotonia unei sentinţe de închisoare pe viaţă, care s-ar sfârşi inevitabil cu un al treilea atac de cord? Sau ar trebui să se apere – să pledeze invocând războiul, o luptă cu Oberhauser pe Culmea Gold, prizonierul care încearcă să evadeze, Oberhauser care ştia de ascunzătoarea secretă a aurului, tentaţia firească a lui Smythe de a risipi aurul, el, un ofiţer sărac din Trupele Speciale care era brusc pus faţă în faţă cu bogăţia? Ar trebui să se lase dramatic la mila tribunalului? Maiorul Smythe se văzu deodată în port, o figură splendidă, dreaptă, purtând uniforma frumoasă de gală albastră-violet, cu două decoraţii, locul care era de fapt platforma tradiţională a Curţii Marţiale.(Intraseră oare moliile în lada acoperită cu un lac negru din camera liberă din Wavelets? Intrase umezeala? Luna trebuia să verifice. O zi la soare dacă vremea permitea. Periate bine. Cu ajutorul corsetului său, ar putea încă să îmbrace pantalonii care aveau treizeci şi patru de inci în talie deşi el avea acum patruzeci, pantaloni pe care Gieves îi făcuse pentru el acum douăzeci, treizeci de ani.) Şi

jos, la bara tribunalului, probabil tribunalul Chatham, prietenul deținutului, un tip solid, cel puțin cu rangul de colonel, apărându-şi ascendentul vârstei, ar pleda în favoarea cazului său. Şi mai exista şi posibilitatea recursului la curtea supremă. De ce ar trebui ca afacerea asta să se transforme într-un *cause célèbre*[1]? Şi-ar vinde povestea ziarelor, ar scrie o carte... Maiorul Smythe simți cum îl năpădea emoția. Ai grijă, bătrâne! Ai grijă. Îşi lăsă picioarele pe pământ şi se odihni în mijlocul valurilor unduitoare ai căror curenți nord-estici mențineau Țărmul de Nord aşa de desfătător de răcoros până ce soseau lunile toride, august, septembrie, octombrie, ale sezonului uraganelor. După cele două ginuri rozalii ale sale, un prânz frugal şi o siestă udată cu multă băutură, va trebui să se gândească mai atent la ce are de făcut. Şi apoi urmau cocktailurile cu familia Arundel şi cina la Clubul Shaw Park Beach cu familia Marchesi. Apoi o partidă de bridge şi înapoi acasă la somnul său indus de Secconal. Înveselit de perspectiva rutinei familiare, umbra neagră a lui Bond se retrase în penumbră. Ei, acum unde eşti, scorpionule? Caracatița îşi aşteaptă masa de prânz. Maiorul Smythe îşi lăsă capul în jos, cu mintea proaspăt concentrată şi ochi iscoditori, continuă să înoate alene în valea puțin adâncă dintre grupele de corali care duceau spre suprafața recifului cu margini albicioase.

[1] Caz foarte mediatizat, adesea controversat (*n. trad.*)

Aproape brusc zări cele două antene spinoase ale unui homar, sau mai degrabă, ale vărului lui, langusta din Indiile de Vest, strecurându-se iscoditor înspre el, spre agitația pe care maiorul o determina, dintr-o fisură adâncă de sub coral. Judecând după grosimea antenelor, trebuia să fie unul mare, de vreo două kilograme. În mod normal, maiorul Smythe şi-ar fi lăsat picioarele jos şi ar fi tulburat cu delicatețe nisipul, ca să facă homarul să iasă din bârlogul său, căci familia homarilor este foarte curioasă. Apoi i-ar fi înfipt harponul în cap şi l-ar fi dus înapoi pentru dejun. Dar astăzi gândul îi zbura la o singură pradă, o singură formă asupra căreia trebuia să se concentreze – silueta zburlită, cu forme neregulate a unui peşte scorpion. Şi zece minute mai târziu zări pe nisipul alb un maldăr de roci cu alge marine, dar se înşelase. Şi-a lăsat încet picioarele în jos şi privea țepii otrăvitori care se ridicau pe spinarea respectivă. Era destul de mare, de vreo trei sute de grame. Şi-a pregătit harponul cu trei țepuşe şi l-a aruncat înainte. De data aceasta ochii roşii furioşi ai peştelui erau larg deschişi şi-l priveau. Trebuia să aplice o singură lovitură rapidă dintr-o poziție cât mai verticală, altfel ştia, din experiență, că țepii ascuțiți ca acele ar fi făcut cu siguranță să-i sară capul bestiei cornoase. Şi-a balansat picioarele desprinzându-se de pământ şi a înaintat pedalând foarte încet, folosindu-şi mâna liberă ca pe o aripioară. Acum! Lovi în față spre adâncuri. Dar peştele scorpion simțise unda firavă de şoc

a harponului care se apropia. Nisipul se învolbură, iar el țâşni în sus într-o decolare verticală şi zumzăi aproape ca un zbor de pasăre, sub burta maiorului Smythe.

Maiorul Smythe înjură şi se răsuci în apă. Da, se comportase aşa cum se comportă ei de obicei, fugise spre stânca cea mai apropiată acoperită cu alge să se adăpostească, şi acolo, ferit de superbul camuflaj, se lăsase la fund pe algele marine. Maiorul Smythe trebuia numai să mai înoate câteva picioare, să arunce din nou harponul, dar cu mai multă precizie de data aceasta, şi l-ar fi prins, zbătându-se şi agitându-se în capătul harponului.

Emoția şi mica caznă îl făcuseră pe maiorul Smythe să gâfâie şi simți că vechea durere din piept stătea la pândă, gata să reapară. Îşi lăsă picioarele în jos şi, după ce străpunse bine peştele cu harponul, îl ținu bine deasupra apei, în timp ce acesta încă se mai zbătea cu disperare. Apoi îşi croi drum încet şi traversă laguna pe jos păşind pe nisipul plajei sale până la banca de lemn de sub sargasă. Apoi lăsă harponul cu prada care încă se zbătea să cadă lângă el şi se aşeză să se odihnească.

Poate numai după cinci minute, maiorul Smythe simți o ciudată amorțeală mai mult sau mai puțin în zona plexului solar. Îşi lăsă întâmplător privirea în jos şi tot corpul îi înțepeni, îngrozit şi dezamăgit. O porțiune din pielea sa, cam de mărimea unei mingi de cricket, se albise sub bronzul său şi, în centrul acestui petec, erau

trei înțepături care coborau și în vârful cărora erau trei mărgeluşe de sânge. Maiorul Smythe îndepărtă automat sângele. Orificiile erau doar de mărimea unei împunsături de ac, dar maiorul Smythe îşi aminti de zborul ascendent al peştelui scorpion şi spuse cu voce tare, cu teamă în glas, dar fără ostilitate: „M-ai prins, nenorocitule! Zău că m-ai prins!".

Se aşeză liniştit, privindu-şi corpul şi amintindu-şi ce se spunea despre înțepăturile peştelui scorpion în cartea pe care o împrumutase de la Institut şi pe care nu o mai înapoiase niciodată – *Animale marine periculoase,* o publicație americană. Atinse delicat zona respectivă şi apoi apăsă zona albă din jurul înțepăturilor. Da, zona amorțise complet şi acum un puseu dureros vibra sub ea. Foarte curând se va transforma într-o durere puternică. Apoi durerea va începe să-i cuprindă tot corpul şi va deveni aşa de intensă încât se va arunca în nisip, țipând de durere şi zvârcolindu-se, să scape de ea. Va vomita şi va face spume la gură, apoi va delira şi vor începe convulsiile şi-şi va pierde cunoştința. Apoi, inevitabil în cazul lui, inima i se va opri şi va muri. După cum se menționa în carte, totul se va încheia în aproximativ un sfert de oră – atât îi mai rămăsese –, cincisprezece minute de agonie îngrozitoare! Existau bineînțeles şi tratamente – procaină, antibiotice şi antihistaminice – dacă inima-i slăbită le putea suporta. Dar şi acestea ar fi trebuit să fie prin apropiere, la îndemână, şi chiar dacă ar putea urca scările şi ar ajunge

în casă şi presupunând că Jimmy Greaves ar fi avut aceste medicamente moderne, nu ar fi fost posibil ca doctorul să ajungă la Wavelets în mai puțin de o oră.

Primul jet dureros îi arse corpul maiorului Smythe ca un fier înroşit şi-l făcu să se înconvoaie. Apoi urmară altele şi altele, radiind prin stomac şi prin măruntaie. Îi veni acum în gură un gust uscat, metalic şi simți înțepături în buze. Scoase un oftat adânc şi se rostogoli de pe locul lui pe plajă. O fâlfâire pe nisipul de lângă capul lui îi aminti de peştele scorpion. În spasmele de durere apăru o alinare. Mintea i se lumină, dincolo de agonie, în loc să se simtă cuprinsă de flăcări, ca tot corpul. Dar sigur că da! Experimentul! Trebuie, într-un fel sau altul, să ajungă la Caracatița-i dragă şi să-i servească dejunul.

– Oh, Pisicuță, Pisicuța mea, va fi ultima ta masă.

Maiorul Smythe îngână pentru sine cântecelul, în timp ce se târa, ca să-şi găsească masca şi să şi-o tragă cumva pe față. Apoi apucă harponul, împunse cu el peştele care încă se mai zbătea şi, ținându-şi burta cu mâna liberă, se târî şi se rostogoli pe nisip până ce ajunse în apă.

Erau cincizeci de metri de apă puțin adâncă până la bârlogul caracatiței din fisura coralului şi maiorul Smythe, văitându-se în tot acest răstimp sub masca sa, târându-se în genunchi, ajunse la el. Când reuşi să se apropie cel mai mult şi apa deveni mai adâncă, a trebuit să se

ridice în picioare şi durerea l-a făcut să se clatine încoace şi-ncolo, de parcă era o marionetă manevrată din sfori. Dar se afla acolo şi, cu un efort suprem de voinţă, şi-a menţinut echilibrul când şi-a băgat capul în apă, ca să lase să intre puţină apă în mască şi să îndepărteze aburea-la care se formase pe vizor când se văita. Apoi, îi picură sânge din buza inferioară pe care şi-o muşcase, se aplecă cu grijă să privească în casa Caracatiţei lui dragi. Da! Masa maronie era încă acolo. Se agita emoţionată. De ce? Maiorul Smythe văzu fâşiile întunecate din sângele lui care se răsuceau încet prin apă. Desigur! Iubita lui îi gusta din sânge. O înţepătură dureroasă îl străfulgeră pe maiorul Smythe, făcându-l să se chircească. Se auzi bolborosind în delir în mas-ca sa. Adună-te, Dexter, bătrâne! Trebuie să-i serveşti dejunul Pisicuţei tale! S-a îndreptat şi, ţinând bine harponul de mâner, a coborât peşte-le spre gaura care se crispa.

Va lua Pisicuţa momeala, momeala otrăvi-tă care-l omora pe maiorul Smythe, dar faţă de care o caracatiţă era imună? De-ar putea nu-mai Bengry să fie aici şi să vadă! Trei tentacule, care se mişcau excitate, ieşiră din ascunzătoa-re şi şerpuiau în jurul peştelui scorpion. Un văl cenuşiu îi acoperi ochii maiorului Smythe. Îşi dădu seama că se află la limita inconştienţei şi îşi scutură uşor capul ca să alunge vălul. Şi atunci tentaculele se săltară. Dar nu spre peşte, ci spre mâna şi braţul lui Smythe. Gura sfâşiată a maiorului Smythe se întinse într-o grimasă de

plăcere. Acum dăduse mâna cu Pisicuța. Cât de emoționant! Cât de minunat!

Apoi caracatița se retrase spre adâncuri încet, implacabil, și maiorul Smythe avu sentimentul unei mari realizări. Își adună ultimele puteri și aruncă harponul spre adâncuri. Singurul efect pe care l-a obținut a fost să împingă peștele scorpion în masa caracatiței și să-i ofere acesteia mai mult din brațul său. Tentaculele se răsuciră spre suprafață și traseră mai fără milă. Maiorul Smythe își îndepărtă prea târziu masca. Un geamăt gâtuit izbucni în golful pustiu, apoi capul îi căzu sub apă în adâncuri și o explozie de bule se ridică spre suprafață. Apoi picioarele maiorului Smythe se ridicară în sus și micile valuri îi spălară corpul încoace și-ncolo în timp ce caracatița îi explora mâna dreaptă cu orificiul ei bucal și avu o primă tentativă de a mușca dintr-un deget cu fălcile-i ce semănau cu un cioc.

Doi tineri jamaicani care se învârteau într-o canoe după ace de mare i-au găsit corpul. Au străpuns caracatița cu harponul maiorului Smythe, au omorât-o în modul tradițional, întorcând-o pe dos și decapitând-o, și au adus cele trei cadavre acasă. Au predat corpul maiorului Smythe la poliție și au servit la cină peștele scorpion și pisica de mare! Corespondentul local al ziarului *Daily Gleaner* a transmis că maiorul Smythe a fost omorât de o caracatiță, dar ziarele au tradus acest fapt relatând că a „fost

găsit înecat", ca să nu producă panică în rândul turiştilor.

Mai târziu, la Londra, James Bond, bănuind personal „suicidul", a dat acelaşi verdict „găsit înecat", a trecut data pe ultima pagină şi a inchis dosarul voluminos.

Numai din însemnările doctorului Greaves, care a făcut autopsia, se putea realiza un fel de post scriptum pentru sfârşitul straniu şi patetic al unui fost ofițer valoros al Serviciului Secret.

Averea unei Doamne

Era, în mod excepțional, o zi toridă de la începutul lunii iunie. James Bond lăsă din mână creionul de cretă gri închis, markerul pentru etichetele repartizate Secțiunii 00, şi-şi scoase haina. Nu se deranjă să o pună pe spătarul scaunului, ca să nu mai vorbim de corvoada de a se ridica de pe scaun şi de a pune haina pe umeraşul pe care i-l pregătise Mary Goodnight, pe propria-i răspundere (femei afurisite), în spatele uşii verzi din biroul său de legătură de la Cancelarie. Haina-i alunecă pe podea. Nu avea nici un motiv să fie atent ca haina să fie impecabilă, fără nici o cută. Nu se întrezărea nimic de făcut. Era linişte pe tot globul. De săptămâni bune, semnalele din interior şi din exterior reprezentau doar rutina. Zilnicul raport strict secret, chiar şi ziarele care se deschideau erau searbede – în cel de-al doilea caz mâzgăleli de la capitolul scandaluri interne care căutau cititori pentru ştiri proaste, singurele ştiri care fac ca aceste foi să fie citite, strict secrete sau de vânzare pe doi bani.

Lui Bond îi displăceau aceste perioade de acalmie. Ochii şi mintea lui de-abia se puteau

concentra când răsfoia la Secția Cercetări Științifice vreo expunere care bătea apa în piuă despre utilizarea pe care rușii o dădeau, pentru asasinate, gazului cianuric, propulsat din cel mai ieftin pistol cu un mic rezervor pentru apă, pentru copii. Se părea că jetul pulverizat, îndreptat spre față avea un efect instantaneu. Se recomanda pentru victime începând cu vârsta de douăzeci și cinci de ani, care urcau scări sau pentru suprafețe înclinate. Atunci, verdictul ar fi probabil atac de cord.

Zbârnâitul strident al telefonului roșu rupse tăcerea încăperii așa de brusc, încât James Bond, cu mintea rătăcind în altă parte, întinse mâna automat spre subratul stâng într-un gest de autoapărare. Când își recunoscu reflexul, colțurile gurii îi căzură. Când telefonul sună a doua oară, ridică receptorul.

- Domnule?

- Domnule.

S-a ridicat de pe scaun și și-a luat haina. Și-a pus haina pe el și în același timp și-a pus și mintea la contribuție. Moțăise în scaunul lui. Acum trebuia să se ducă până la pod. Trecu prin biroul de legătură și se împotrivi impulsului de a ciufuli ceafa ispititoare a gâtului auriu al lui Mary Goodnight. I-a spus doar „M" și a ieșit pe culoarul bine tapetat, mergând mai departe printre șuieratul silențios și vitalitatea din Departamentul Comunicații, cu care se învecina departamentul lui, spre lift și apoi sus până la opt.

Expresia domnişoarei Moneypenny nu transmitea nimic. De obicei, transmitea ceva dacă ea ştia ceva – exaltare personală, curiozitate sau, dacă Bond avea probleme, încurajare sau chiar furie. Acum zâmbetul cu care-l întâmpinase exprima dezinteres. Bond îşi dădu seama că urma o activitate oarecare, de rutină, plictisitoare, şi-şi adaptă ca atare intrarea prin acea uşă importantă.

Era şi un oaspete, o persoană necunoscută. Stătea în stânga lui M. Când Bond intră şi îşi ocupă poziţia lui obişnuită de cealaltă parte a biroului îmbrăcat în piele roşie, străinul ridică scurt privirea.

– Dr. Fanshawe, spuse M cu asprime, nu cred că v-aţi cunoscut. Comandorul Bond de la departamentul meu de cercetare.

Bond era familiarizat cu astfel de eufemisme.

S-a ridicat şi a întins mâna. Dr. Fanshawe s-a ridicat, abia atingând mâna lui Bond, şi s-a aşezat repede jos, de parcă ar fi atins laba unui monstru Gila.

Dacă se uita la Bond, îl examina cu atenţie şi îl percepea ca pe nimic altceva decât o siluetă anatomică. Bond se gândi că ochii Doctorului Fanshawe trebuie că sunt dotaţi cu un oblon cu deschidere la o miime dintr-o secundă. Evident că era un fel de expert – un om pe care-l interesau faptele, lucrurile, teoriile, nu fiinţele umane. Bond îşi dorea ca M să-i fi făcut o scurtă prezentare, să nu fi avut această dorinţă malefică, cam copilărească, de spiriduş, de a surprinde,

de a face să sară dracul din cutie în fața angajaților săi. Dar amintindu-şi de propria plictiseală de acum zece minute şi punându-se el însuşi în locul lui M, Bond îşi dădu seama intuitiv că şi M ar putea suferi din cauza aceleiaşi canicule de iunie, a aceluiaşi gol apăsător în îndatoririle proprii, confruntându-se cu aceeaşi uşurare neaşteptată a unei urgențe, poate una neînsemnată, se hotărî să obțină efectul maxim, dramatismul maxim, din această situație, pentru a-şi alina propria plictiseală.

Necunoscutul era de vârstă medie, rozaliu, bine hrănit şi era îmbrăcat cam spilcuit după noua modă edwardiană – cu manşete răsfrânte peste haina sa bleumarin la patru nasturi, un ac de cravată cu o perlă prins de o cravată de mătase grea, un guler aripioară fără pată, butoni la manşete, făcuți se pare din monede vechi, pince-nez agățați de o fundă neagră groasă. Bond a concluzionat că trebuie să fie vreo personalitate din domeniul literar, poate critic, un burlac, cu posibile tendințe de homosexual.

– Dr. Fanshawe este o autoritate marcantă în domeniul bijuteriilor vechi, spuse M. Este, de asemenea, deşi acest lucru este confidențial, consilier al Maiestății Sale şi al Diviziei Canadiene de Infanterie pentru acest domeniu. Mi-a fost de fapt prezentat de prietenii noştri de la MI5. Este vorba despre domnişoara Freudenstein.

Bond ridică din sprâncene. Maria Freudenstein era agent secret şi lucra la KGB-ul

sovietic chiar în inima Serviciului Secret. Era la Departamentul Comunicații, dar într-un compartiment ermetic, care fusese creat special pentru ea, și sarcinile ei se limitau la folosirea Cifrului Purpuriu – un cifru care și el fusese creat special pentru ea. De șase ori pe zi trebuia să codifice și să transmită CIA, la Washington, rapoarte lungi în acest cifru. Aceste mesaje erau produsul Secțiunii 100, care răspundea de conducerea agenților dubli. Erau un amestec ingenios de fapte reale, dezvăluiri inofensive și o pepită ocazională de dezinformări ordinare. Mariei Freudenstein, care se știa că este agent sovietic atunci când a fost racolată în cadrul Serviciului, i se permisese să fure cheia de la Cifrul Purpuriu din dorința ca rușii să aibă acces total la aceste rapoarte – să le poată intercepta și descifra și astfel, la momentul potrivit, să furnizeze informații false. Era o operațiune strict secretă, care necesita o abordare extrem de delicată, dar care se derulase în liniște timp de trei ani, chiar dacă Maria Freudenstein mai făcea rost și de o anumită cantitate de bârfă de pe la cantina de la Cartierul General, era un risc necesar, iar femeia nu era suficient de atrăgătoare ca să aibă o relație care să reprezinte un atentat la securitate.

M se întoarse spre Dr. Fanshawe.

– Poate ai vrea, doctore, să-i spui comandorului Bond despre ce este vorba.

– Desigur, desigur. Dr. Fanshawe aruncă o privire rapidă spre Bond și apoi se uită iar în

altă direcție. Se adresă ghetelor sale. Vedeți, cam așa stau lucrurile, domnule comandor. Ați auzit, fără îndoială, de un om pe nume Fabergé. Un renumit bijutier rus.

– Realiza fabuloase ouă de Paşte pentru Țar şi Țarină înainte de revoluție.

– Aceea era fără îndoială numai una din specialitățile sale. Realiza şi multe alte lucruri deosebite pe care noi le-am putea descrie, în mare, ca obiecte de artă. Astăzi, în saloanele unde se vând aceste obiecte, cele mai frumoase exemplare ajung la prețuri cu adevărat fabuloase – 50.000 de lire şi poate şi mai mult. Şi nu demult a intrat în această țară cel mai uluitor exemplar dintre toate – așa-numita Sferă de Smarald, un obiect cu cea mai mare valoare artistică, cunoscută, până acum, numai dintr-o schiță realizată de însuşi marele artist. Această comoară a sosit de la Paris prin poştă recomandată pe adresa acestei femei de care ştiți, domnişoara Maria Freudenstein.

– Frumos cadouaş. V-aş putea întreba, domnule, cum ați aflat despre el?

– Sunt, după cum v-a spus şeful dumneavoastră, consilier la Vama Maiestății Sale şi la Autoritatea însărcinată cu încasarea accizelor în cazul bijuteriilor vechi şi al altor opere de artă similare. Valoarea declarată a coletului a fost de 100.000 de lire. Era ciudat. Există metode clandestine de a deschide astfel de colete. Am fost solicitat să verific conținutul şi să estimez valoarea. Am recunoscut imediat Sfera de

Smarald din descrierea şi schiţa ei din lucrarea definitivă a domnului Kenneth Snowman despre Fabergé. Am spus că preţul declarat a fost subestimat. Dar ceea ce am descoperit a fi de un deosebit interes este documentul însoţitor care menţiona, în rusă şi franceză, proveniența acestui obiect neprețuit. Dr. Fanshawe gesticulă spre un facsimil ce părea să reprezinte un scurt arbore genealogic şi care se afla pe birou în faţa lui M. Este o copie făcută de mine. Aceasta atestă, pe scurt, că Sfera a fost comandată de bunicul domnişoarei Freudenstein direct lui Fabergé în 1917 – fără îndoială ca un mijloc de a transforma o parte din rublele sale în ceva mic, portabil, dar de mare valoare. La moartea sa în 1918, a trecut în posesia fratelui său, şi, de aici, în posesia mamei domnişoarei Freudenstein, în 1950. Se pare că această domnişoară a părăsit Rusia de mică şi a trăit în cercurile *Diasporei* ruşilor albi de la Paris. Nu s-a căsătorit niciodată, dar a dat naştere acestei fete nelegitime, Maria. Se pare că mama Mariei a murit anul trecut şi acel prieten sau executor, documentul nu este semnat, a predat Sfera proprietarului de drept, domnişoara Maria Freudenstein. Nu aveam nici un motiv s-o interoghez pe faţă, deşi vă puteţi imagina că interesul meu era foarte mare. Până când, luna trecută, Casa de licitaţii Sotheby a anunţat că va scoate la licitaţie obiectul, descris ca „proprietatea unei doamne", peste exact o săptămână. La solicitarea Muzeului Britanic şi a altor părţi interesate, am

făcut atunci investigații discrete şi m-am întâlnit cu doamna, care, cu o perfectă stăpânire de sine, a confirmat povestea cam puțin probabilă, descrisă în documentul de proveniență. Atunci am aflat că lucrează la Ministerul Apărării şi mi-a trecut prin mintea suspicioasă că era cel puțin ciudat ca un funcționar tânăr, angajat pentru a avea îndatoriri delicate, să primească aşa, deodată, din străinătate, un cadou în valoare de 100.000 de lire sau mai mult. Am vorbit cu o persoană oficială din cadrul MI5, cu care am avut şi alte legături datorită activității mele în cadrul Serviciului Vamal al Maiestății Sale, şi mi s-a recomandat la timpul cuvenit acest departament. Dr. Fanshawe şi-a desfăcut mâinile şi l-a privit pe Bond spunând: Şi asta-i tot ce trebuie să vă spun, domnule comandor.

M interveni:

– Mulțumesc, doctore. Încă una sau două întrebări finale şi nu vă mai rețin. Ați verificat această sferă de smarald şi v-ați pronunțat asupra autenticității ei?

Dr. Fanshawe nu şi-a mai privit încălțările. Şi-a ridicat privirea şi s-a adresat unui punct aflat undeva deasupra umărului stâng al lui M.

– Desigur. Şi domnul Snowman de la Wartski, unul din cei mai mari experți Fabergé şi negustori din lume, s-a pronunțat în acelaşi sens. Este, fără îndoială, capodopera care lipseşte şi pentru care singura dovadă era până acum schița lui Carl Fabergé.

– Dar proveniența? Ce părere au experții?

– Stă bine în picioare. Cele mai valoroase obiecte Fabergé au fost întotdeauna lucrate pentru particulari. Domnişoara Freudenstein spune că bunicul ei a fost un om extrem de bogat înainte de revoluție – producător de porțelanuri. Nouăzeci şi nouă la sută din toată producția Fabergé a luat calea străinătății. Au mai rămas doar câteva piese la Kremlin – descrise simplu ca „modele de bijuterii ruseşti prerevoluționare". În concepția sovietică, acestea sunt simple bibelouri capitaliste. Oficial sunt disprețuite, aşa cum tot oficial îşi disprețuiesc sovieticii superba colecție a impresioniştilor francezi.

– Deci sovieticii mai au încă câteva din lucrările acestui Fabergé. Este oare posibil ca acest smarald să fi zăcut pe undeva prin Kremlin, în secret, în toți aceşti ani?

– Bineînțeles. Comoara Kremlinului este vastă. Nimeni nu ştie ce dețin ei în secret. Numai de curând au expus ceea ce au dorit să expună.

M trase din pipă. Prin fumul de țigară ochii lui erau prietenoşi, nu prea interesați.

– Aşa că, teoretic, nu există nici un motiv ca această sferă de smarald să nu fi fost scoasă la iveală din Kremlin, învăluită într-o istorie falsă pentru stabilirea proprietății şi transferată în străinătate ca recompensă pentru serviciile prestate de vreun prieten al Rusiei?

– Câtuşi de puțin. Ar fi o metodă ingenioasă de a recompensa substanțial beneficiarul, fără a vira sume mari de bani în contul lui sau ei.

– Dar recompensa finală materială ar depinde desigur de suma obținută prin vânzarea obiectului – de exemplul prețul de licitație?

– Exact.

– Şi ce sumă credeți că se va obține prin licitația de la Casa Sotheby?

– Este imposibil să estimezi. Bineînțeles că experții de la Wartski vor licita o sumă foarte mare. Dar desigur că nu vor fi dispuşi să spună nimănui suma – fie că se licitează în nume propriu, ca să zic aşa, sau în numele vreunui client. Depinde foarte mult de cât de departe merg cei ce licitează sub prețul pieței. Oricum, aş spune că nu mai puțin de 100.000 de lire.

– Hm, colțurile gurii lui M se lăsară. O bijuterie scumpă.

Dr. Fanshawe rămase cu gura căscată la această revelație deschisă a filistinismului lui M. Surprinzător, îl privi pe M drept în față.

– Dragă domnule, protestă el, considerați tabloul furat pictat de Goya, vândut la Sotheby cu suma de 140.000 de lire şi care a ajuns la Galeria Națională, doar un obiect scump, aşa cum afirmați, din pânză şi vopsea?

– Iertați-mă, domnule Dr. Fanshawe, spuse M împăciuitor. M-am exprimat cu stângăcie. Nu am avut niciodată timp să mă interesez de opere de artă şi din leafa de ofițer de marină nu am avut nici banii cu care să achiziționez vreuna. Îmi exprimam doar consternarea față de prețurile exorbitante la care ajung licitațiile astăzi.

– Sunteți îndreptățit să aveți propriile păreri, domnule, spuse Dr. Fanshawe sastisit.

Bond consideră că este momentul să-l salveze pe M. Mai dorea să-l facă pe Dr. Fanshawe să părăsească încăperea, ca să poată trece la aspectele profesionale ale acestei vechi afaceri. Se ridică în picioare şi se adresă domnului M:

– Ei bine, domnule, nu cred că mai trebuie să aflu şi altceva. Nu mă îndoiesc că se va dovedi a fi o chestiune perfect onorabilă (pe dracu'!) şi că este vorba de una din subalternele dumneavoastră care, după toate aparențele, este o femeie foarte norocoasă. Dar Dr. Fanshawe a fost foarte amabil să-şi dea aşa de mult osteneala. Se întoarse spre Dr. Fanshawe: Doriți să vă dăm o maşină care să vă ducă acolo unde trebuie să mergeți?

– Nu, mulțumesc, mulțumesc foarte mult. Va fi foarte plăcut să traversez parcul pe jos.

S-au strâns mâini, s-a spus la revedere şi Bond l-a condus pe doctor, apoi se întoarse în încăpere. M scosese dintr-un sertar un dosar voluminos, clasat cu o stea roşie de strict secret, şi deja se cufundase în el. Bond şi-a reluat locul şi aştepta. În cameră era linişte, se auzea doar foşnetul hârtiilor. Dar şi zgomotul acesta încetă când M extrase o coală de carton albastru, folosită pentru Fişe Confidențiale de Personal, şi citi cu atenție printre rândurile scrise cu caractere mici pe ambele fețe.

În cele din urmă, o strecură înapoi în dosar şi-şi ridică privirea.

– Da, spuse, şi interesul îi lumină ochii albaştri. Se potriveşte bine. Fata s-a născut la Paris în 1935. Mama a activat foarte mult în Rezistență în timpul războiului. A sprijinit fuga pe Ruta de Evadare a Lalelei. După război, fata a mers la Sorbona şi apoi a primit un post de translatoare la Ambasadă, la biroul ataşatului naval. Ştii restul. A fost compromisă – o problemă sexuală neinteresantă – de câțiva din vechii prieteni din Rezistență ai mamei ei, care pe atunci lucrau pentru NKVD, şi de atunci ea lucrează sub control. A solicitat, fără îndoială la ordin, cetățenia britanică. Înlăturarea ei de la Ambasadă şi fişa din Rezistență a mamei ei au ajutat-o să-şi obțină cetățenia prin 1959 şi apoi ne-a fost recomandată de Ministerul de Externe. Dar acolo a făcut marea ei gafă. A cerut permisie de un an înainte să vină la noi şi apoi rețeaua Hutchinson a raportat că era la şcoala de spionaj de la Leningrad. Acolo, probabil că a primit instruirea obişnuită şi noi a trebuit să hotărâm ce să facem în privința ei. Secția 100 a hotărât operațiunea Cifrului Purpuriu, şi restul îl cunoşti. Lucrează de trei ani pentru KGB în cadrul cartierului general şi acum îşi primeşte recompensa – această sferă de smarald în valoare de 100.000 de lire. Şi este interesant din două motive. În primul rând înseamnă că KGB-ul este băgat până peste cap în Cifrul Purpuriu, altfel nu ar face această plată fantastică. Asta-i bine. Înseamnă că noi putem să actualizăm materialul pe care îl parcurgem

- putem să facem să se accepte unele materiale mincinoase de Gradul 3 şi chiar poate să le trecem la Gradul 2. În al doilea rând, se explică ceva ce noi nu am putut înțelege niciodată – că această fată nu a primit până acum nici o plată pentru serviciile ei. Acest lucru ne îngrijora. Avea un cont la Glyn Mills care înregistra numai cecurile cu plățile ei lunare de aproximativ 50 de lire. Şi trăia din acest venit. Acum îşi primeşte răsplata printr-o sumă mare de bani via acest bibelou despre care am aflat. Totul este satisfăcător.

M se întinse după scrumiera făcută dintr-o scoică de vreo treizeci de centimetri şi îşi scutură pipa cu aerul omului a cărui muncă fusese eficientă în după-amiaza aceea.

Bond se foi în scaunul lui. Avea mare nevoie de o țigară, dar nici n-ar fi visat să aprindă una. Voia una, ca să-l ajute să-şi adune gândurile. Simțea că problema avea câteva puncte spinoase – mai ales unul. Spuse cu blândețe:

– Avem vreo informație despre controlorul ei local, domnule? Cum îşi primeşte instrucțiunile?

– Nici nu are nevoie, spuse M nerăbdător, făcându-şi de lucru cu pipa. Odată ce a pus mâna pe Cifrul Purpuriu, tot ce a trebuit să facă a fost să-şi mențină slujba. La dracu', omule, le toarnă materiale de şase ori pe zi. Ce fel de instrucțiuni ar trebui ei să-i dea? Mă îndoiesc că KGB-işti din Londra ştiu de existența ei – poate că ştie şeful rezidenței, dar, după cum

ştii, noi nici nu avem habar cine este. Lasă-mă să aflu.

Bond avu brusc o sclipire a intuiției. Părea că o cameră de filmat începuse să deruleze în căpățâna sa, să deruleze un film clar. Spuse calm:

– S-ar putea ca licitația de la Sotheby să ni-l dezvăluie – să ne arate cine este.

– Despre ce dracu vorbeşti, 007? Fă-te înțeles.

– Ei bine, domnule, vocea lui Bond avea o siguranță calmă, vă amintiți ce a spus acel Dr. Fanshawe despre persoana care licitează sub prețul pieței – cineva care să-i facă pe negustorii de la Wartski să ofere cel mai mare preț. Dacă ruşii nu par să ştie sau nu le pasă prea mult despre Fabergé, aşa cum afirmă Dr. Fanshawe, poate că nu au o idee clară despre valoarea acestor obiecte de artă. Poate că-şi imaginează că numai valoarea de lichidare contează – să spunem zece sau douăzeci de mii de lire pentru smarald. Astfel de sume ar conta mai mult decât mica avere pe care o va primi fata, dacă Dr. Fanshawe are dreptate. Dacă şeful rezidenței este singurul om care ştie câte ceva despre fata aceasta, probabil că este şi singurul care ştie că a fost plătită. Şi atunci el trebuie să fie persoana care licitează sub prețul pieței. Va fi trimis la Sotheby şi i se va spune să impună cel mai mare preț. Sunt convins de asta. Aşa că-l vom putea identifica şi vom avea suficiente dovezi ca să-l trimitem acasă. El n-o

să știe de unde i se trage. Și nici cei de la KGB. Dacă mă pot duce la licitație și-l pot scoate din joc și sunt camere de luat vederi peste tot și înregistrări ale licitațiilor, atunci putem să convingem Ministerul de Externe să-l declare *persona non grata* într-o săptămână. Și directorii de personal nu cresc în copaci. Vor trece luni de zile înainte ca KGB-ul să poată numi pe altcineva în loc.

– Poate că ai dreptate, spuse M gânditor. Își răsuci scaunul și privi pe fereastra cea mare linia de orizont crestată a Londrei. În cele din urmă spuse, peste umăr: În regulă, 007. Du-te și întâlnește-te cu șeful rezidenței și pune în mișcare toată mașinăria. Voi coordona situația cu cei de la MI5. Este teritoriul lor, dar pasărea este a noastră. Nu vor fi probleme. Dar când te duci nu te lăsa purtat de val și nu licita tu însuți pentru acest flecușteț. Nu am bani de irosit.

– Nu, domnule, spuse Bond. S-a sculat în picioare și a ieșit repede din cameră. Se gândi că fusese foarte isteț și dorea să afle dacă așa și era. Nu-și dorea ca M să se răzgândească.

Wartski are o fațadă modestă, ultramodernă pe Strada Regent, la numărul 138. Vitrina, cu o prezentare restrânsă de bijuterii moderne și vechi, nu te făcea să crezi că aceștia erau cei mai importanți dealeri Fabergé din lume. Covorul cenușiu din interior, pereții placați cu platan, câteva vitrine modeste – nu te emoționau așa cum te emoționează bijutierii Cartier,

Boucheron sau Van Cleef, dar mulțimea de diplome regale de la Regina Mary, Regina Mamă, Regină, Regele Paul al Greciei şi de la neobişnuitul Rege Frederick al Danemarcei, te făcea să-ți dai seama că nu este un bijutier de rând. James Bond întrebă de domnul Kenneth Snowman. Un bărbat chipeş, foarte bine îmbrăcat, de vreo patruzeci de ani se ridică şi înaintă dintr-un grup de bărbați care stăteau cu capetele adunate în fundul încăperii.

– Sunt de la CID, spuse Bond calm. Putem discuta? Poate mai întâi doriți să vedeți împuternicirea. Mă numesc James Bond. Dar va trebui să vă duceți direct la Sir Ronald Vallace sau la asistentul său personal. Nu am grad la Scotland Yard. Am o activitate oarecum de legătură.

Privirea inteligentă, iscoditoare nici nu părea că-l urmăreşte. Omul zâmbi:

– Haideți jos, la parter. Tocmai discutam cu câțiva prieteni americani – de fapt, un fel de colegi de breaslă. De la „Old Russia"[1] de pe Fifth Avenue.

– Cunosc locul, spuse Bond. Înțesat cu icoane scumpe şi altele asemenea. Nu este departe de Pierre[2].

– Aşa este.

[1] Firmă din New York specializată în obiecte de artă şi antichități ruseşti, situată pe Fifth Avenue, la numărul 59 (*n. trad.*).

[2] Hotel de lux din New York, situat pe Fifth Avenue la numărul 61 (*n. trad.*).

Domnul Snowman părea acum şi mai convins. O luă înainte pe o scăriță îngustă, cu covoare groase, şi intră într-o sală de prezentare, mare, strălucitoare, care era evident adevărata trezorerie a magazinului. Aur, diamante şi pietre şlefuite licăreau din casetele luminate ce se aflau de jur împrejurul pereților.

– Luați loc. O țigară?

Bond îşi scoase una dintr-ale lui.

– Este vorba de piesa Fabergé care se licitează la Sotheby mâine – Sfera de Smarald.

– Ah, da. Sprânceana senină a domnului Snowman se zburli nervos. Nu sunt probleme cu ea. Sper.

– Nu din punctul dumneavoastră de vedere. Dar pe noi ne interesează foarte mult vânzarea în sine. Ştim câte ceva despre proprietar, domnişoara Freudenstein. Credem că se va încerca să se ridice artificial prețul licitației. Ne interesează persoana care licitează sub prețul pieței – presupunând adică că firma dumneavoastră va conduce bătălia, să zicem.

– Ei, bine, da, puse domnul Snowman cu o candoare oarecum grijulie. Desigur că noi o vom urmări. Dar se va vinde la un preț uriaş. Între noi fie vorba, credem că V şi A vor licita şi probabil şi Metropolitan. Dar sunteți pe urmele vreunui escroc? Dacă-i aşa, nu trebuie să vă faceți probleme. Nu intră în sfera lor de activitate.

– Nu, spuse Bond. Nu căutăm nici un escroc. Se întreba cât de departe să meargă cu

acest om. Pentru că oamenii sunt foarte atenți cu secretele afacerilor proprii, asta nu înseamnă că vor fi atenți şi cu secretele tale. Bond ridică de pe masă o placă de lemn şi fildeş. Pe ea era scris:

„Rău, rău!" zice cumpărătorul, iar după ce pleacă se laudă.

Pilde XX, 14[1]

Pe Bond îl amuză. Spuse:

– Se poate înțelege întreaga istorie a bazarului, a dealerului şi cumpărătorului din acest citat, spuse el. Îl privi drept în ochi pe domnul Snowman. Îmi trebuie şi mie un astfel de nas fin, o astfel de intuiție pentru acest caz. Vreți să mă ajutați?

– Desigur. Dacă-mi spuneți cum vă pot eu ajuta. Îşi flutură mâna. Nu este cazul să vă îngrijoreze secretele. Bijutierii sunt obişnuiți cu ele. Probabil că Scotland Yard va da firmei mele o bilă albă în această privință. Dumnezeu ştie că am avut mult de-a face cu ei în tot acest răstimp.

– Şi dacă v-aş spune că sunt de la Ministerul Apărării?

– E acelaşi lucru, spuse domnul Snowman. Vă puteți baza total pe discreția mea.

– Foarte bine, se hotărî Bond. Tot acest caz este desigur reglementat de Legea Secretelor

[1] *Biblia sau Sfânta Scriptură*, B.O.R, 1988 (*n. trad.*).

Oficiale. Presupunem, ca şi dumneavoastră, poate, că această persoană care licitează sub nivelul pieței este un agent sovietic. Sarcina mea este să-i stabilesc identitatea. Mi-e teamă că nu vă mai pot da şi alte detalii. Şi de fapt nici nu trebuie să ştiți mai multe. Tot ceea ce-mi doresc este să merg cu dumneavoastră la Sotheby mâine seară şi ca dumneavoastră să mă ajutați să reperez individul. Mi-e teamă că nu vă vom putea decora, dar vă vom rămâne extrem de recunoscători.

– Bineînțeles. Sunt încântat să vă ajut oricum pot. Ochii domnului Kenneth Snowman licăriră entuziasmați. Dar, părea că se îndoieşte, ştiți că nu este obligatoriu să fie aşa de uşor. Peter Wilson, şeful de la Sotheby, care se va ocupa de vânzări, ar fi singura persoană care ne-ar putea spune sigur – adică, dacă adjudecatarul îşi doreşte anonimatul. Există zeci de modalități de a licita fără a face vreo mişcare. Dar dacă adjudecatarul îşi alege o metodă, să zicem codul lui, cu domnul Peter Wilson înainte de vânzare, Peter nici nu s-ar gândi să lase pe cineva să-i afle codul. I-ar dezvălui limitele adjudecatarului. Şi acesta este un secret absolut, după cum vă puteți închipui. Şi de o mie de ori nu, dacă veniți cu mine. Probabil că eu voi stabili ritmul. Ştiu deja cât de departe, până unde am să merg – de exemplu pentru un client –, dar sarcina mea ar fi infinit mai uşoară dacă aş putea spune până unde va merge cel ce licitează sub nivelul pieței. Şi aşa cum

stau lucrurile, ceea ce mi-ați spus îmi este de un real folos. Îmi voi avertiza omul să fixeze o sumă chiar mai mare. Dacă acest tip al vostru are nervii tari, mă poate împinge chiar foarte tare. Şi vor mai exista şi alții, desigur. După toate aparențele, aceasta chiar va fi o noapte de pomină. Se va transmite la televizor şi vor fi invitați toți milionarii, ducii şi ducesele la spectacolul de gală pe care Sotheby îl organizează foarte bine. Sigur că este şi o publicitate excepțională. Dacă s-ar şti că este vorba de acțiuni subversive şi de spionaj în cadrul licitațiilor, s-ar face mare zarvă. Mai sunt şi alte probleme de rezovat? Numai să identificăm omul, asta-i tot?

– Asta-i tot. La ce preț credeți că se va vinde?

– Ei, bine, tocmai aici trebuie să-mi țin gura. Şi domnul Snowman îşi lovi dinții cu un pix de aur. Ştiu până unde o să plusez, dar aceasta-i secretul clientului meu. Făcu o pauză şi părea îngândurat. Să zicem că, dacă se ajunge la mai puțin de 100.000 de lire, vom fi surprinşi.

– Înțeleg, spuse Bond. Şi cum particip eu la licitație?

Domnul Snowman scoase un portofel elegant, din piele de crocodil, şi din el două invitații gravate. Îi întinse una dintre ele.

– Aceasta este a soției mele. O s-o aşez pe ea în altă parte. Locul B5 – bine plasat în centru, în față. Eu stau în B6.

Bond luă invitația. Pe ea scria:

Sotheby & Co.
Vânzarea
unei casete cu bijuterii excepționale
și
a unui obiect unic de artă
de Carl Fabergé

Proprietatea unei doamne
Invitație pentru o persoană
în sala principală
Marți, 20 iunie, la ora 9.30 fix
INTRAREA SE FACE
PRIN STRADA ST. GEORGE

– Nu este vechea intrare georgiană din strada Bond, comentă domnul Snowman. Au o tendă şi covor roşu la intrarea secundară acum, când pe Strada Bond este sens unic. Ați dori să vedeți câteva obiecte de artă Fabergé? Şi se ridică de pe scaun. Avem câteva piese aici, pe care tata le-a cumpărat de la Kremlin prin 1927. Vă veți putea da seama de ce se face atâta vâlvă, deşi bineînțeles că Sfera de Smarald este incomparabil mai fină decât orice obiect Fabergé pe care vi l-aş putea eu prezenta, în afară de Ouăle Imperiale de Paşte.

Mai târziu, orbit de frumusețea diamantelor, a aurului multicolor, de strălucirea mătăsoasă a smaraldelor translucide, James Bond a ieşit din Peştera lui Aladdin în strada Regent şi s-a dus să petreacă restul zilei în birourile posomorâte, nu departe de Whitehall, planificând

întâlniri plicticoase pentru identificarea şi fotografierea unui om într-o încăpere aglomerată, om care încă nu avea un chip sau o identitate, dar care era precis cel mai mare spion din Londra.

Emoția lui Bond crescu până a doua zi. Găsi o scuză să intre la Secția Comunicații şi să rătăcească prin cămăruța în care domnişoara Maria Freudenstein şi alte două asistente lucrau la aparatele de cifrat care foloseau Cifrul Purpuriu pentru expedieri. A luat un dosar *en clair* – avea acces liber la cele mai multe materiale de la cartierul general – şi şi-a aruncat ochii pe paragrafele atent prelucrate care, cam peste o jumătate de oră, vor fi clasate, necitite, de vreun tânăr funcționar de la CIA la Washington, iar la Moscova vor fi predate, cu reverență, vreunui ofițer de rang înalt de la KGB. Glumi cu cele două fete, dar Maria Freudenstrein şi-a ridicat doar ochii de la aparatul la care lucra ca să-i zâmbească politicos lui Bond şi pielea i se zburli lui Bond la această apropiere de perfidie şi de secretul sumbru şi fatal care se ascundea sub bluza albă cu volănaşe. Era o fată neatrăgătoare, cu un ten palid şi cam plin de coşuri, cu părul negru şi cu o înfățişare cam neglijentă. O astfel de fată nu este prea îndrăgită, îşi face puțini prieteni, este furioasă – mai ales din cauza ilegalității sale – şi nemulțumită de societate. Probabil că singura ei plăcere în viață este secretul trimfător pe care-l deține în sânu-i

plat – convingerea că este mai deşteaptă decât toţi ceilalţi din jurul ei, că în fiecare zi ripostează la rândul ei lumii întregi cu toată puterea ei – lumea care o disprețuieşte sau doar o ignoră din cauza simplității ei. Aceştia vor regreta într-o zi. Era un model nevrotic obişnuit – răzbunarea răţuştii urâte pe societate.

Bond se îndreptă spre biroul său. Fata va face avere până diseară, i se vor plăti înmiit cele trei piese de argint. Poate că banii îi vor schimba caracterul, o vor face fericită. Îşi va putea permite cei mai buni specialişti esteticieni, cea mai frumoasă garderobă, un apartament drăguț. Dar M a spus că acum va accelera operațiunile Cifrului Purpuriu, va aborda un nivel mai periculos al operațiunii de dezinformare. Va fi o muncă la noroc. Un pas greşit, o minciună imprudentă, o declarație falsă descoperită într-un mesaj, şi KGB-ul va mirosi că este ceva dubios la mijloc. Încă una, şi vor fi convinşi că au fost păcăliți şi că probabil sunt mârşav păcăliți de trei ani. O astfel de revelație ruşinoasă va atrage şi o răzbunare rapidă. Se va presupune că Maria Freudenstein a acționat ca agent dublu, lucrând pentru britanici, dar şi pentru ruşi. Va fi rapid şi inevitabil lichidată – probabil cu un pistol cu cianură, despre care Bond citise numai cu o zi înainte.

Uitâdu-se pe fereastră la copacii din Parcul Regent, James Bond ridică uşor din umeri în semn de nepăsare. Slavă Domnului că nu era treaba lui. Soarta fetei nu era în mâinile lui.

A fost prinsă în maşinăria murdară a spionajului şi va avea noroc dacă va trăi să cheltuiască o zecime din averea pe care o va câştiga peste câteva ore în sala de licitaţie.

Un şir de automobile şi taxiuri bloca strada St George din spatele Casei de licitaţii Sotheby. Bond şi-a achitat taxiul şi s-a alăturat mulţimii care pătrundea sub tendă şi urca scările. Portarul i-a înmânat un catalog şi i-a verificat invitaţia, apoi Bond a urcat pe scările late împreună cu mulţimea mondenă, emoţionată, a mers de-a lungul unei galerii şi a intrat în sala principală de licitaţii, care era deja înţesată. Şi-a găsit locul alături de domnul Snowman, care scria nişte cifre pe o bucată de hârtie, pe genunchi, şi care s-a uitat apoi în jurul lui.

Încăperea foarte înaltă era poate la fel de mare ca un teren de tenis. Avea înfăţişarea şi mirosul vechimii, şi cele două mari candelabre care se asortau cu perioada luminau cu căldură, în contrast cu iluminatul în bandă de-a lungul tavanului boltit, al cărui acoperiş de sticlă era întunecat parţial de un stor, încă tras pe jumătate, pentru a nu permite soarelui să-şi croiască şi el drum spre vânzările din după-amiaza aceea. Diverse tablouri şi tapiserii atârnau de pereţii măslinii şi o mulţime de camere de televiziune şi alte camere de luat vederi stăteau ciorchine cu posesorii lor (printre care şi cameramanul de la MI5 cu o legitimaţie de presă de la *Sunday Times*) pe o platformă

construită din mijlocul unei scene uriaşe de vânătoare tapetate. Erau, poate, o sută de dealeri şi spectatori care stăteau atenţi pe scaune mici frumos decorate. Toate privirile erau ţintite asupra celui ce conducea licitaţia, un bărbat chipeş, zvelt, care vorbea calm de la amvonul său de lemn. Purta un smoching impecabil şi avea o garoafă roşie la butonieră. Nu vorbea tare şi nu făcea gesturi.

– Cincisprezece mii de lire. Şi şaisprezece. O pauză. O privire aruncată cuiva din primul rând. În contra dumneavoastră, domnule. O ridicare subtilă a unui catalog. Şaptesprezece mii. Optsprezece.Nouăsprezece. Cine oferă douăzeci de mii de lire? Şi aşa vocea calmă continuă, negrăbindu-se, în timp ce jos, în public, cei ce licitau, la fel de calmi, îşi semnalau răspunsurile la litanie.

– Ce se vinde? Întrebă Bond, deschizându-şi catalogul.

– Lotul 40, răspunse domnul Snowman. Acel colier cu diamante pe care însoţitorul îl prezintă pe tava acoperită cu pluş negru.

– Va urca probabil până la douăzeci şi cinci. Un italian licitează contra unui cuplu de francezi. Altfel l-ar fi obţinut cu douăzeci. Eu am licitat până la cincisprezece. Mi-ar fi plăcut să-l am. Pietrele preţioase sunt deosebite. Dar asta este.

Destul de convingător, preţul s-a oprit la douăzeci şi cinci de mii şi ciocanul, ţinut de cap, şi nu de mâner, lovi cu o autoritate blândă.

– Adjudecat pentru dumneavoastră, domnule, spuse domnul Peter Wilson şi un funcţionar se grăbi pe interval pentru a confirma identitatea adjudecatarului.

– Sunt dezamăgit, spuse Bond.

– De ce? se interesă domnul Snowman ridicându-şi privirea din catalog.

– Nu am mai participat la vreo licitaţie până acum şi întotdeauna am crezut că cel ce conduce licitaţia loveşte cu ciocănelul de lemn de trei ori şi spune: o dată, de două ori, adjudecat, ca să dea o ultimă şansă celor care licitează.

– Poate se mai procedează aşa la Shires sau în Irlanda, dar nu mai este la modă în sălile de licitaţie de la Londra, de când particip şi eu, râse domnul Snowman.

– Păcat. Este mai palpitant.

– Va fi chiar mai palpitant într-o clipită. Acesta-i ultimul lot înainte de ridicarea cortinei.

Unul dintre însoţitori desfăşurase reverenţios o masă strălucitoare de rubine şi diamante pe tava sa acoperită cu pluş negru. Bond se uită în catalog. Scria „Lot 41", care, în cuvinte atrăgătoare, era descris astfel:

O PERECHE DE BRĂŢĂRI CU RUBINE ŞI DIAMANTE FINE ŞI PREŢIOASE, cu partea din faţă a fiecăreia sub forma unui ciorchine eliptic alcătuit dintr-un rubin mai mare şi două mai mici mărginite de diamante în formă de pernuţă, părţile laterale şi spatele alcătuite din ciorchini mai mici, care

alternează cu motive de spirale deschise care se desprind dintr-un centru cu un singur rubin montat în aur şi care se află între lanţuri de rubine şi diamante prinse alternativ, încheietoarea fiind şi ea în formă de ciorchine.

După tradiţia de familie, acest lot fusese anterior în proprietatea domnişoarei Fitzherbert (1756-1837) a cărei căsătorie cu Prinţul de Wales (ulterior, regele George IV) fusese deja stabilită în 1905, când un pachet sigilat, depus la banca Coutts în 1833 şi deschis cu acord regal, a dezvăluit certificatul de căsătorie şi alte dovezi concludente. Aceste brăţări fuseseră probabil date de doamna Fitzherbert nepoatei ei, pe care Ducele de Orleans o descria ca fiind „cea mai drăguţă fată din Anglia".

În timp ce licitaţia continua, Bond se furişă din scaunul său şi, străbătând culoarul, ajunse în fundul sălii, unde publicul numeros se revărsa în Noua Galerie şi în holul de la intrare ca să urmărească licitaţia la un televizor cu circuit închis. Inspectă degajat mulţimea, căutând vreun chip pe care-l putea recunoaşte din cei 200 de membri ai personalului de la ambasada sovietică ale căror fotografii, obţinute clandestin, le studiase în ultimele zile. Dar în rândul unui public care nu comporta o clasificare – un amestec de dealeri, colecţionari amatori şi ceea ce se putea numi în mare căutători de plăceri costisitoare – nu exista o trăsătură, ca să nu mai vorbim de un chip, pe care să-l fi

putut recunoaşte în afară de cele care apar în coloanele cu bârfe. Una sau două chipuri livide ar fi putut fi ruşi, dar tot aşa de bine ar fi putut aparţine unei jumătăţi de duzină de rase europene. Era un număr mic de ochelari fumurii, dar ochelarii fumurii nu mai deghizează. Bond se întoarse la locul lui. Probabil că omul ar trebui să se autodemaşte când va începe licitaţia.

– Paisprezece mii. Şi cincisprezece. Cincisprezece mii. Ciocănaşul lovi. Adjudecat, domnule.

Urmă un zumzet de emoţie şi o fluturare de cataloage. Domnul Snowman îşi şterse fruntea asudată cu o batistă albă de mătase. Se întoarse spre Bond:

– Acum mi-e teamă că sunteţi mai mult sau mai puţin singur. Trebuie să fiu atent la licitaţia care urmează şi oricum, dintr-un motiv necunoscut, se consideră că este nepoliticos să priveşti peste umăr ca să vezi cine licitează contra ta – dacă eşti în branşă, ca să zic aşa – aşa că-l voi putea identifica doar dacă este undeva prin faţă, dar mi-e teamă că este puţin probabil. Aproape toţi sunt dealeri, dar dumneavoastră vă puteţi uita în jur cât poftiţi. Nu trebuie să faceţi altceva decât să urmăriţi privirea lui Peter Wilson şi apoi să încercaţi să vedeţi la cine se uită sau cine se uită la el. Dacă puteţi identifica omul, ceea ce poate fi foarte greu, observaţi orice mişcare face, chiar şi cea mai mică mişcare. Indiferent ce face omul respectiv – că se scarpină în cap, că-şi freacă lobul urechii sau orice

altceva – va reprezenta codul pe care acesta l-a stabilit cu Peter Wilson. Mi-e teamă că nu va face un gest evident, cum ar fi să-şi ridice catalogul. Mă înțelegeți? Şi nu uitați că poate să nu facă absolut nici o mişcare până chiar la sfârşit, când m-a împins până unde crede că voi merge, şi apoi va dori să se retragă. Să fiți atent, zâmbi domnul Snowman, când ajungem la ultima strigare, îl voi încinge bine şi voi încerca să-l fac să-şi arate chipul. Asta, presupunând că numai noi doi am mai rămas în cursă. Părea enigmatic. Şi cred că înțelegeți că aşa va fi.

După siguranța lui, James Bond era convins că domnul Snowman fusese instruit să obțină Sfera de Smarald cu orice preț.

Se lăsă o tăcere bruscă când un postament înalt, drapat în negru, fusese ceremonios adus şi aşezat în fața estradei celui ce conducea licitația. Apoi în vârful postamentului a fost aşezată o casetă ovală frumoasă, care părea din catifea albă, şi, cu venerație, un însoțitor mai în vârstă, îmbrăcat într-o uniformă gri cu manşete de culoarea vinului roşu, cu guler şi curea la spate, a descuiat caseta şi a scos din ea Lotul 42, l-a pus pe pluşul negru şi a luat caseta. Mingea de cricket de smarald şlefuit aşezată pe baza sa perfectă străluci ca un foc verzui supranatural şi pietrele prețioase de pe suprafața sa şi de pe meridianul de opal sclipeau în diferite culori. Dinspre public se auzi un suspin admirativ şi chiar şi funcționarii şi experții din spatele tribunei şi care stăteau la biroul înalt de lângă

licitator, familiarizați cu bijuteriile coroanei din Europa care le treceau prin fața ochilor, s-au aplecat înainte să vadă mai bine.

James Bond s-a întors la catalogul său. Şi acolo era, cu litere mari de tipar şi într-o proză la fel de savuroasă şi lipicioasă ca o înghețată din unt şi zahăr:

> GLOBUL PĂMÂNTESC REALIZAT DE CARL FABERGÉ ÎN 1917 PENTRU UN NOBIL RUS ŞI ACUM ÎN PROPRIETATEA NEPOATEI SALE - LOTUL 42 - UN GLOB PĂMÂNTESC FABERGÉ, FOARTE IMPORTANT.
>
> O sferă sculptată dintr-o matrice de smarald siberian extraordinar de mare, de aproximativ o mie trei sute de carate, cu o culoare superbă şi o transparență vie, reprezintă globul terestru sprijinit pe o minuțioasă montură *rocaille*[1] spiralată din aur *quatre-couleur*[2] şi decorată din belşug cu diamante trandafirii şi smaralde mici viu colorate, aranjate ca să formeze un ceas de masă.
>
> În jurul acestui aranjament şase *putti*[3] de aur zburdă printre forme de nori care sunt redați foarte natural în cristal sculptat şi cu vinişoare fine de diamante trandafirii minuscule.
>
> Globul în sine - a cărui suprafață este încrustată cu o hartă a lumii, oraşele principale fiind indicate de diamante

[1] Stil ornamental aparținând Barocului (*n. trad*).
[2] În patru culori (*n. trad*).
[3] Îngeraşi (*n. trad*).

strălucitoare montate în clame de aur – se învârte mecanic pe o axă controlată de mişcarea lentă a unui ceas realizat de *G. Moser*, ascuns la bază şi înconjurat de o centură fixă de aur, emailată cu scoică multicoloră de-a lungul unei poteci discrete, în tehnica *champlevé*[1] peste un desen *guillochage*[2] cu cifre romane pictate în email sepia pal, reprezentând cadranul ceasului, şi un singur rubin triunghiular Burma, de culoarea sângelui de porumbel, de aproximativ cinci carate, montat pe suprafaţa globului, indicând ora.

Înălţimea: 7 1/2 in[3]. *Workmaster*[4], *Henrik Wigström*. În caseta originală din catifea albă cu dublă deschidere, de formă ovală căptuşită cu saten, cu cheia de aur montată la bază.

Tema acestei sfere superbe este cea care l-a inspirat pe Fabergé cu vreo cincisprezece ani în urmă, după cum este demonstrată în globul pământesc miniatural care face parte din Colecţia Regală de la Sandringham (vezi planşa 280 din *Arta lui Carl Fabergé*, de Kenneth Snowman).

După o privire scurtă, iscoditoare, aruncată în jurul încăperii, domnul Wilson a lovit încet cu ciocanul.

---

[1] Tehnică de încastrare a emailului în metal (*n. trad*).

[2] Tehnică de ornare (*n. trad*).

[3] În jur de 15 cm (*n. trad.*).

[4] Manufacturier care producea obiecte de artă şi bijuterii pentru Casa Fabergé (*n. trad*).

– Lotul 42 – un obiect de artă de Carl Fabergé! O pauză. Douăzeci de mii de lire.

Domnul Snowman îi şopti lui Bond:

– Asta înseamnă că a primit o licitaţie de cel puţin cincizeci. Aşa se face, ca să meargă treaba.

Cataloagele au fluturat. Şi treizeci, patruzeci, cincizeci de mii de lire. Şi saizeci, şaptezeci şi optzeci de mii de lire. Şi nouăzeci. O pauză şi apoi: O sută de mii de lire.

Încăperea se umplu de ropote de aplauze. Camerele se răsuciră spre un tinerel, unul dintre cei trei tineri aflaţi pe o platformă înălţată din stânga licitatorului care vorbeau încet la telefon. Domnul Snowman comentă:

– Acela este unul din tinerii de la Sotheby. Probabil că el are linie directă cu America. Aş zice că aceasta este licitaţie metropolitană, dar ar putea fi oricine. Acum e timpul să intru în acţiune. Domnul Snowman îşi flutură catalogul.

– Şi zece, spuse licitatorul. Tinerelul vorbi la telefon şi dădu din cap. Şi douăzeci.

Domnul Snowman flutură din nou catalogul.

– Şi treizeci.

Omul de la telefon părea să vorbească mai mult decât o făcuse mai devreme – probabil estimând până unde se va întinde licitaţia. A dat uşor din cap în direcţia licitatorului şi Peter Wilson şi-a îndepărtat privirea de la el uitându-se prin sală.

– O sută treizeci de mii de lire, repetă calm.

Domnul Snowman îi spuse încet lui Bond:

– Ar fi bine să fii atent. Se pare că America a renunțat. E momentul ca omul vostru să înceapă să mă preseze.

James Bond se furişă din locul lui şi se îndreptă spre un grup de reporteri care stăteau într-un colț din stânga tribunei şi rămase acolo în picioare. Privirea lui Peter Wilson era îndreptată spre colțul îndepărtat din dreapta al încăperii. Bond nu a putut detecta nici o mişcare, dar licitatorul anunță: „Şi patruzeci de mii de lire". S-a uitat la domnul Snowman. După o pauză îndelungată domnul Snowman a ridicat cinci degete. Bond a bănuit că aceasta făcea parte din tactica de a încinge spiritele. El arăta şovăială, făcând aluzie că ajunsese la capătul puterilor.

– O sută şi patruzeci şi cinci de mii. Din nou privirea pătrunzătoare spre fundul încăperii. Din nou nici o mişcare. Dar din nou se dăduse un semnal. O sută cincizeci de mii de lire.

Se auzi un zumzet de comentarii şi câteva aplauze sporadice. De această dată reacția domnului Snowman fu chiar şi mai lentă şi licitatorul a repetat de două ori ultima strigare. În cele din urmă, se uită direct la domnul Snowman:

– Contra dumneavoastră, domnule.

În cele din urmă, domnul Snowman ridică cinci degete.

– O sută şi cincizeci şi cinci de mii de lire.

James Bond începea să transpire. El nu aflase nimic şi licitația se apropia probabil de sfârşit. Licitatorul a repetat strigarea.

Şi acum se ivi un mic freamăt. În fundul încăperii, un bărbat durduliu îmbrăcat într-un costum închis la culoare se întinsese şi-şi scosese cu discreție ochelarii fumurii. Avea o față netedă, greu de descris – genul de față care ar putea trăda un director de bancă, un membru de la Lloyd sau un medic. Acesta trebuie să fi fost codul prestabilit cu licitatorul. Atâta timp cât şi-a ținut ochelarii pe nas, licita în zeci de mii. Când şi i-a scos, a renunțat.

Bond aruncă o scurtă privire spre pâlcul de cameramani. Da, fotograful de la MI5 era în vârful picioarelor. Văzuse şi el mişcarea. Şi-a ridicat aparatul prudent şi urmă strălucirea rapidă a blițului. Bond se întoarse la scaunul lui şi-i şopti lui Snowman: „L-am prins. Luăm legătura mâine. Mulțumesc mult". Domnul Snowman dădu numai din cap. Privirea lui se lipise de licitator.

Bond se furişă de la locul lui şi merse încet de-a lungul culoarului în timp ce licitatorul strigă pentru a treia oară: „O sută cincizeci şi cinci de mii de lire ultima strigare", şi apoi coborî încet ciocanul. „Adjudecat pentru dumneavoastră, domnule".

Bond a ajuns în fundul încăperii înainte ca publicul să se ridice şi să aplaude în picioare. Persoana urmărită era prinsă printre scaunele mici frumos decorate. Îşi pusese din nou ochelarii fumurii şi Bond şi i-a pus şi el pe ai lui. Reuşi să se amestece prin mulțime şi să ajungă în spatele omului, în timp ce mulțimea

ălevetitoare cobora scările. Părul creştea mult în jos pe ceafa cam grasă a omului şi lobii urechilor erau foarte lipiți de cap. Era uşor cocoşat, probabil numai o deformație osoasă, în partea de sus a spatelui. Bond îşi aminti brusc. Este Piotr Malinovski, cu rangul oficial de „Ataşat pentru Agricultură" de la ambasadă. Aşa deci!

Odată ieşit afară, omul începu să se îndrepte repede spre Strada Conduit. James Bond se urcă în grabă într-un taxi care avea motorul pornit şi steguleţul coborât. Îi spuse şoferului:

– El este. Nu te grăbi.

– Da, domnule, spuse şoferul de la MI5, dând colțul.

Omul nostru luă un taxi de pe strada Bond. Nu era greu să-l urmărească în traficul mixt de seară. Satisfacția lui Bond crescu când taxiul rusului se îndreptă la nord de Hyde Parc şi o luă pe Bayswater. Se punea doar problema dacă va intra pe intrarea privată în Grădinile Palatului Kensington, unde prima clădire din stânga este clădirea masivă a Ambasadei Sovietice. Dacă o făcea, problema era rezolvată. Cei doi polițişti de gardă, garda obişnuită a Ambasadei, fuseseră special aleşi în seara aceea. Sarcina lor era să confirme doar dacă ocupantul taxiului din față a intrat de fapt în Ambasada Sovietică.

Atunci, cu probele Serviciului Secret, cele ale lui Bond şi ale cameramanului de la MI5, ar fi suficient ca Ministerul de Externe să-l declare pe tovarăşul Piotr Malinovski *persona non grata* pe motiv de activitate de spionaj şi să-l

trimită să-şi facă bagajele. În jocul de şah sinistru care reprezintă activitatea serviciului secret, ruşii ar fi pierdut regina. Ar fi fost o vizită foarte satisfăcătoare făcută sălilor de licitații.

Taxiul din față *chiar* a intrat prin porțile mari de fier.

Bond zâmbi cu o satisfacție macabră. Se aplecă înainte.

– Mulțumesc, băiete. La cartierul general, te rog.

Suprimare eşuată

James Bond stătea culcat la punctul de tragere de la cinci sute de metri din renumitul poligon Century din Bisley. Panoul alb din iarbă, de lângă el, indica 4,4 şi acelaşi număr se repeta sus, în spatele poligonului, deasupra singurei ţinte pătrate de doi metri, care, privită cu ochiul liber în amurgul verii târzii, nu părea mai mare decât un timbru poştal. Dar lentilele lui Bond, o lunetă în infraroşu fixată deasupra puştii sale, acopereau întreaga suprafaţă. Putea chiar distinge clar culorile bleu-pal şi bej care împărţeau ţinta, iar centrul semicircular al ţintei nu părea mai mare decât cornul lunii care începea deja să se ivească lent la orizont, pe cerul care se întuneca deasupra crestei Coamei Chobham. Ultimul foc de armă tras de Bond a fost dinspre interior stânga – şi nu a fost prea bun. A privit din nou spre steagurile galben şi albastru din bătaia vântului. Se desfăşurau în poligonul de tragere dinspre est mai bătoase decât acum o jumătate de oră, când începuse să tragă. Şi-a mai potrivit două declicuri pe anemometru şi şi-a potrivit firele în cruce de pe lunetă în centrul ţintei. Apoi se aşeză el însuşi, îşi fixă uşor degetul în carterul

de protecție și pe curba trăgaciului, își ținu respirația și strânse foarte, foarte încet.

Pocnetul defectuos al tirului bubui în poligonul de tragere pustiu. Ținta dispăru sub nivelul solului și imediat „manechinul" reveni la poziția inițială. Da, panoul întunecat la culoare se afla de data aceasta în colțul de jos din dreapta, nu în partea de jos din stânga.

– Bine, se auzi glasul ofițerului principal al poligonului de tragere, din spatele și de deasupra lui. Continuă la fel.

Ținta se ridicase iar, și Bond și-a proptit din nou obrazul pe peticul cald de pe patul butucănos de lemn al armei și și-a potrivit ochiul la ocularul de cauciuc al lunetei. Și-a șters pușca, lăsând-o să alunece pe lângă pantaloni, și a pus mâna pe patul armei care ieșea în afară mult mai jos de carterul de protecție al trăgaciului. Și-a îndepărtat picioarele câțiva centimetri în plus. Acum urmau cinci tiruri rapide. Ar fi interesant să se vadă dacă rezultatul era „suprimarea". Avea impresia că nu. Această armă extraordinară, pe care Armurierul pusese mâna într-un fel sau altul, îți lăsa impresia că un om aflat la o depărtare de o milă, ar putea fi o pradă sigură. Era, în mare, o pușcă de calibrul 308 pentru tir produsă de Winchester pentru a-i ajuta pe trăgătorii americani de elită la campionatele mondiale și avea mecanisme ingenioase superprecise de tragere la țintă – o prelungire ondulată de aluminiu în spatele patului armei, care se extindea sub subțiori și proptea bine patul armei în umăr, și o piuliță reglabilă sub centrul de greutate al puștii care să

permita patului armei să ne „țintuiască" în lăcaşul de lemn crestat. Armurierul înlocuise cutia mecanismelor cu un singur glonț cu un încărcător cu cinci gloanțe şi l-a asigurat pe Bond că, dacă cadența practică este numai din două în două secunde ca să stabilizeze arma ferm, bătaia maximă nu va da greş nici chiar de la cinci sute de metri. Estimă că, pentru ceea ce trebuia să facă Bond, cadența de două secunde ar putea fi o pierdere periculoasă de timp dacă rata primul glonț. Oricum M spusese că distanța nu va fi mai mare de trei sute de metri. Bond ar reduce-o la o secundă – tir aproape continuu.

– Gata?

– Da.

– Încep numărătoarea inversă de la cinci. Acum. Cinci, patru, trei, doi, unu. Foc!

Pământul se cutremură uşor şi aerul vibră când cinci fragmente sfredelitoare de cupro-nichel scânteiară în amurg. Ținta coborî şi reveni automat, decorată cu patru discuri mici albe strâns grupate în centru. Al cincilea disc lipsea – nu era nici măcar unul negru, care să indice o intrare sau o ieşire.

– Ultimul foc a fost jos, spuse ofițerul poligonului de tragere coborându-şi binoclul de noapte. Mulțumesc pentru contribuție. Analizăm în detaliu nisipul de pe poligoanele de tragere la sfârşitul fiecărui an. Nu găsim niciodată mai puțin de cincisprezece tone de fragmente de plumb bun şi de cupru. Bani frumoşi.

Bond se ridicase în picioare. Caporalul Menzies de la departamentul armurierilor ieşi din

pavilionul Clubului Gun şi îngenunche ca să demonteze Winchesterul şi afetul. Îl privi pe Bond. Spuse cu o tentă critică:

– Ai acționat cam rapid, domnule. Ultimul foc trebuia să sară în lateral.

– Ştiu, caporale. Am vrut să văd cât de repede *pot* s-o iau. Nu dau vina pe armă. Este o realizare al naibii de bună. Te rog transmite-i asta armurierului din partea mea. Acum mai bine aş pleca. Vă înapoiați la Londra, nu-i aşa?

– Da. Noapte bună, domnule.

Ofițerul principal al poligonului de tragere îi înmânã lui Bond înregistrarea tirurilor sale – două tiruri de probă şi apoi trei tiruri la fiecare sută de metri până la cinci sute.

– Tiruri excepționale la vizibilitatea asta. Ar trebui să reveniți anul viitor şi să participați la Premiul Reginei. Este deschis în toate colțurile lumii – vreau să spun din Commonwealth-ul britanic.

– Mulțumesc. Problema este că nu prea stau în Anglia. Şi vă mulțumesc că m-ați remarcat. Bond privi ceasul din turnul din depărtare. De fiecare parte, steagul roşu de pericol şi tamburul roşu semnalizator coborau, indicând faptul că exercițiile de tragere luaseră sfârşit. Acele se opriseră la nouă şi cincisprezece. Aş fi vrut să vă ofer ceva de băut, dar am o întâlnire la Londra. Putem să amânăm până la Premiul Reginei despre care vorbeați?

Ofițerul poligonului de tragere dădu evaziv din cap. Aşteptase cu nerăbdare să afle mult mai

multe despre acest om care apăruse din senin după o rafală de semnale de la Ministerul Apărării şi care apoi începuse să obţină un rezultat mult peste nouăzeci la sută de la orice distanţă şi chiar şi noaptea, după închiderea poligonului de tragere, când vizibilitatea era slabă spre proastă. Şi de ce i se ordonase lui, care oficia numai la întrunirile anuale din luna iulie, să fie prezent? Şi de ce i se spusese să aibă grijă ca centrul ţintei pentru Bond să aibă zece centimetri la 500 în loc de cei treizeci de centimetri indicaţi de regulament? Şi de ce toate aceste complimente servile cu steagul de pericol şi tamburul de semnalizare care se utilizau numai la ceremonii? Ca să-i creeze lui Bond o stare de tensiune? Ca să obţină un ritm mai rapid al tirurilor? Bond. Comandorul James Bond. NRA[1] are desigur în evidenţe orice persoană care poate ţinti aşa. Nu trebuie să uite să-i sune. Un moment ciudat să ai o întâlnire la Londra. Probabil cu o fată. Înfăţişarea banală a ofiţerului de la poligonul de trageri căpătă o expresie de enervare. Genul de bărbat care poate avea orice fată doreşte.

Cei doi bărbaţi trecură prin faţa frumoasei faţade de la Row Club din spatele poligonului până la maşina lui Bond, care se afla vizavi de reproducerea în fier, ştirbit de gloanţe, a vestitului tablou „Cerb fugind" al lui Landseer[2].

[1] Abreviere de la National Rifle Association, Asociaţia Naţională a Posesorilor de Armă (*n. trad.*).

[2] Cunoscut pictor de peisaje şi scene de gen (*n. trad.*).

– Bună treabă, comentă ofițerul de la poligon. Nu am mai văzut niciodată așa o caroserie la un Continental. Este de comandă?

– Da. Mașinile sport au numai două locuri și un spațiu al naibii de mic pentru bagaje. Am dus-o la Mulliner s-o transforme într-o mașină cu două locuri, dar cu un portbagaj mare. Mi-e teamă că este o mașină egoistă. Ei bine, noapte bună. Și mulțumesc din nou. Fumul din țeava de eșapament a bubuit sănătos și roțile din spate au împroșcat cu puțin pietriș.

Ofițerul principal de la poligonul de trageri urmări cu privirea luminile rubinii care dispăreau pe bulevardul King spre șoseaua London. Se întoarse pe călcâie și plecă să-l găsească pe caporalul Menzies în căutare de informații, dar care urmau să se dovedească zadarnice. Caporalul rămase la fel de neclintit ca și cutia mare de mahon pe care dorea să o urce în Land Rover-ul kaki fără simboluri militare. Ofițerul de la poligon era maior. A încercat, fără succes, să avanseze în grad. Land Rover-ul demară în trombă pe urmele lui Bond. Maiorul mergea abătut spre birourile Asociației Naționale a Posesorilor de Armă, ca să încerce să găsească la bibliotecă ceea ce dorea să afle despre „Bond, J".

James Bond nu avea întâlnire cu o fată. Avea treabă cu cursele aeriene spre Hanovra și Berlin ale Companiei britanice de transport aerian pentru Europa. În timp ce mușca din milele spre aeroportul londonez, apăsând tare pe accelerația mașinii lui puternice, ca să aibă timp și de o băutură, trei băuturi înainte de decolare, mintea lui era numai

parțial la drum. O altă parte a minții lui reexamina, pentru a nu știu câta oară, secvența care-l făcea acum să aibă nevoie de un avion. Dar era numai o nevoie de moment. De fapt, trebuia să se întâlnească, într-una din următoarele trei seri la Berlin, cu un bărbat. Trebuia să se întâlnească cu acest bărbat și să-l suprime.

Când, pe la două și jumătate în după-amiaza aceea, James Bond intră prin ușile duble și se așează în fața omului întors în profil, aflat de cealaltă parte a biroului mare, intui pericolul. Nu l-a salutat nimeni. Capul lui M era cufundat în gulerul lui țeapăn, îndoit, avea o atitudine de reflecție sumbră a la Churchill și în colțul gurii lăsate în jos era și un pic de amărăciune. Își roti scaunul să-l vadă pe Bond, îl privi evaluator, de parcă, se gândi Bond, ar fi vrut să vadă dacă cravata este dreaptă și părul bine periat, și începu să vorbească repede, scurtându-și propozițiile de parcă ar fi dorit să scape cât mai repede de ceea ce avea de spus, dar și de Bond.

– Numărul 272. Este un om bun. Nu l-ai cunoscut. Din simplul motiv că a fost ascuns în Novaia Zemlia de la război. Acum încearcă să iasă la lumină – încărcat cu materiale. Nucleare și rachete. Și planul lor pentru o serie nouă de teste. Pentru 1961. Să încingă vestul. Are de-a face cu Berlinul. Nu prea văd de ce, dar Ministerul de Externe spune că, dacă este adevărat, e groasă. Face inutilă Conferința de la Geneva și toată pălăvrăgeala despre dezarmare pe care blocul comunist o susține. A ajuns până în Berlinul de Est.

Dar practic tot KGB-ul este pe urmele sale – şi bineînțeles şi toată securitatea est-germană. Se ascunde undeva în oraş şi ne-a transmis un mesaj, că va veni undeva între şase şi şapte într-una din următoarele trei seri – mâine, poimâine sau răspoimâine. Ne-a menționat locul de întâlnire. Problema este că – şi curba descendentă a gurii lui M indică mai multă amărăciune – agentul pe care l-a folosit este dublu. Secția WB[1] l-a scos din joc ieri. Din pură întâmplare. Cu ceva noroc, a spart unul dintre codurile KGB. Agentul va fi desigur scos din țară pentru a fi judecat. Dar nu are a face. KGB-ul ştie că 272 va încerca să fugă. Ştiu şi când. Ştiu şi unde. Ştiu tot atât cât ştim şi noi, nu mai mult. Acum, codul pe care noi l-am spart fusese introdus în aparate numai de o zi. Dar am pus mâna pe toată corespondența din ziua aceea şi asta a fost destul de bine. Îşi propun să-l lichideze la locul de întâlnire. La intersecția dintre Berlinul de Est şi cel de Vest pe care o menționa în mesajul pe care ni l-a transmis. Se lucrează chiar la o operațiune – operațiunea „Extase", cum au denumit-o. Misiunea i-au încredințat-o celui mai bun țintaş al lor. Tot ceea ce ştim despre el este numele lui de cod, echivalentul lui „Trigger"[2] în limba rusă. Secția WB bănuieşte că este aceeaşi persoană pe care au folosit-o anterior ca țintaş de elită. Probleme de lungă durată la frontieră. Va supraveghea această intersecție în

[1] West Berlin – Berlinul de Vest *(n. trad.)*.

[2] Trăgaci *(n. trad.)*.

fiecare noapte şi misiunea lui este să pună mâna pe agentul 272. Desigur, ar prefera să aibă o misiune mai uşoară, cu puşti automate şi alte arme din dotare. Dar la Berlin este linişte în momentul de faţă şi aparent şi în lume, şi aşa trebuie să şi rămână. Oricum, ridică M din umeri, au încredere în acest călău „Trigger" şi aşa va şi fi.

– Unde intru eu în acţiune, domnule? James Bond intuise răspunsul, intuise de ce lui M îi displăcea întreaga poveste. Urma să fie o misiune murdară şi pentru că Bond făcea parte din Secţia 00, fusese el alesul. Încăpăţânat, Bond dorea să-l forţeze pe M să scrie negru pe alb. Urmau să fie ştiri proaste, ştiri urâte şi dorea să le afle de la vreunul din ofiţerii secţiei sau chiar de la şeful rezidenţei. Urma să fie crimă. În regulă. M ar tebui să spună dracului aşa.

– Unde intri tu în acţiune, agent 007? M privi rece peste birou. Ştii bine unde intri. Trebuie să suprimi ţintaşul de elită. Şi trebuie s-o faci înainte ca el să ajungă la agentul 272. Asta-i tot. S-a înţeles? Ochii limpezi albaştri rămaseră reci ca gheaţa. Dar Bond ştia că au rămas aşa numai datorită unui efort de voinţă. Lui M nu-i plăcea să-şi trimită oamenii să ucidă. Dar atunci când nu avea încotro, întotdeauna adopta această atitudine rece, urâcioasă de a ordona. Bond ştia de ce. Ca să preia o parte din tensiune, o parte din vină de pe umerii ucigaşului.

Acum Bond, care ştia aceste lucruri, se hotărî să-i uşureze sarcina lui M şi să fie mai rapid. Se sculă în picioare.

– Foarte bine, domnule. Cred că şeful rezidenței a primit toate informațiile. Mai bine mă duc să pun câteva în aplicare. Nu s-ar cuveni să ratez.

Se îndreptă spre uşă.

– Regret că trebuie să-ți încredințez aşa ceva, spuse M calm. Nesuferită treabă. Dar trebuie făcută profesionist.

– Îmi voi da osteneala, domnule.

James Bond ieşi şi trase uşa după el. Nu-i plăcea misiunea, dar în mare prefera să o facă el decât să aibă responsabilitatea de a ordona altcuiva să o facă.

Şeful rezidenței fusese mai înțelegător.

– Regret că ai încasat aşa ceva, James, spusese el. Dar Tanqueray era convins că nu are pe altcineva mai bun în Secție şi nu este o misiune pe care poți să o dai unui soldat obişnuit. Sunt mulți ochitori de frunte la BAOR[1], dar o țintă vie necesită un alt fel de sânge rece. Oricum, am fost la Bisley şi am stabilit o tragere pentru tine diseară la opt şi cincisprezece, când se închide poligonul. Va fi cam aceeaşi vizibilitate pe care o vei avea la Berlin cam cu o oră mai devreme. Armurierul a pregătit arma – o adevărată minune – şi o trimite aici prin unul din oamenii lui. O să te descurci. Ai rezervare la o cursă de la miezul nopții. Un zbor charter spre Berlin. Ia un taxi până la această adresă. Îi înmânã lui Bond o bucată de hârtie. Mergi până la etajul patru şi adjunctul lui Tanqueray te va aştepta. Apoi mi-e tea-

[1] *British Army of the Rhine* – forțe de ocupație în Germania după cel de-al doilea război mondial (*n. trad.*).

mă că va trebui să rămâi acolo în următoarele trei zile.

– Dar arma? Trebuie să o trec eu prin vama germană în sacul meu de golf sau cum facem?

Şeful rezidenţei nu gustă gluma.

– Va trece în geanta diplomatică a Ministerului de Externe. Până mâine la prânz o s-o primeşti. Se întinse după un aparat de semnalizare. Ar fi bine să treci la treabă. O să-i comunic lui Tanqueray că totul este stabilit.

James Bond privi spre cadranul bleu pal al ceasului din tabloul de bord. Zece şi cincisprezece. Cu puţin noroc, până mâine pe vremea asta totul va fi terminat. La urma urmei, era vorba despre viaţa acestui om „Trigger" faţă de viaţa agentului 272. Nu era *chiar* crimă. Cu toate acestea, se cam apropia de ea. Claxonă răutăcios de trei ori o maşină berlină inofensivă, intră pe sensul giratoriu luând curba în scurt şi derapând, forţă roata cu asprime ca să corecteze direcţia şi îndreptă botul Bentley-ului spre licărirea îndepărtată care era aeroportul londonez.

Hidoasa clădire cu şase etaje de la colţul intersecţiei străzii Koch cu Wilhelm era singura care se mai afla în pustietatea unui spaţiu gol bombardat. Bond îşi achită taxiul şi abia reuşi să îşi facă o impresie asupra buruienilor crescute până la piept şi a molozului zidurilor care se întindeau într-o intersecţie mare, părăsită, luminată de un ciorchine central de lămpi electrice cu lumină gălbuie,

înainte să apese butonul pentru etajul patru, că se şi auzi clicul uşii deschise. Uşa se închise în spatele lui şi el înaintă pe podeaua de ciment nemochetată până la liftul demodat. Mirosul de varză, de fum de trabuc ieftin şi de transpiraţie stătută îi aminti de alte blocuri din Germania şi din Europa Centrală. Chiar şi oftatul şi scârţâitul stins al liftului care urca încet făceau parte din sutele de misiuni în care a fost trimis de M, ca un proiectil lansat spre o ţintă îndepărtată unde era aşteptat de vreo problemă, o problemă pe care să o rezolve. Cel puţin de acestă dată comitetul de recepţie era de partea lui. De această dată, în capătul scărilor nu era nimic de care să se teamă.

Numărul doi al Secţiei WB din Serviciile Secrete era un bărbat slab, încordat, de vreo patruzeci de ani. Purta uniforma adecvată profesiei sale – costum din tweed subţire, bine croit, bine întreţinut, cu model în formă de V de culoare verde-închis, o cămaşă albă de mătase moale şi o veche cravată de student– în cazul lui wykehamist[1]. Văzându-i cravata şi în timp ce se salutau convenţional în holul mic, mucegăit al apartamentului, sufletul lui Bond, deja deprimat, a mai coborât cu un grad. Cunoştea bine genul: coloana vertebrală a Serviciului Civil; supraîncărcat şi neapreciat la Winchester, un bun secund la PPE[2] din Oxford,

[1] Student la Colegiul Winchester sau absolvent al lui (*n. trad.*).

[2] *Philosophy, Politics and Economics* – licenţiat în filosofie, ştiinţe politice şi economie (*n. trad.*).

războiul, activități de personal pe care poate le-a desfășurat cu meticulozitate, poate un OBE[1]; Comisia Aliată de Control din Germania care-l recrutase la Divizia I și de atunci – pentru că era persoana ideală, având A1 în materie de Securitate, și pentru că spera să găsească viața, drama, dragostea și alte lucruri pe care nu le avusese niciodată – în Serviciul Secret. Era nevoie de un om echilibrat, atent, care să-l însoțească pe Bond în această misiune periculoasă. Paul Sender, fost căpitan în Garda galeză, era alegerea cea mai bună. Acceptase. Acum, ca un bun wykehamist, a tăinuit dezgustul său față de această misiune în spatele conversației atente, banale, în timp ce-i arăta lui Bond apartamentul și aranjamentele care se făcuseră pentru pregătirea călăului și, într-o măsură mai mică, pentru confortul lui.

Apartamentul era compus dintr-un dormitor mare matrimonial, o baie și o bucătărie în care se găseau conserve, lapte, unt, ouă, ceai, bacon, pâine și o sticlă cu Dimple Haig. Singurul lucru ciudat din dormitor era faptul că unul din paturile duble era lipit de draperiile care acopereau singura fereastră mare, și pe el, sub așternut, erau stivuite trei saltele.

– Ați vrea să vedeți câmpul de tragere? întrebă căpitanul Sender. Atunci vă pot explica cum gândește partea adversă.

[1] *Officer of British Empyre* – ofițer al Imperiului Britanic, titlu onorific pentru merite deosebite (*n. trad.*)

– Ar fi bine, spuse el. Bond era obosit. Nu dorea neapărat să adoarmă cu imaginea teatrului de operațiuni în minte.

Căpitanul Sender stinse luminile. Gene de lumină apărură în jurul draperiilor de la lumina stradală din intersecție.

– Nu cumva să trageți draperiile, spuse căpitanul Sender. Deşi este puțin probabil, ar putea să supravegheze intersecția, pentru acoperirea agentului 272. Dacă stați întins în pat şi vă băgați capul sub draperii, o să vă descriu la ce să vă uitați. Priviți spre stânga.

Era o fereastră glisantă şi partea de jos era deschisă. Prin forma lor, saltelele îți ofereau puțină vizibilitate şi James Bond se trezi mai mult sau mai puțin în poziția de tragere în care se aflase pe poligonul Century, dar acum holbându-se la un teren bombardat, invadat de buruieni viguroase ce dădea spre râul scânteietor al străzii Zimmer – granița cu Berlinul de Est. Părea că este la o depărtare de cincizeci de metri. Glasul căpitanului Sender de undeva de deasupra lui şi de după draperii începu să recite. Asta-i aminti lui Bond de o şedință de spiritism.

– În fața dumneavoastră este un teren bombardat. Destulă acoperire. Până la graniță sunt o sută şi treizeci de metri. Apoi vine granița – strada – şi apoi urmează o întindere mai mare de teren bombardat pe partea inamicului. De aceea a ales agentul 272 acest traseu. Este unul din puținele locuri din oraş unde se află un teren accidentat – buruieni viguroase, ziduri în ruină, pivnițe – de ambele părți

ale graniței. Se va furişa prin molozul de pe cealaltă parte şi se va grăbi să traverseze strada Zimmer în molozul de pe partea noastră. Problema este că va trebui să traverseze în fugă treizeci de metri de graniță luminată. Acela va fi fâşia morții. E clar?

– Da, răspunse Bond. Răspunsese şoptit. Deja îl enerva mirosul duşmanului, nevoia de a avea mare grijă.

– În stânga, acea clădire nouă, mare, cu zece etaje este Sediul Ministerelor, principalul centru al materiei cenuşii din Berlinul de Est. Puteți vedea că luminile sunt încă aprinse la majoritatea ferestrelor. Cei mai mulți vor sta şi peste noapte. Tipii aceştia muncesc mult – sunt ture permanente. Nu trebuie să vă faceți probleme în legătură cu ferestrele luminate. Acest ins, „Trigger", va trage mai mult ca sigur de la o fereastră neluminată. Veți vedea un grup de patru în colțul de deasupra intersecției. Şi aseară şi astăseară au rămas neluminate. Au poziția cea mai bună de tragere. De aici tirul variază de la trei sute de metri la trei sute zece metri. Am toate cifrele, dacă le doriți. Nu trebuie să vă faceți şi alte probleme. Strada rămâne pustie toată noaptea – numai patrulele motorizate trec cam din jumătate în jumătate de oră – vehicule blindate uşoare escortate de doi motociclişti. Aseară, presupun că este ceva obişnuit, între şase şi şapte când urmează să se întâmple ce trebuie să se întâmple, câțiva oameni au intrat şi au ieşit pe uşa aceea laterală. Genul de funcționari publici. Înainte de aceasta nimic neobişnuit – fluxul uzual de oameni care intră şi ies dintr-o clădire guvernamentală

cu activitate intensă – cu excepția unei întregi orchestre de femei. Au făcut o gălăgie infernală într-o sală de spectacole în care au intrat. O parte din bloc aparține Ministerului Culturii. Altfel nimic – bineînțeles, nici unul dintre oamenii din KGB pe care noi îi cunoaștem, și nici un semn de pregătire a unei astfel de misiuni. Și nici nu ar putea fi. Sunt tipi grijulii, opoziția vreau să spun. În orice caz, urmărește cu mare atenție. Nu uita că este mai întuneric decât va fi mâine pe la șase. Dar îți poți face o idee generală.

Bond își făcu ideea generală care-l urmări mult timp după ce celălalt om adormi și începu să sforăie încet, scoțând un sunet regulat liniștit – un sforăit wykehamist, reflectă Bond iritat.

Da, își făcuse o idee – imaginea unei mișcări unduitoare printre ruinele mohorâte de pe cealaltă parte a fluviului de lumini, o pauză, apoi saltul sălbatic, în zigzag, în strălucirea deplină a luminii electrice, bubuitul armei și, fie o mulțime care se târa deznădăjduită în mijlocul străzii largi, fie zgomotul propriei alergări prin ierburile și molozul din sectorul vestic – o moarte bruscă sau salvarea. O adevărată provocare. Cât timp ar avea Bond la dispoziție să repereze țintașul de elită printr-una dintre aceste ferestre neluminate? Și să-l ucidă? Cinci secunde? Zece?

Când zorile au brodat draperiile cu metal ca de arme, Bond capitulă în fața gândurilor care-l măcinau. Câștigaseră. Se duse încet la baie și studie șirurile de sticluțe cu medicamente pe care un Serviciu Secret grijuliu le procurase pentru a-și

menține călăii în formă. Alese Tuinal, luă două din dozele rubiniu cu albastru bine încapsulate, cu un pahar cu apă, şi se duse înapoi în pat. Apoi, parcă lovit de secure, adormi.

Se trezi la prânz. Apartamentul era gol. Bond a tras draperiile, ca să lase să intre lumina zilei – o zi prusacă mohorâtă –, şi stând destul de departe de fereastră, privi spre monotonia Berlinului şi ascultă zgomotele tramvaielor şi scrâşnetul îndepărtat al metroului care lua curba cea mare ca să intre în stația de la grădina zoologică. Aruncă o privire rapidă, dar fără tragere de inimă, la ceea ce examinase seara trecută, observă că buruienile crescute printre molozul caselor bombardate semănau mult cu cele de la Londra – răscoage, răchițică, măcriş şi ferigă – şi intră apoi în bucătărie. Rezemat de o pâine era un bilet: „Prietenul meu (un eufemism al Serviciului Secret, care, în acest context, însemna şeful lui Sender) spune că poți ieşi. Dar să te întorci până la ora 17.00. Aparatul tău (codificarea pentru puşca lui Bond) a sosit şi ordonanța îl va aduce în această după-amiază. P. Sender".

Bond aprinse aragazul, arse mesajul surâzând batjocoritor la adresa profesiei sale şi apoi îşi pregăti o farfurie mare cu omletă şi şuncă pe care le aşeză pe pâine prăjită şi le făcu să alunece cu o cafea neagră în care turnase o cantitate generoasă de whisky. Apoi făcu o baie, se bărbieri, se îmbrăcă cu haine cafeniu-închis de european anonim din clasa de mijloc, pe care le cumpărase în acest scop, îşi privi patul lăsat în dezordine, se hotărî să-l lase aşa, coborî cu liftul şi ieşi din clădire.

James Bond considerase întotdeauna Berlinul un oraş mohorât, ostil, cu clădiri vopsite în culori reci, partea vestică afişând un luciu ieftin, fragil, de faţadă, care semăna cu cromul cochet de pe maşinile americane. Merse până la Kurfürstendamm, luă loc în cafeneaua Marquardt, bău un expreso şi urmări abătut cu privirea cozile răbdătoare de pietoni care aşteptau culoarea verde a semaforului să poată traversa, în timp ce maşinile, în fluxul lor strălucitor, treceau într-un cadril periculos prin intersecţia aglomerată. Afară era rece şi vântul tăios dinspre stepele ruseşti biciuia fustele fetelor şi mantalele de ploaie ale bărbaţilor nerăbdători, care se grăbeau ţinând strâns sub braţ inevitabilele serviete. Radiatoarele cu infraroşu din cafenea aveau o strălucire roşie puternică, aruncând o lumină falsă pe chipurile intruşilor din cafenea care-şi consumau tradiţionalele „o ceaşcă cu cafea şi zece pahare cu apă" citind ziarele gratuite şi periodicele de pe etajerele de lemn sau aplecându-se cu toată seriozitatea peste documentele de serviciu. Gândindu-se la seara ce avea să vină, Bond dezbătu cu sine însuşi cum să-şi petreacă după-amiaza. În cele din urmă se gândi să aleagă între acea casă respectabilă cu ziduri maronii de pe strada Clausewitz, cunoscută de toţi portarii şi taximetriştii, sau o excursie la Wannsee şi o plimbare obositoare prin Grunewald. Valoarea triumfă. Bond îşi achită cafeaua, ieşi în frig şi luă un taxi până la staţia de la grădina zoologică.

Copacii tineri, încântători, din jurul lacului lung fuseseră deja atinşi de vântul toamnei şi

ocazional puteai zări auriu prin verdele copacilor. Bond se plimbă mult, timp de vreo două ore, de-a lungul potecilor acoperite de frunze, apoi alese un restaurant cu o verandă de sticlă deasupra lacului şi savură cu mare plăcere o masă uşoară de după-amiază compusă dintr-o porţie dublă de heringi înăbuşiţi în smântână şi cu inele de ceapă şi două „Molle mit Korn", echivalentul berlinez al unui „fabricant de boilere şi asistentul lui" – şnapsuri duble, spălate cu o halbă de Löwenbrau. Apoi, simţindu-se mai încurajat, luă metroul înapoi spre oraş.

În faţa blocului, un tânăr greu de descris meşterea la motorul Opelului Kapitan de culoare neagră. Nu şi-a scos capul de sub capotă când Bond a trecut chiar pe lângă el, s-a îndreptat spre uşă şi a sunat.

Căpitanul Sender îl linişti. Era „un prieten" – caporal la secţia transporturi din Secţia WB. Reparase o defecţiune serioasă la motorul Opelului. În fiecare seară de la şase la şapte, era gata să producă o serie de rateuri multiple când un semnal de la aparatul de emisie recepţie folosit de Sender îl avertiza să facă aşa ceva. Aceasta ar fi un fel de acoperire pentru zgomotul rafalelor lui Bond. Altfel vecinii ar putea alerta poliţia şi va trebui să se dea o mulţime de explicaţii în neorânduială. Ascunzişul lor se afla în sectorul american şi, deşi „prietenii" lor americani dăduseră Secţiei WB undă verde pentru această operaţiune, erau desigur îngrijoraţi deoarece îşi doreau o misiune curată şi fără repercusiuni.

Bond era la fel de impresionat de păcăleala cu maşina cum era de pregătirile minuţiose care se făcuseră pentru el în camera de zi. Aici, sub capul patului său înalt, care oferea o poziţie perfectă de tragere, un paravan de lemn şi metal fusese ridicat în dreptul pervazului ferestrei mari şi pe el se afla Winchesterul, cu vârful ţevii împingând draperiile. Lemnul şi toate părţile metalice ale puştii, ca şi luneta, fuseseră vopsite în negru şi, întinse pe pat ca nişte haine sinistre de seară, se aflau o cagulă de catifea neagră prinsă de o cămaşă lungă până în talie din acelaşi material. Cagula avea fante late pentru ochi şi gură. Îi amintea lui Bond de vechile fotografii ale inchiziţiei spaniole sau de călăii anonimi de pe platforma ghilotinei din timpul Revoluţiei Franceze. O cagulă asemănătoare se afla şi pe patul căpitanului Sender, iar pe pervazul ferestrei, în partea lui, se afla un binoclu marinăresc de noapte şi microfonul aparatului de emisie-recepţie.

Cu chipul îngrijorat şi tensionat nervos, căpitanul Sender spuse că nu se primiseră veşti la Secţie, nu se modificaseră deloc condiţiile pe care le ştiau. Dorea Bond ceva de mâncare? Sau o ceaşcă cu ceai? Poate un calmant – erau mai multe feluri în baie?

Bond căpătă o expresie veselă, relaxată şi mulţumi, dar nu dorea nimic şi bine dispus prezentă pe scurt tot ceea ce făcuse în ziua aceea, în timp ce o arteră din apropierea plexului lui solar începu să pulseze încet, pe măsură ce-i creştea tensiunea ca un arc de ceas care se comprimă. În cele din urmă, scurta sa prezentare se epuiză şi se întinse pe pat

cu un roman german palpitant pe care-l cumpărase în rătăcirile sale, în timp ce căpitanul Sender se mişca iritat prin casă, uitându-se prea des la ceas şi sudând ţigările Kent cu filtru (era un om grijuliu) pe care le fuma printr-un portţigaret Dunhill.

Preferinţa lui James Bond pentru lectură, dictată de o spectaculoasă copertă cu o fată pe jumătate goală, legată cu curele de un pat, se dovedi a fi o alegere fericită pentru ocazia respectivă. Se numea *Verderbt, Verdammt, Verraten*[1]. Prefixul „*ver-*" însemna că fata nu numai că fusese ruinată, blestemată şi trădată, dar şi că suferise aceste nenorociri din plin. James Bond se abandonă temporar în nenorocirile eroinei, Grafin Lisselotte Mutzenbacher, şi fu iritat când îl auzi pe căpitanul Sender spunând că este cinci şi jumătate şi că este momentul să-şi preia poziţiile.

Bond îşi scoase haina şi cravata, îşi băgă în gură două lamele de gumă de mestecat şi-şi trase cagula. Căpitanul Sender stinse luminile şi Bond se întinse pe pat, îşi fixă ochiul la cătarea lunetei şi ridică uşor partea de jos a draperiei punându-şi-o pe spate şi peste umeri.

Se apropia amurgul, dar altfel scena, care peste un an avea să devină renumită ca „Punctul de control Charlie", era ca o fotografie bine întipărită în minte – terenul viran din faţa lui, fluviul luminos al drumului de graniţă, terenul viran de mai departe şi, în stânga, hidosul bloc pătrat al Casei Ministerelor cu ferestrele-i luminate şi

[1] Corupt, blestemat, trădat.

neluminate. Bond scană încet clădirea, mişcând luneta, cu puşca cu ajutorul şuruburilor de reglare de pe baza de lemn. Totul era ca înainte, cu excepția faptului că acum câțiva angajați ieşeau şi intrau în minister prin intrarea de pe strada Wilhelm. Bond se uită la cele patru ferestre întunecate – şi în seara asta sunt stinse luminile – de unde căzuse de acord cu Sender că va trage inamicul. Draperiile erau trase şi fereastra glisantă era mult ridicată în partea de jos. Luneta lui Bond nu putea pătrunde până în camere, dar nu era nici o mişcare în spatele celor patru guri lunguiețe, deschise, negre.

Acum circulația se întețise jos, pe stradă. Orchestra de femei tropăia pe trotuar îndreptându-se spre intrare – douăzeci de fete vesele, guralive care-şi cărau instrumentele – carcase de viori şi instrumente de suflat, genți cu partiturile lor şi patru dintre ele cu tobe – într-un şir mic, vesel şi fericit. Bond se gândi că unii oameni păreau încă să găsească distracțiile vieții în sectorul sovietic[1], când binoclul său se opri pe fata care căra violoncelul. Fălcile lui Bond care molfăiau guma au rămas nemişcate şi apoi, după o reflectare, îşi continuară masticatul, în timp ce el răsuci şurubelnița, ca să coboare luneta şi să mențină imaginea fetei în centru.

Fata era mai înaltă decât celelalte şi părul ei blond, lung şi drept, care-i cădea pe umeri, strălucea precum aurul topit în lumina lămpilor

[1] Zonă a Berlinului care a devenit în 1945 Berlinul de Est.

electrice din intersecție. Se grăbea într-un mod încântător, emoționat, cărând carcasa violoncelului de parcă nu ar fi fost mai greu decât o vioară. Totul zbura – poalele hainei ei, picioarele ei, părul. Avea o vioiciune în mişcare şi în viață şi, se pare, cu veselie şi fericire când vorbea cu cele două fete care o flancau şi râdeau de ceea ce aceasta spunea. Când s-a întors cu fața, când a intrat în mijlocul trupei ei, luminile străzii au surprins pentru o clipă, un profil frumos, palid. Apoi a dispărut, şi lui Bond i se păru că o dată cu dispariția ei s-a înfipt un pumnal de amărăciune în inima lui. Ce ciudat! Extrem de ciudat! Nu i se mai întâmplase din tinerețe. Şi acum, această fetişcană, văzută doar vag şi din depărtare, îl făcuse să simtă suferința chinurilor ascuțite ale dorinței, acest fior al magnetismului animalic! Cu un aer ursuz, Bond îşi aruncă privirea spre cadranul luminos al ceasului său. Cinci cincizeci. Mai trebuiau să treacă numai zece minute. La intrare nu ajunsese nici un transport. Nici urmă de berline Zik, negre, anonime, la care se aştepta oarecum. Încercă cât putu de mult să nu se mai gândească la fată şi-şi struni mintea. Adună-te, ce dracu! Revino la misiune!

De undeva din interiorul ministerului se auziră sunetele familiare ale unei orchestre care-şi acorda instrumentele – corzile îşi acordau instrumentele după notele pianului –, apoi o pauză şi apoi tunetul colectiv al unei melodii când toată orchestra s-a avântat profesionist, cum putea judeca Bond după măsurile de început, cu care chiar şi el era vag familiarizat.

– Dansurile Polovtsian din *Prințul Igor,* spuse căpitanul Sender succint. Totuşi se apropie ora şase... Apoi, agitat: Hei! Jos în dreapta celor patru ferestre! Fii atent!

Bond şi-a lăsat în jos luneta cu minuțiozitate. Da, era mişcare în peştera întunecată. Acum, din interior, un obiect mic, negru alunecase spre exterior. S-a mişcat ferm, cu minuțiozitate, răsucindu-se în jos şi în lateral, ca să poată cuprinde întinderea străzii Zimmer între cele două terenuri virane cu moloz. Apoi călăul nevăzut din camera din spate păru satisfăcut şi arma rămase nemişcată, fixată evident pe un afet ca acela pe care Bond îl avea sub puşca lui.

– Ce este? Ce fel de armă? Vocea căpitanului Sender era mai gâtuită decât ar fi trebuit. „Nu te grăbi, la naiba!" se gândi Bond. „Se presupune că eu sunt acela cu nervii tari."

Şi-a încordat ochii, cuprinzând cu privirea instalația ieftină pentru eliminarea flamei montată pe țeavă, luneta telescopică şi magazia de cartuşe butucănoasă. Da, asta trebuie să fie. Mai mult ca sigur – şi cele mai bune pe care le aveau.

– Kalaşnikov, spuse el concis. Puşcă mitralieră. Funcționează cu gaz. Treizeci de focuri de 7,62 milimetri. Arma preferată a KGB-ului. La urma urmei au o misiune de suprimare. O bătaie maximă perfectă. Trebuie să-l lichidăm foarte repede sau agentul 272 nu va fi numai mort, ci va fi făcut chisăliță. Fii atent la orice mişcare care poate apărea la ruine. Eu nu trebuie să mă despart de fereastra aceea şi de puşcă. Va trebui să se arate în bătaia

puştii. Alți inşi probabil că stau la pândă în spatele lui – poate că de la toate cele patru ferestre. Cam la ceea ce ne aşteptam, dar nu mă gândeam că vor folosi o armă care să facă toată gălăgia pe care o va face aceast. Ar fi trebuit să ştim că o vor face. Este greu să lichidezi un fugar cu un singur foc la lumina asta.

Bond îşi petrecu minuțios timpul cu şuruburile pentru câmpul de tragere orizontală şi îl înalță de la buricele degetelor sale, focalizând cu precizie luneta chiar în spate, unde patul armei duşmanului ieşea din întuneric. Țintește pieptul – nu ochí capul.

Cu cagula trasă, fața lui Bond începu să transpire şi orbitele ochilor îi tremurau pe cauciucul fantei pentru ochi. Nu conta. Numai şi numai mâinile lui, degetul de pe trăgaci trebuie să rămână complet uscate. Pe măsură ce minutele se scurgeau, clipea des ca să-şi odihnească ochii, îşi mişca mădularele ca să le mențină în formă şi asculta muzică pentru a-şi relaxa creieraşul.

Minutele îi îngreunau picioarele, făcându-le ca de plumb. Oare ce vârstă are ea? Douăzeci şi ceva – să zicem, douăzeci şi trei. Cu acea siguranță şi lipsă de griji, insinuarea autorității în strădania ei uşoară, dar îndelungată, s-ar trage poate dintr-un neam păstrător al caracterului băştinaş – probabil dintr-una din vechile familii prusace sau din rămăşițe similare din Polonia sau chiar din Rusia. De ce dracu a trebuit să aleagă violoncelul? Era ceva aproape indecent în ideea acelui instrument umflat, dizgrațios între coapsele ei depărtate.

Desigur, Suggia reuşise să pară elegantă şi tot aşa şi acea fată Amaryllis nu mai ştiu cum. Dar ar trebui să se inventeze pentru femei un mod de a cânta la instrumentul acela blestemat aşa cum s-a inventat şaua de damă.

Lângă el, căpitanul Sender spuse:

– E şapte. Nimic nu se mişcă pe partea cealaltă. Este puţină mişcare pe partea noastră, lângă o pivniţă nu departe de graniţă, trebuie să fie comitetul nostru de recepţie – doi bărbaţi pe cinste de la Secţie. Mai bine stai aşa până ce ei închid. Spune-mi şi mie când retrag arma.

– Foarte bine.

Era şapte şi jumătate când mitraliera automată a KGB-ului a fost retrasă uşor înspre interiorul neluminat. Geamurile de jos de la cele patru ferestre s-au închis unul câte unul. Jocul nemilos se terminase în seara aceea. Agentul 272 era încă ţinut în ascunzătoare. Încă două nopţi!

Bond a dat încet la o parte draperia de pe umărul lui şi de pe ţeava Winchesterului. S-a sculat, şi-a smuls cagula, a intrat în baie, s-a dezbrăcat şi apoi a făcut un duş. Apoi bău două pahare mari cu whisky cu gheaţă în succesiuni rapide; în timp ce aştepta, simţi înţepături în urechi, de la sunetul acum amortizat al orchestrei care se oprea din cântat. Când, la ora opt, chiar s-a oprit (cu un comentariu de expert venit din partea lui Sender: *„Prinţul Igor* de Borodin, dansul coral numărul 17 cred"), îi spuse lui Sender, care îşi termina raportul pentru şeful secţiei, într-un limbaj denaturat:

– Tocmai mă pregăteam să mai arunc o privire. M-am tot gândit la blonda aceea înaltă cu „violoncelul" ei.

– N-am observat-o, spuse Sender, lipsit de interes.

A intrat în bucătărie. Ceai, ghici Bond. Sau poate Horlicks. Bond îşi puse din nou cagula, îşi reluă poziția de tragere şi aplecă luneta spre intrarea din Minister. Da, iată-i că ieşeau, dar de data asta nu prea veseli şi zâmbitori. Obosiți, probabil. Şi iat-o şi pe ea, mai puțin vioaie, dar păstrând încă acel mers neglijent, dar frumos. Bond îi privi părul blond, în vânt, şi mantaua brun-roşcată de ploaie până ce dispăru în amurgul indigo de pe strada Wilhelm. Unde locuia? În vreo cameră sărăcăcioasă, mică, de la periferie? Sau într-unul din apartamentele strict secrete hidoase, cu toalete cu faianță de pe aleea Stalin?

Bond se retrase. Undeva, nu departe, locuia fata aceea. Era oare căsătorită? Avea vreun iubit? La naiba cu toate astea! Nu era pentru el.

Pânda de a doua zi şi a doua seară a decurs la fel, cu unele mici variații față de prima. James Bond avu încă două mici randez-vous-uri, prin lunetă, cu fata şi restul însemnă doar să-şi omoare timpul şi o creştere a tensiunii care, până când sosi timpul celei de a treia zi şi ultima, părea o ceață în mica încăpere.

Bond îşi aglomeră până la refuz cea de a treia zi cu un program aproape de nebun, de muzee, galerii de artă, grădina zoologică şi un film,

percepând cu greu ceea ce privea, ochiul minții lui era împărțit între fată şi acele patru pătrate neluminate şi țeava neagră şi necunoscutul din spatele ei – omul care mai mult ca sigur că va ucide diseară.

Întors în apartament fix la cinci, Bond aproape că s-a certat cu căpitanul Sender, deoarece îşi turnase un pahar țeapăn cu whisky înainte să-şi pună hidoasa cagulă, ceea ce făcea ca sudoarea-i să aibă un miros greu acum. Căpitanul Sender încercase să-l prevină şi, când văzu că nu reuşeşte, amenință că-l sună pe şeful stației şi că-i va raporta că Bond a încălcat regulile.

– Uite ce-i, amice, spuse Bond dezgustat, eu trebuie să comit o crimă diseară, nu dumneata. Înțelegi? Eu! Aşa că fii bun şi taci, vrei? Poți să-i spui lui Tanqueray orice pofteşti, dar când se termină totul. Crezi că-mi place misiunea asta? Că-mi place să am un număr cu două zerouri şi aşa mai departe? Chiar aş fi fericit dacă m-ai concedia de la Secția 00. Atunci m-aş putea aşeza şi aş putea rezolva în tihnă o serie întreagă de lucrări ca un membru obişnuit al colegiului de redacție. Aşa-i? Bond îşi termină whisky-ul, întinse mâna după romanul său, care ajunsese acum la un final înfricoşător, şi se aruncă pe pat.

Căpitanul Sender, păstrând o linişte glacială, se duse în bucătărie să-şi pregătească – puteai să-ți dai seama după sunete – inevitabila ceaşcă cu ceai.

Bond simți în stomac că whisky-ul începea să-i înmoaie nervii încordați. Acum să te văd, Liselotte, cum dracu' vei ieşi din această situație dificilă?

Era şase şi cinci exact când Sender, la postul lui, începu să vorbească emoționat.

– Bond, se mişcă ceva acolo în spate. Acum s-a oprit – stai, ba nu, se mişcă din nou, dar mai pe jos. Este un zid dărâmat acolo. Opoziția nu-l va putea vedea. Dar în fața lui sunt buruienile viguroase, întinse pe o distanță apreciabilă. Cristoase! Iese din buruieni. Se mişcă şi ei. Sper ca ei să creadă că este numai vântul. Acum a trecut şi este la pământ.

– Vreo reacție?

– Nu, spuse Bond, tensionat. Nu te opri şi povesteşte-mi mai departe. Cât de departe de graniță?

– Mai are aproape cincizeci de metri de parcurs. Emoția îi aspri vocea căpitanului Sender. Dărăpănături, dar este şi o porțiune deschisă. Apoi o bucată mare de zid chiar lângă trotuar. Va trebui să-l sară. Şi atunci îl vor repera sigur. Ei! Ei! A parcurs zece metri, şi încă zece. Se vede foarte bine. Şi-a înnegrit fața şi mâinile. Pregăteşte-te. Din clipă în clipă va face ultimul salt.

James Bond simți sudoarea cum i se prelingea pe față şi pe gât. Profită de ocazie şi se şterse cu mâinile pe lateral ca apoi să apuce din nou puşca cu ele, băgă degetul în carterul de protecție, chiar de-a lungul trăgaciului curbat.

– Se mişcă ceva în cameră, în spatele mitralierei. Probabil că l-au zărit. Fă Opelul ăla să meargă.

Bond auzi în microfon mesajul codificat, auzi Opelul din stradă pornind, îşi simți pulsul

accelerându-i când motorul prinse viață și o serie de bubuituri care-ți spărgeau timpanele venind de la țeava de eșapament.

Mișcarea din peștera întunecată era acum bine definită. O armă neagră cu o mănușă neagră ieșiseră în afară și sub țintă.

– Acum! strigă căpitanul Sender. Acum! Se îndreaptă spre zid. Este sus pe zid, acum. Este pe punctul să sară.

Și atunci, în lunetă, James Bond văzu capul „Triggerului" – puritatea profilului, clopotul auriu al părului – toate se aflau în spatele țevii mitralierei Kalașnikov. Era moartă, o rață nemișcată. Degetul lui Bond coborî în jos spre șuruburi, le strânse și, când flama gălbuie pâlpâi la vîrful mitralierei automate, apăsă pe trăgaci.

Glonțul, mortal la trei sute zece metri, trebuie să fi lovit acolo unde se termina butucul butoiului, trebuie să o fi lovit în brațul drept, dar efectul trebuia să fie destabilizarea mitralierei, izbirea ei de tocul ferestrei și azvârlirea pe fereastră. Se răsuci de mai multe ori în cădere și se prăbuși în mijlocul străzii.

– El e, sus, strigă căpitanul Sender. E sus. A reușit! Doamne Dumnezeule, a reușit!

– Stai jos! spuse Bond pe neașteptate, și se aruncă el însuși în lateral de pe pat când ochiul mare al unui proiector de la una din ferestrele întunecate lumină puternic, abătându-se de la stradă și îndreptându-se spre blocul și spre camera lor. Apoi pușca bubui și gloanțele intrară sinistru pe fereastră, sfâșiind draperiile, distrugând

lemnăria, bufnind în pereți. Dincolo de zgomotul și zigzagul gloanțelor, Bond auzi cursa Opelului în josul străzii și, dincolo și de aceasta, șoaptele fragmentate ale orchestrei. Combinația celor două zgomote de fundal l-au luminat. Dar bineînțeles! Orchestra probabil că făcuse un zgomot infernal în toată clădirea ministerelor, și fusese folosită, așa cum fusese folosit zgomotul Opelului de partea noastră, să acopere zgomotul tirului ascuțit, de partea lor de către „Trigger". Își plimbase arma încoace și-n colo în fiecare zi, în carcasa violoncelului? Era toată orchestra alcătuită numai din femei KGB-iste? Conțineau celelalte carcase de instrumente numai echipamente – toba mare, poate reflectorul, și instrumentele reale erau, la dispoziție în sala de concerte? Prea complicat? Prea fantastic? Poate. Dar nu putea fi nici o îndoială în legătură cu fata. Prin lunetă, Bond putuse să vadă chiar un ochi mare, cu gene bogate, care țintea. O rănise oare? Mai mult ca sigur că o rănise în brațul drept. Nu va avea ocazia să o vadă, să vadă cum se simte, dacă a plecat o dată cu orchestra. Și acum nu o s-o mai vadă niciodată. Fereastra lor va fi capcana morții. Și ca să sublinieze acest lucru, un glonte deviat se izbi de mecanismul Winchesterului, deja se întorsese și se deterioră, și plumb fierbinte sări pe mâna lui Bond, arzându-i pielea. La înjurătura autoritară a lui Bond, tirul se opri brusc și în încăpere se făcu liniște.

Căpitanul Sender își făcu apariția de sub pat, scuturându-și părul de cioburile de sticlă. Se târâră

pe podea prin uşa făcută arşice şi intrară în bucătărie. Aici, pentru că aceasta nu dădea spre stradă, erai în siguranță dacă aprindeai lumina.

– Vreo pagubă? întrebă Bond.

– Nu. Eşti bine? Ochii stinşi al căpitanului Sender aveau strălucirea febrei care apare în luptă. De asemenea, observă Bond, aveau şi o licărire ascuțită acuzatoare.

– Da. Dă-mi doar un leucoplast pentru mână. M-a atins un fragment de la unul din gloanțe. Bond se duse la baie. Când ieşi, căpitanul Sender stătea jos lângă aparatul de emisie-recepție pe care-l adusese din camera de zi. Vorbea. Spuse la microfon:

– Asta-i tot pentru moment. Agentul 272 este bine. Grăbiți-vă cu maşina blindată dacă vreți. Am fi bucuroşi dacă am putea pleca de aici, şi agentul 007 va trebui să redacteze versiunea lui despre ceea ce s-a petrecut. Okay? Atunci GATA şi AM IEŞIT.

Căpitanul Sender se întoarse spre Bond. Parțial acuzând, parțial jenat, spuse:

– Mi-e teamă că şeful Secției vrea să vadă în scris motivele pentru care nu ai ucis individul. A trebuit să-i spun că am văzut cum a doua oară ți-ai schimbat ținta. I-ai dat timp „Triggerului" să mai tragă. Al dracului de norocos agentul 272, tocmai începuse sprintul. Din zidul din spatele lui zburau bolovani. Ce s-a întâmplat?

James Bond ştia că poate minți, ştia că poate inventa o duzină de motive. În schimb, trase o duşcă bună din whiskyul tare pe care şi-l turnase,

lăsă paharul jos şi-l privi pe căpitanul Sender drept în ochi.

– „Trigger" era femeie.

– Şi ce dacă? Sunt o mulțime de agenți femei în KGB – şi artileriste. Nu sunt câtuşi de puțin surprins. Echipa de rusoaice obține întotdeauna rezultate bune la campionatele mondiale. Au obținut locul întâi, al doilea şi al treilea la ultima întrecere de la Moscova din şapte țări participante. Chiar îmi amintesc două nume – Donskaya şi Lomova, tiruri grozave. Poate că era chiar una dintre ele. Cum arăta? Evidențele vor putea, poate, să o deconspire.

– Era blondă. Era fata din orchestră care căra violoncelul. Probabil că-şi ducea arma în carcasa violoncelului. Orchestra avea menirea să acopere tirul.

– Oh, spuse încet căpitanul Sender. Înțeleg. Fata de care-ți plăcea.

– Corect.

– Îmi pare rău, dar va trebui să menționez şi asta în raport. Aveai ordine clare să extermini „Trăgaciul".

Se auzi sunetul unei maşini care se apropia. Trăsese undeva mai jos. Soneria sună de două ori. Sender spuse:

– Să plecăm. Au trimis o maşină blindată să ne scoată de aici. Făcu o pauză. Privirea lui biciui peste umărul lui Bond, evitând privirea acestuia. Îmi pare rău de raport. Sunt obligat să-mi fac datoria, ştii doar. Ar fi trebuit să elimini trăgătorul de elită indiferent cine ar fi fost.

Bond se ridică. Brusc nu-şi dorea să părăsească locul din care, timp de trei zile, avusese această poveste unilaterală de dragoste, de mare înrâurire, cu o necunoscută – un agent inamic necunoscut care avea cam aceeaşi misiune ca şi a lui. Biata ticăloasă! Acum va avea probleme mult mai mari decât el. Probabil că va fi judecată de curtea marțială pentru că misiunea ei fusese compromisă. Probabil că va fi dată afară din KGB. Dădu din umeri. Cel puțin se opriseră înainte de a o ucide – cum făcuse el însuşi.

James Bond zise dezgustat:

– Okay. Cu puțin noroc mă vor retrograda, îmi vor lua numărul cu două zerouri. Dar spune-i şefului Secției să nu-şi facă probleme. Fata aceea nu va mai fi trăgător de elită. Probabil că şi-a pierdut brațul stâng. Cu siguranță că i-am atins nervul prin ceea ce am făcut. Am speriat-o de i-au mers fulgii. În cartea mea, asta era suficient. Să mergem!

007 la New York

Investirea care urmează a fost publicată pri-
mară în SUA în octombrie 1963 în revista *New*
York Herald Tribune, cu titlul „Agentul 007 la
New York". Titlul original dat de Ian Fleming a
fost „Reflecții dintr-un Cadillac Carey" și exem-
plarul original dactilografiat este datat cu scrisul
de mână a lui Ian Fleming „20 august 1963". În
1964 a fost inclus în capitolul despre New York
din ediția americană *Thrilling Cities*, care, după
cum spune Ian, conține „treisprezece eseuri des-
pre câteva metropole palpitante din lume scrise
pentru *Sunday Times* în 1959 și 1960". Până pe
noiembrie 1999, când a fost reprodusă în „007
Collectors Issue" din *Sunday Times Magazine*,
scrarea nu mai fusese niciodată publicată în
Marea Britanie. Pentru prima dată apare aici,
într-o carte.

Eseul original al lui Ian despre New York în-
cepe astfel: „Cel mai puțin m-am distrat la New
York" și este clar că a fost foarte mult influen-
at de un număr special al revistei săptămâ-
nale *Nation* din 31 octombrie 1959, și intitulat
Rușinea New York-ului, pentru care Ian a dedicat
două pagini, din șase, publicate în ediția originală

Cape British a cărții. Este clar că editorii americani au anticipat reacția ostilă a multor americani (nu numai newyorkezi) față de versiunea originală şi l-au rugat pe Ian să le ofere o consolare. Răspunsul lui a fost să publicăm şi „007 la New York" şi următorul paragraf introductiv numai pentru ediția din SUA a cărții.

Ca un *post scriptum*, aş putea afirma că sunt pe deplin conştient că aceste sentimente sinistre pe care le-am exprimat față de New York i-ar putea şoca sau deprima pe unii din cititorii mei. De fapt, aş fi dezamăgit dacă nu ar fi aşa. Din respect față de aceşti cititori, vă prezint aici părerile altui vizitator al oraşului, un prieten de-al meu care poartă numele searbăd de James Bond, al cărui gust şi reacții nu-mi aparțin întotdeauna şi a cărui aventură minoră, recentă, la New York (are o profesie cam ciudată) poate părea mai optimistă cititorilor.

Peter Janson-Smith
Londra, aprilie 2001

Era în jur de zece într-o dimineață senină, aurie de la sfârşitul lui septembrie şi cursa BO AC Monarch de la Londra sosise în acelaşi timp cu alte patru curse internaționale. James Bond, cu stomacul sensibilizat de la versiunea BO AC a „unui mic dejun englezesc de țară", s-a aşezat nepăsător la o coadă lungă la care stătea şi o mulțime de copii gălăgioşi şi la timpul cuvenit spuse că petrecuse ultimele zece nopți la Londra. Apoi la Imigrări – cincisprezece minute ca să-şi prezinte paşaportul în care se spunea că este „David Barlow, negustor" şi că are ochi şi păr şi că înălțimea lui este de şase picioare; apoi la iadul de la Vama pierderii inutile a timpului, care fusese proiectată cu mare atenție, după părerea lui Bond, ca să-i îmbolnăvească pe turiştii sosiți în Statele Unite de tromboze coronariene. Toată lumea, fiecare cărându-şi stupidele cărucioare, arăta, după un zbor de noapte, jalnic şi lipsită de demnitate. Aşteptându-şi valiza să apară pe după geamul unei nişe de descărcare şi care apoi să i se restituie cu grație ca să se poată lupta pentru ea şi să se indispună la vamă, unde toate erau

supraîncărcate, în timp ce fiecare băgăjel sau legăturică (de ce nu o verificare prin sondaj?) era deschisă şi străpunsă şi apoi închisă cu greu de către posesorul epuizat, adesea dând palme copiilor gălăgioşi. Bond privi spre balconul cu pereți de sticlă care înconjura marele hol. Un bărbat îmbrăcat cu un trenci şi purtând o pălărie moale, de vârstă medie, indescriptibil, inspecta iadul ordonat printr-un binoclu de operă, pliabil. Oricine l-ar fi examinat pe el sau, desigur, oricine ar fi folosit un binoclu ar fi făcut obiectul suspiciunii pentru James Bond, dar acum mintea lui conspirativă înregistra pur şi simplu faptul că aceasta ar fi o bună verigă în maşinăria eficientă a jefuirii vreunui hotel. Bărbatul cu ochelari ar observa bogătaşa care-şi declară bijuteriile, s-ar furişa la parter când ea ar părăsi vama, ar urmări-o prin New York, ar sta lângă ea la recepție, ar auzi numărul de la camera ei comunicat pajului şi nu-i mai rămânea decât să opereze. Bond dădu din umeri. Cel puțin se părea că omul nu era interesat de el. Omul politicos cu ecuson i-a restituit singura lui valiză. Apoi, asudând din cauza încălzirii centrale inutile, o scoase afară prin uşile automate din sticlă în aerul proaspăt, binecuvântat, de toamnă. Cadillacul de la firma Carey, după cum i se spusese printr-un mesaj, îl aştepta deja. James Bond folosea întotdeauna firma aceasta. Aveau maşini bune şi şoferi excelenți, o disciplină de fier şi discreție totală, şi nu miroseau a fum stătut de trabuc. Bond se

întreba chiar dacă societatea comandantului Carey, presupunând că ar fi pus semnul egalității între James Bond şi David Barlow, şi-ar fi trădat standardele şi ar fi informat CIA. Ei, fără îndoială că Statele Unite trebuiau să fie pe primul loc, şi, oricum, ştia oare comandantul Carey cine este James Bond? Cei de la Imigrări ştiau cu siguranță. Bond ştia că în măreața biblie neagră cu pagini galbene compact tipărite pe care ofițerul o consultase când luă paşaportul lui Bond, erau trecute trei nume de Bond şi că unul din ei era „James, britanic, paşaport 391354. Ofițer şef de informații". Cât de strânsă era colaborarea lui Carey cu aceşti oameni? Poate numai în cazul unor misiuni ale poliției. Oricum, James Bond credea cu convingere că poate să petreacă douăzeci şi patru de ore la New York, să ia legătura cu cine trebuia şi să plece din nou fără să fie obligat să dea explicații jenante domnilor Hoover sau McCone. Pentru că aceasta era o misiune jenantă, plictisitoare pe care M i-o dăduse lui Bond s-o îndeplinească în anonimat la New York. Trebuia să avertizeze o fată drăguță, care lucrase cândva în cadrul Serviciilor Secrete, o englezoaică care-şi câştiga acum existența la New York, că locuise împreună cu un agent sovietic KGB de pe lângă Națiunile Unite şi că M ştia că FBI şi CIA se apropiau foarte mult de aflarea identității ei. Se împroşcau cu noroi două organizații prietenoase, desigur, şi ar fi foarte jenant dacă Bond ar fi descoperit, dar fata fusese un ofițer de

prim rang şi, când putea, M avea mare grijă de personalul lui. Aşa că Bond fusese instruit să stabilească o întâlnire şi el făcuse toate aranjamentele pentru ora trei în după-amiaza aceea. În faţa (locul de întâlnire i se păruse potrivit lui Bond) pavilionului reptilelor de la grădina zoologică din Central Park.

Bon apăsă pe butonul care cobora geamul de sticlă despărţitor şi se aplecă înainte:

– La Astor, vă rog.

– Da, domnule.

Maşina mare, neagră îşi croi drum prin labirintul de curbe şi în afara enclavei aeroportului pe Van Wyck Expressway, acum fărâmiţat maiestuos şi reconstruit pentru Târgul Mondial din 1964-1965.

James Bond se lăsă pe spate şi-şi aprinse una din ultimele ţigări speciale Moreland. Până la prânz va fuma ţigări Chesterfield king-size. Astor. Era la fel de bun ca şi celelalte hoteluri şi lui Bond îi plăcea jungla din Times Square – prăvăliile cu suveniruri hidoase, negustorii şmecheri de postavuri, giganticele automate pentru produse alimentare, panourile publicitare hipnotizante, cu neon, din care pe una era scris BOND cu litere înalte de o milă. Aici se afla inima New Yorkului, organele lui vii. Celelalte cartiere preferate de el trecuseră – Washington Square, Battery, Harlem, unde aveai nevoie de paşaport şi de doi detectivi. Sala de bal de la Savoy! Ce distracţii fuseseră în trecut! Mai exista încă Central Park, care ar trebui

acum să fie în floarea frumuseții – viguros și strălucitor. Cât despre hoteluri, și ele pieiseră – Ritz Carlton, St Regis care muriseră o dată cu Michael Arle. Singurul supraviețuitor era poate Carlyle. Celelalte erau toate la fel – aceleași lifturi care șuierau trist, camerele neaerisite de o lună și o vagă amintire a trabucelor vechi, impersonalul „Bine ați venit!", cafeaua lungă, ouăle fierte de culoare bleu-alb de la micul dejun (Bond deținuse cândva un mic apartament în New York. Încercase peste tot să găsească ouă maronii și într-un final un vânzător de la coloniale i-a spus: „Nu le comercializăm, domnule. Oamenii cred că sunt murdare"), pâinea prăjită umedă și rece (transporturile de stelaje cu pâine prăjită pentru colonii trebuie că s-au scufundat). Vai mie! Da, Hotelul Astor ar fi la fel de bun ca oricare altul.

Bond privi spre ceas. Va ajunge acolo până la unsprezece și jumătate, apoi o scurtă expediție pentru cumpărături, dar una foarte scurtă deoarece astăzi există puține lucruri de cumpărat în magazinele care nu sunt din Europa – cu excepția celui mai bun mobiler de grădină din lume, dar Bond nu avea grădină. Mai întâi la drogherie, pentru o jumătate de duzină de periuțe de dinți Owens, incomparabile. La Hoffritz, pe bulevardul Madison, pentru unul din aparatele de ras Gillette cu dinți multipli, cu mult mai bune decât produsele Gillette originale, la Tripler, pentru șosetele franțuzești de golf fabricate de Izod, la Scribner pentru că era

ultima mare librărie din New York şi deoarece acolo era un librar care avea un nas fin pentru romane senzaționale şi apoi la Abercrombie, ca să-şi arunce ochii la noile gadgeturi şi, din întâmplare, să fixeze o întâlnire cu Solange (foarte bine plasată la departamentul de jocuri de interior) pentru seară.

Cadillacul alerga pe lângă hidoasele provocări ale cimitirelor de maşini uzate şi escrocheriile placate cu crom se uitau pieziş şi licăreau. Ce se întâmplă cu aceste epave revopsite când vremea le deteriorează? Oare unde se duc ele să-şi doarmă somnul de veci? Nu ar putea fi utile dacă ar fi aruncate în mare să oprească eroziunea țărmurilor? Să scrie o scrisoare la *Herald Tribune*.

Apoi se punea problema dejunului. Cina cu Solange va fi uşoară – Lutece de şaizeci de ani, unul din marile restaurante din lume. Dar prânzul pe care-l servea singur? În trecut cu siguanță că ar fi ales „21", dar aristocrația cu conturi grase pusese mâna chiar şi pe acea fortăreață, umflând prețurile şi, deoarece nu făceau distincția dintre bine şi rău, au dezumflat mâncarea. Dar, de dragul amintirilor, se va duce acolo şi va servi două pahare cu martini sec – Beefeaters, cu un vermut local, amestecat cu coajă de lămâie – la bar. Şi apoi ce-ai zice de cea mai bună mâncare din New York – stridii înăbuşite cu smântână, uscățele şi Miller High Life la Oyster Bar din Grand Central? Nu, nu dorea să stea la bar,

ci undeva unde este mult spațiu şi confort, unde putea citi în linişte un ziar. Da. Asta era! Sala Edward de la Plaza, o masă într-un colț. Nu-l cunoştea nimeni acolo, dar el ştia că putea comanda ce mâncare dorea – nu ca la Chambord sau Pavilion, cu vinul lor enervant şi mâncărurile lor şi, în cazul celui din urmă, cu miasma a o sută de mirosuri de parfumuri pentru femei care să-ți zăpăcească cerul gurii. Va mai servi un martini sec la masă, apoi somon afumat şi ouăle jumări speciale pe care el îi învățase odată să le facă[1] (Felix Leiter îl cunoştea pe ospătarul-şef). Da, sună bine. Va trebui să-şi încerce norocul cu somonul afumat. De obicei, la sala Edward găseai somon scoțian, nu prea gros tăiat, uscat şi fad precum cel canadian. Dar nu şti niciodată ce să spui de mâncarea americană. Atâta timp cât

[1] OUĂ JUMĂRI „JAMES BOND". Pentru PATRU persoane

12 ouă proaspete

sare şi piper

150 g de unt proaspăt

Spargeți ouăle într-un castron. BătețI-le bine cu o furculiță şi condimentați. Topiți 100 g de unt într-o tigaie mică de cupru (sau o cratiță cu fundul gros). După ce untul s-a topit, turnați ouăle şi lăsați-le la foc foarte mic, amestecându-le în permanență cu un tel mic. Când ouăle sunt încă mai moi decât ați vrea să le puteți mânca, luați tigaia de pe foc, adăugați restul de unt şi continuați să le bateți cu telul o jumătate de minut, adăugând arpagic tăiat fin sau verdețuri fin tocate. Serviți pe pâine proaspăt prăjită cu unt, pe farfurii de cupru (numai pentru prezentare), cu şampanie roz (Taittainger) şi cu muzica în surdină.

pot servi antricoate şi fructe de mare, restul se poate duce dracului. Şi totul este congelat mult timp, probabil într-o morgă comunală alimentară vastă, încât toată savoarea dispare din toată mâncarea americană, cu excepția celei italiene. Totul are acelaşi gust – un fel de gust alimentar neutru. De când nu s-a mai servit oare într-un restaurant din New York un pui proaspăt, nu congelat, un ou proaspăt de țară, un peşte prins în ziua respectivă? Există oare la New York o piață în adevăratul sens al cuvântului, ca Halele din Paris şi piața Smithfields de la Londra, unde poți vedea şi cumpăra produse proaspete? Bond nu auzise de vreuna. Oamenii ar spune că nu este igienică. Deveneau americanii obsedați de igienă în general – prea conştienți de insecte? De fiecare dată când Bond a făcut dragoste cu Solange, într-o perioadă în care se relaxau unul în brațele celuilalt, ea se retrăgea în baie pentru un lung sfert de oră şi după aceea urma o lungă perioadă de timp când nu putea să o sărute deoarece făcuse gargară cu TCP[1]. Şi tabletele pe care le lua, dacă răcea! Erau suficiente să te vindece de dublă pneumonie. Dar James Bond zâmbi gândindu-se la ea şi se întreba ce vor face în seara aceea – în afară de a merge la restaurantul Lutece şi dragoste. Din nou în New York găseai totul. Auzise, deşi nu reuşise niciodată să dea de urma lor, că puteai vedea

[1] Lichid uşor antiseptic.

filme porno color, cu sonor şi că viaţa sexuală a cuiva se schimba după aceea. Asta da experienţă pe care să o împărtăşeşti cu Solange! Şi barul acela, şi el încă nedescoperit, despre care Felix Leiter îi spusese că este locul de întâlnire al sadicilor şi masochiştilor de ambele sexe. Uniforma era compusă din jachete negre de piele şi mănuşi de piele. Sadiştii poartă mănuşi sub cureaua de la umărul stâng. Masochiştii le poartă în dreapta. Ca şi în cazul locurilor pentru travestiţi de la Paris şi Berlin, ar fi amuzant să te duci doar şi să vezi. În cele din urmă, s-ar duce bineînţeles la Embers sau să asculte muzica de jazz preferată a lui Solange şi apoi înapoi acasă pentru mai multă dragoste şi gargară cu TCP.

James Bond zâmbi în sinea lui. Ei se înălţau spre culmi peste Triborough, acel pod extraordinar de frumos din bătăliile umăr la umăr din Manhattan. Îi plăcea să-şi anticipeze plăcerile, aştepta cu nerăbdare exaltările furate dintre orele de lucru. Îi plăcea foarte mult să viseze cu ochii deschişi la ele, până la cel mai mic amănunt. Şi acum îşi făcuse planurile şi îl încântau toate perspectivele. Sigur că lucrurile ar putea merge prost, ar putea fi nevoie să facă unele schimbări. Dar nu ar conta. În New York găseşti totul.

New York-ul nu are totul. Consecinţele lipsurilor pe care le avea oraşul au fost foarte supărătoare pentru James. După ouăle jumări în

sala decorată în stil edwardian, totul mersese cât se poate de prost şi, în locul programului de vis, au fost convorbiri telefonice urgente şi jenante cu cartierul general de la Londra şi apoi, numai printr-un noroc extraordinar, o întâlnire nepusă la punct, la miezul nopții, lângă patinoarul de lângă Rockfeller Centre, cu lacrimi şi amenințări de sinucidere din partea unei englezoaice. Şi totul numai din vina New Yorkului! Cu greu poți crede că este posibil, dar nu există nici un pavilion pentru reptile la grădina zoologică din Central Park.

Cuprins

Caracatița..... 5

Averea unei Doamne..... 55

Suprimare eşuată..... 93

007 la New York 129

Această armă extraordinară pe care pusese Armurierul mâna, într-un fel sau altul, îți lăsa impresia că un om care se află la o depărtare de o milă ar putea fi o pradă sigură. Armurierul înlocuise cutia obișnuită cu compartiment pentru un singur glonț cu un compartiment pentru cinci gloanțe și l-a asigurat pe Bond că, dacă tirul este numai din două în două secunde ca să stabilizeze arma, nu va da greș nici chiar de la cinci sute de iarzi. Estima că, pentru ceea ce trebuia să facă Bond, două secunde ar putea fi o pierdere periculoasă de timp dacă rata primul glonț. Oricum M spusese că distanța nu va fi mai mare de trei sute de iarzi. Bond ar reduce-o la o secundă – tir aproape continuu.

Gata ?

Da.

Încep numărătoarea inversă de la cinci. Acum! Cinci, patru, trei, doi, unu.

FOC!

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-0-3

RECOMANDAT DE

Spy